

OYUNLAR 3

Kıyamet Sularında • Kızıl Ötesi Aydınlık • Niobe

Civan Canova

OYUNLAR 3

Kıyamet Sularında
Kızıl Ötesi Aydınlık
Niobe

OYUNLAR

Civan Canova

CİNİUS YAYINLARI
ÇAĞDAŞ TÜRK YAZARLARI | OYUN

Babiali Caddesi, No. 14 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 5283314 – (0212) 5277982
<http://www.ciniusyayinlari.com>
iletisim@ciniusyayinlari.com

Civan Canova
OYUNLAR 3
Kıyamet Sularında
Kızıl Ötesi Aydınlık
Niobe

Yayına hazırlayan: Zeynep Gülbay
Kapak tasarımı: Diren Yardımlı
Dizgi: Neslihan Yılmaz

BİRİNCİ BASKI: Mayıs, 2012

ISBN 978-605-127-----

Baskı ve cilt:
Kitap Matbaacılık
Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. No. 123 Kat 1
Topkapı, Zeytinburnu
İstanbul
Tel: (212) 482 99 10

Sertifika No: 16053

© CİVAN CANOVA, 2012

© CİNİUS YAYINLARI, 2012

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı ön izni olmaksızın,
herhangi bir şekilde yeniden üretilemez,
basılı ya da dijital yollarla çoğaltılamaz.
Kısa alıntılarda mutlaka kaynak belirtilmelidir.

Printed in Türkiye

 Cinius Yayınları

İÇİNDEKİLER

Önsöz •7

Kıyamet Sularında Seyrederken • 11

Sevgi Sanlı'nın Yazısı • 19

Oyun: **KIYAMET SULARINDA** • 23

Oyun: **KIZIL ÖTESİ AYDINLIK** • 89

Oyun: **NIOBE** • 153

ÖNSÖZ

n beş tiyatro oyunu yazmışım bugüne kadar. Bir röportaj sırasında, oyunlarımı yazıp bitirdikten kısa bir süre sonra unuttuğumu söylemişim. Doğrudur. Ful Yaprakları'mı, farklı yapraklar toplamak uğruna, yönetmen, oyuncu ve seyircilere emanet ederek çıkarmıştım aklımdan. Sokağa Çıkma Yasağı'nı da öyle. Üstat Harpagon'u da, Erkekler Tuvaleti'ni de, diğerlerini de. Biri soracak olsa, "Falanca oyunun konusu ne?" diye, uzun süre cevap veremem. Belleğimde hepsi birbirine karışmış durumdadır. Ayıklamak epey zaman alır.

Zaman geçip de oyunlarım sahnelenmeye başlayınca, onları farklı bir gözle izlediğimi hissettim. Sanki bir başkası yazmış gibi. Bazen eleştirdim izlerken. Bazen sinirlendim yazara, lafı uzattığı için. İçin için yönetmene kızdım bazen. Hatta oyunculara bile öfkelenmiş anlar oldu, çok nadir de olsa. Gene de, ne olursa olsun, sahnedeki oyunların ruhu, benim ruhumu yansıtıyordu. Kızsam da, öfkelensem de, bazen sıkıcı da bulsam, aslında hepsini çok sevdiğimi anladım.

Oyunlar oynandığı zaman hayat bulur, şekillenir. Oynanan her

oyunum, yazdıklarımı yeniden gözden geçirmeme neden oldu. Basılanları ve kendi karaladıklarımı önüme dökerek yeni baştan okudum, kııptım, dizgi hatalarını düzelttim, ufak tefek eklemeler yaptım; çocuklarıyla her zaman ilgilenmese bile, arada saçlarını düzelden, onlara çekidüzen vermeye çalışan bir baba misali.

Kitap kapağı olarak oynanmış oyunlardan birer fotoğraf düşünmüştüm ilkin. Gelgelelim bu işin bürokrasisi benim tahammül sınırlarımı aştığından, bu dileğimi gerçekleştiremedim. İzin verilmesi için tiyatronun hangi birimine dilekçe yazmam gerektiğini öğrenmek, birkaç ziyaret ve bir o kadar da telefon konuşmasına mal oldu. Sonunda sıkıldım, pes ettim. Belki de doğrusu buydu. Sade bir kapak, oyunları sahne geçmişlerinin dışında bırakıyor. Oyunu, sahnelenmiş olan herhangi bir versiyonuyla ya da rolü canlandıran oyuncularla paralellik kurmadan, en saf haliyle, kendi hayal gücünüze teslim ediyorsunuz.

Ben de oyunlarımı sizlerin hayal gücüne teslim ediyorum.

CIVAN CANOVA

KIYAMET SULARINDA (2 bölüm)

Yazan:	Civan Canova
Rejisör:	Y. Kenan Işık
Dekor/Kostüm:	A. Cem Köroğlu
Işık:	Önder Arık
Reji Yardımcısı:	Ali Düşenkalkar
Reji Asistanı:	Umut Demirdelen

Baba : Alp Öyken
Anne : Gılman Peremeci
Erkek : Bülent Emin Yarar
Kadın : Ayşe Lebriz Günşıray
Teyze : Tülin Oral
Satılmış : Aziz Parlakyıldız
Sahne Amiri : Mehmet Dağlı
Kondüvit : Gülcan Kaytancı
Suflöz : Aynur Gür
Işık Kumanda : M. Genç Merak

(17 Ekim 1995'ten başlayarak AKM Oda Tiyatrosu'nda)

ESKİŞEHİR BELEDİYE TİYATROSU

TEPEBAŞI SAHNESİ

Ocak 2006

KIYAMET SULARINDA

2 perde

Yazar : Civan Canova
Yönetmen : Turgay Kantürk
Dekor Tasarım : Ayçın Tar
Kostüm Tasarım : Gönül Sipahioğlu
Işık Tasarım : Enver Başar
Müzik Sorumlusu : Tolga Çebi
Dramalurg : Şafak Özen
Oynayanlar : Özlem Akdoğan
Mete Ayhan
Özlem Baykara
Murat Danacı
Hakkı Kuş
Savran Perk

KIYAMET SULARINDA SEYREDERKEN...

“Oyununun konusu ne?”

Bugünlerde karşılaşmaktan oldukça çekindiğim, ama sürekli karşıma çıkan ve de karşılık olarak ne diyeceğimi bilemediğim bir sorular bombardımanı:

“Ne ile ilgili?”

“Ne anlatıyorsun?”

“Oyun yazmışsın?.. Eee?”

“Kısaca anlatmaz mısınız?”

İki cümleyi bir araya getirip anlamlı bir yanıt veremiyordum. Daha doğrusu, oyunumu eksiksiz açıklayabilecek yetenekte, gönüllü iki cümle bulamıyorum bir türlü.

On altı yaşlarındaydım. İngiliz Edebiyatı dersinde Julius Caesar’ı okuyorduk. Şöyle bir soru gelmişti sınavda:

“Bu oyunda Shakespeare’in anlatmak istediği düşünceleri kısa cümleler halinde belirtiniz.”

İki yılıma mal olan yanıtım şöyleydi:

“Eğer Shakespeare’in böyle bir derdi olsaydı, beş perdelik bir

oyun yerine karamela kağıtları içine maniler yazardı. O da uzun gelirse vecizeler üretirdi.”

İlkin “Parmak Çocuk” masallarıyla hayatımıza giren, “Demek ki neymiş?”ler, Ömer Seyfettinlere ulaştığımızda bizleri birer ANAFİKİR ÇIKARMA USTASI haline getirmişti. Öğrenim yıllarımızın daha ileri aşamalarında saplantıya dönüşmüştü bu alışkanlığımız. Descartes’i, Racine Külliyyatı’nı, hatta Osmanlı Tarihi’ni bile, ikişer cümlelik fikir hülasaları halinde algılayıp değerlendirir olmuştuk.

Sözgelimi, “1. Napoleon ile savaşan Rus halkının hayatını, dolayısıyla savaşın insanlar üzerindeki menfi (kitabı olsun diye) tesirlerini (daha da kitabı olsun diye) anlatıyor efendim,” gibilerden uyduruk bir tanımlama, kolayca Harp ve Sulh’u yalayıp yuttuğumuz izlenimi uyandırabilirdi.

“1. Napoleon” yerine, “1. Dünya Savaşı öncesi ve sonrası” yazıp, cümlelerin sonunu “anlatıyor efendim” yerine “destansı bir üslupla anlatıyor efendim” olarak değiştirdiğimizde ise, Şubat tatilini Ve Durgun Akardı Don’u hatmederek geçirdiğimiz anlaşılırdı. Bu kadar basit.

Koskoca yapıtlar, dört beş kelimenin içine sığdırılabiliyorsa eğer, ne gerek vardı ömür tüketip binlerce sayfa yazmaya?! Bir kelimem yumurtla, geri kalan zamanında ise dünyanın nimetlerinden olabildiğince yararlan! Öyle değil mi?!

Elbette ki bütün yazılı metinler belli bir temel düşünce ya da düşünceleri içerir ya da çıkış noktaları bunlardır, diye inandırmaya çalışıyordum kendimi. Ama beş yaşından itibaren tiyatronun büyümesine kapılmış haylaz bir meraklı olarak, konu Julius Sezar oldu mu iş daha da farklılaşıyordu. Sonuç olarak sınav sorusunu kalıplaşmış cümleler halinde yanıtlamak, koca bir Shakespeare dünyasına karşı yapılan en büyük saygısızlık gibi gelmişti bana. Saçma gelmişti. Saçmanın da ötesinde olanaksız gelmişti.

Sonuç nedeniyle öğretmeni suçlayamazdım elbet. O yaşlarda

aklımın beş karış havada olduğunu hepsi biliyordu. (Şimdilerde bir karışa indiğini duysalar iftihar ederler.) Üstüne üstlük, benim “Sosyal aktivite”, okul idarecilerininse “Haylazlık” olarak nitelendirdiği faaliyetlerim nedeniyle ders konularına pek vakıf olamadığımdan olsa gerek, aykırı, kendimce zeki yanıtlarla hem soruları geçiştirmek hem de göze girmek gibi boş bir umudum vardı. Bunun da farkındaydılar kuşkusuz. Kaçınılmaz olarak verdiğim bu yanıt da genel alışkanlığım çerçevesinde değerlendirilmişti.

Derdimi anlatamamanın sıkıntısı ve öfkesiyle bütün gece oturup Antonius’un nutkunu İngilizce olarak ezberlediğimi hatırlıyorum. Çünkü o nutuk üzerinde en az yedi sekiz hafta durmuştuk. Öğretmenimiz o bölümü açıklamak için günlerce konuşmuştu. Sonra da tutmuş, bizden bütün piyesi birkaç cümleye sığdırmamızı istemişti. Olacak şey miydi bu?

Ertesi gün ezberlediğim bölümü sınıfta kendimce Antonius edasıyla okumuş ve şöyle demiştim:

“İşte Shakespeare’in, oyunun tümünde değil ama küçük bir bölümünde anlatmak istediği düşünceler.”

Çocukluk işte.

Nedendir bilmem, bugünlerde çok sık hatırlıyorum bu anımı.

* * *

1994 yaz sonu...

Adı henüz *Kıyamet Oyunu* ya da *Kıyamet Sularında Quintet* olan oyunumu bitirmek üzereyim. Dört gün sonra İstanbul’a döneceğiz. Bir hafta kadar da İstanbul’da çalışsam, aşağı yukarı Eylül ortasında son sayfayı yazıyor olurum.

Saat sabahın beşi. Terastayım. Maço ayaklarımın dibinde, boylu boyunca uzanmış yere. Yanımda oyun kişileri. Teyze, Anne, Kadın, Adam, Baba. Ara sıra da kapıcı gelip gidiyor. Oyundaki kapıcı yani.

Tam iki aydır, günün yirmi dört saati benimle birlikteler. Nedendir bilmem ad vermedim onlara. Kapıcının dışında diğerlerinin adı yok. Ne bileyim, gereksiz gördüm onları belli isimlerle çağırma. O dünyadaki en belirgin rolleri neyse öyle çağırıyorum. Teyze, Anne, Baba...

Uzandığı yerden arada bir gözünü açıp bana bakıyor Maço. Sonra hafifçe homurdanarak iç geçiriyor ve tekrar dalıyor uykuya.

“Köpek bile sıkıldı benim yazmamdan,” diye düşünüyorum.

Evdeki yardımcı kız duymuş oyun yazdığımı, sürekli dalga geçiyor benimle. “Yaz bakalım ŞEŞPİR!” diyor, gün içinde kahve getirdiğinde, “Bakalım sonu nereye varacak!”

Doğrusu ben de çok merak ediyorum. Bakalım sonu nereye varacak?

Daktilonun tuşlarına korkarak basıyorum. Bastığım her tuşun sesi yankılanarak geri geliyor. Uyuyor evdekiler. Dilek yatakta şu anda. Pınar odasında, mışıl mışıl... Az sonra ben yatağa girerken onlar güne başlayacaklar. Haftalardır böyle bu.

Hepsinin için için kızdığını hissediyorum. Maço'nun bile. Günü birlikte geçirip denize gidecek yerde, ben alıyorum daktilomu, kağıtlarımı, oyun kişilerini, tıklıyorum buraya. O da yetmiyor bütün gece. Ne o, tatile geldik. İlk uzun yaz tatilimiz bu üstelik. Ama onlar, oyun kişileri yani, gitmek bilmiyorlar ki! Gitmelerini ben de istemiyorum zaten. Çünkü biliyorum, on gün sonra temelli çekip gidecekler.

On gün sonra?

On gün sonra, bu oyun da diğer yazdıklarım gibi, kütüphanemin ücra bir köşesinde, edebi hayata kavuşmadan ebedi istirahatına çekilecek.

On gün sonra, “İkinci Perdenin Sonu” yazısını tuşladığım an kimbilir kimlerden esinlenip birer bedende toplamaya çalıştığım bu hayali kişilerle bütün bir yaz boyu süren muhabbetim,

tartışmalarım, şakalaşmalarım, küskünlüklerim son bulacak. Doğrusu da bu. İlişkımız daha da uzamaya kalkarsa onlarla birlikte pijamalarımı da yanıma alıp bir akıl hastanesine yatmam gerekebilir. Ya da daha kötüsü, bundan sonra yazacağım oyunda tekrar karşıma çıkabilirler.

Saat sabahın beş buçuğı.

Belki de günün birinde sahnelenir oyunum. Hadi be sen de! Neden olmasın? Ama o bir gün geldiğinde, büyük bir ihtimalle ben yabancılaşmış olurum kendi yazdıklarımına. Hatta o denli yabancılaşmış olurum ki, diyelim bana da rol verdiler, ÇOK MÜHİM BİR AKTÖR! olarak ortalığı birbirine katabilirim. “Bana bu beş para etmez müsamerede bu kıcı kırık rolü mü layık gördüler, insafsızlar!” diyerek.

Ne kadar ayıp olur onlara. Oyun kişilerine. Nasıl da kırılırlar kimbilir. Oysa şu anda saçlarından tırnaklarına, gülümseyişlerinden ses tonlarına kadar tanıyorum hepsini. Ağızlarından çıkan her kelimeyi günlerce düşünerek seçmişim. Hangisine ne tarz konuşmak yakışır, hangisi genellikle devrik cümleler kullanılır, tepkileri nasıl olur, çok kullandıkları ya da kullanmaktan hoşlandıkları sözcükler var mı acaba?.. Yatağa girip gözlerimi kapadığım an bile bunlar geçiyor aklımdan. İster miyim yıllar sonra aralarından birini elimin tersiyle itmek?

Öte yanda, oyunculuktan ne kadar haz alsam da, kendi oyun kişilerinin dünyasında tek birinin kalıbına giremem ki! Birlikte oluşturmaya çalıştım onları. Gün oldu içlerine girip dinledim. Onlar gibi olmaya çabaladım. Ağladım onları dinlerken. Güldüm. Ama hep birlikte var oldular. Birini nasıl ayırırım diğerlerinden?

Ayrıca, tut ki günün birinde falanca yönetmen bu oyunu sahneye koyuyor. Ama onları benim düşündüğüm gibi değil de başka türlü yorumlamak istiyor. Keyfi misin, ister ister. Yönetmen değil mi, nasıl isterse öyle yorumlar. Peki, böyle bir durum,

provalardaki olağan yönetmen – oyuncu tartışmalarını aşip, tatsız bir yazar oyuncu – yönetmen iddialaşmasına neden olmaz mı? Kim öncelikle taviz verir? Ben mi?.. Yoksa yönetmen mi?..

Neyse, ister kütüphanede çürüsün, isterse sahnelensin, doğru olan on gün sonra oyunu unutmak. Zaten eylül sonu Yeşil Papağan'ın provaları başlayacak. Oradaki rolümü düşünmekten “kıyamet”le uğraşmaya vakit mi kalacak Allah'ını seversen!..

Gene de zor olacak ayrılmak. Sevmiştim onları. Benim gördüğüm bir hayalde, gerçekten yaşıyormuşçasına, doğru bir kaderi paylaştılar. Ne içindeydiler gerçeğin, ne de dışında kaldılar. Ne kadar gerekiyorsa o kadar var oldular. Sorgulamadım onları. Haddim değil sorgulamak. Onlar sorguladılar kendilerini, birbirlerini, içine düştikleri dünyayı. Bana yalnızca konuştuklarını aktarmak görevi düştü, hüküm vermek değil. Beylik mesajlar vermemeye çalıştılar. Basitleşirlerdi, gülünç duruma düşerlerdi o zaman. Göbek bağının ötesinde bir bağ ile bağlandığımızdan, beni de gülünç duruma düşürürlerdi.

Zaten –verilecek değil– alınan bir mesaj varsa, ağızdan çıkmamalı bu. Yaratılan dünyanın içinde olmalı. Kurgusuyla, kişileriyle, olaylarıyla, mekanları, kostümleri, ışığı, rolleri hatta efektleriyle özgün ve bütünleşmiş bir dünyadır var olması gereken. Bir bütündür.

Julius Caesar da nereden geldi aklıma şimdi?

Neyse. Ne diyordum? Bir bütündür yaratılan dünya. Onu en iyi anlatan da kendisi olmalı. Bir oyun kendini yazarı ve yorumcularından daha iyi anlatamazsa, sürekli konuşmak zorunda kalır yaratıcılar. Oysa ne demiş Nietzsche, “Sen sus ki eserin konuşsun.” Perde kapandıktan sonra, “Ama ben öyle demek istememiştim,” deme şansı olabilir mi? Seyirci düşündüğünü düşünmüştür bir kere.

Hava aydınlanıyor. Bütün çekiciliği ile ışıdamaya başladı Ve-

nüs. Jüpiter nerede acaba? Ben, Maço ve oyun kişilerim terastayız. Terasın neresi olduğunu biliyor mudur Venüs?

Oyun kişilerim. Haftalar sürmüştü onlarla tanışmam, onları kafamda netleştirmem. Zamanla akıllarından geçeni okur hale geldim.

Yaz başıydı. Bir kuyruklu yıldız son hızıyla Jüpiter'e doğru ilerliyordu. Bu haberi duyduğum an şöyle bir soru zinciri oluşmuştu kafamda:

“Ya kuyruklu yıldızın hedefi Jüpiter değil de üçüncü gezegen olsaydı?”

“Hedefi bizler olan bir başka göktaşı var mıdır acaba?”

“Şu anda çok uzaklarda bile olsa, acaba bir gün...”

Sonra bir an durup, bütün bu saçma sapan soruları gene kendim yanıtlamıştım. Başka bir soru ile.

“Buna gerek var mı?”

Kıyamet. Hiçlik yani. Yok oluş. İnsan neslinin, tüm insan emeğinin, düşüncenin, duygunun sıfırlanması. Bir daha var olmamacasına karanlığa gömülmesi.

Ya bizim yıllardır bıkip usanmadan kendimize ve birbirimize yaşattıklarımız? Bizim hedefimiz olan kişiler? Bize son hızla yaklaşanlar? İnfalaklar?

“Oyunun ne ile ilgili?” diye sorarlarsa bir gün, Julius Caesar desem anlarlar mı? Yalnızca düşünce kırıntıları bunlar.

Sonra onlar geldiler. Oturdular daktilomun köşesine. Uzun bir süre hiç yazmadım. Tanıştık, havadan sudan konuştuk, yeniden tanıştık. Geceler boyu terasta aylak aylak pineklediğimi sanıyordu insanlar. Sonra başladım yazmaya. Sonra...

Jüpiter'le ilgili haberi duymasaydım yazmayacak mıydım? Belki de.. Belki bu oyunu yazmayacaktım. Şöyle düşündüğüm anlar da oldu: “Keşke bu yok edişler hiç yaşanmıyor olsaydı ve ben böyle bir oyun yazmasaydım.” Bir savaş muhabiri, “Keşke savaşlar olmasaydı, ben de limon satsaydım,” der miydi? Öyle bir

dünyada seve seve barış muhabirliği de yapardı savaş muhabirleri.
Canları pahasına.

Ya yaratıcılar?

Keman olmasaydı boş mu kalacaktı elleri?

Kara kara düşünecek miydi Niccolo Paganini?

Armut mu toplayacaktı Sivas'ta Pir Sultan?

Ya da sağır olsaydı Beethoven, duymayacak mıydı müziği?

Saat sabahın yedi buçuğu.

Biliyorum, bu saydıklarımın hiçbiri değilim ben. Daktilo tuşlarıyla oynayarak, akıbeti belirsiz, yarım yamalak bir oyunla kendimi oyun yazarları kategorisine soktuğum falan da yok. Komik olur bu zaten. Tek ve bitmemiş bir resimle sergi açma hayalleri kurmaya benzer. Gene de bir şey üretmek güzel. Kendi çapımda bile olsa.

Ve hayal etmek..

İlk oyunumu yeni yaratıcılarına, yönetmen ve oyunculara ve de tüm sanat emekçilerine teslim etme fırsatı bulduğum günü,

Ve de gerçek sahiplerine, seyirciye.

Beğenip, kabul ederlerse eğer.

* * *

“Oyunun ne ile ilgili?”

“Hiiiç. Öylesine yazmıştım işte.”

CIVAN CANOVA

TOBAV SANAT/ Şubat- Mart 1996

SEVGİ SANLI KIZILCA KIYAMETE BEŞ KALA

ramaturgluk nankör iştir. Bir damla bal uğruna bir çeki odun çiğnetir adama. Dizi dizi dosyalar; ‘Kader dalyanında balık avlayanlar’ mı istersiniz, bir buçuk sayfalık metinle Osmanlı tarihinin en kanlı hailesini sunmaya çalışanlar mı? Birtakım zırvaları okuya okuya zevkiniz körelmeye başlar. Ama kırk yılın başında gerçek bir parılıyla karşılaşınca gönenirsiniz. Çektikleriniz, çekecekleriniz koymaz size.

Ahmet Oktay’ın ‘Kurt Dişi’si, Başar Sabuncu’nun ‘Şerefiye’si, Dinçer Sümer’in ‘Eski Fotoğraflar’ı. Tuncer Cücenoglu’nun ‘Öğretmen’i Edebi Kurul’a kıvançla önerdiğim oyunlar arasındaydı. Genç yazarlardı. Başka alanlarda çok ünlü ama tiyatrodan tartışmasız kendini kabul ettiremeyen adlar da anımsıyorum. Aziz Nesin’in Çiçü’sunun sahne ışıklarına kavuşması bazı çabalar gerektirdi. Oktay Rifat’ın ‘Yağmur Sıkıntısı’ Edebi Kurul’da okunurken yedinci sayfadan sonra ‘hazirun’ esnemeye başlamıştı. O gece eve götürdüm. Ertesi toplantıda, mutlaka, mutlaka okunmalı, mutlaka, mutlaka oynanmalı diye haddimi aştım. Kanımca

tiyatro dağarının seçkin yapıtlarından biridir.

Mahir Canova bu kurula üye olduğu dönemde henüz kısa pantolon giyen oğlu Civan'ı bırakacak yer bulamazsa bizim toplantılara getirirdi. Ara sıra toplantıdan çıkıp, sekreter odasında bekleyen çocukla sohbet ederdim. Kim derdi ki bu çocuk büyücek de beni gerçekten göndiren sayılı oyunlardan birini yazacak.

Civan Canova'nın oyunu denince, önce babasının yüzü suyu hürmetine kendisine biraz kolaylık gösterildiği aklıma gelmedi değil. Ama metni okuyup, provanın bir bölümünü izleyince gördüm ki alnının teri, alnının akıyla hak etmiştir tiyatro yazarlar değil tiyatro yazarları arasında yer almayı.

“Tanrım, ulu tanrım... Mümkünse beni kıyamete beş kala yollayiver dünyaya. Yarattılışla yok ediliş arasında bu ikisi kadar tantanalı hiçbir olay olamayacağına göre, ben bari ikincisine tanık olayım...”

Evlerinde oturup çaylarını yudumlayan bir aile, aile boyu mikro kıyamet ile dünya çapında makro kıyamet arasında kendilerini de birbirlerini de yemeyi sürdürürler.

Ana, baba, adam, kadın, teyze belli eğilimleri. belli geçmişleri olan ama gelecekleri olmayan -kıyamete beş kala kimin geleceği olabilir ki-, kişiler, kapıcı Satılmış bile sıradan biri değil, ermişliğini ilan etmiş ele güne karşı...

Daha fuayeye girerken ev eşyaları, bir salon takımı ile karşılaşıyorsunuz. Bu, sahnedeki eşyaların henüz bozulmamış, kaosa karışmamış şeklidir. Salonda seyircinin tepesinde bir nebülözü andıran, üstüne ışık vurdukça tehlikeli yansımalarla parlayan bir cisim var... Metinde o ağzı salyalı canavar, o bizi yutmaya hazırlanan ejderha diye tanımlanan göktaşını akla getiriyor. Yaklaşan kıyamet midir, yoksa bir kıyamet oyunu mu oynanıyor?

Bu oyunu izlerken de, tiyatrodan ayrıldıktan sonra da birçok soru takılacak aklınıza. Koltuğunuza yaslanıp gevşemek istiyorsanız bu oyun size göre değil.

Kıyamet Sularında'nın Kenan Işık gibi bir yönetmene ve takım ruhuyla çalışan iyi bir kadroya düşmek gibi bir şansı olmuş. Daha önceki çalışmalarından, özellikle 'Olmayan Kadın'dan anımsayacaksınız, Kenan Işık başı sonu belli, çatısı belli, kurallara göre çatılmış oyunlardan tat almıyor. Seyirciyi de, kendini de zora koşturmadan yılmayan bir yönetmen. Böylesine benimsediği bir oyunda olanca hünerini göstermiş.

Baba'da Alp Öyken sahnede yeniden görmekten mutlu olduğumuz karizmatik bir oyuncu. Anne'de Gılman Perinç'e İstanbul'a hoşgeldiniz demek istiyorum. Mihail Çehov'un öğütlerine uyarçasına çeşitli açılardan incelenmiş gibi inandırıcı boyutlar katıyor rolüne. Teyze'de Tülin Oral böyle bir rolde oyuncunun kapılabileceği abartma tuzağına düşmüyor. Ayyaşca bir mutsuzluğu, mutsuzca bir ayyaşlığı ölçüyü kaçırmadan oynamak kolay değil. Fazla ölçülü, adeta çekingen olmayı kaldırmayacak roller de var. Dilerdim ki Ayşe Günşiray, Nasreddin Hoca'nın kızı gibi kızoğlankız, altı aylık hamile olmasın. Gebeliğini ve çocuğunu bütün dünyaya kafa tutarçasına gururla taşısın.

Adam'da Bülent Emin... gerek kız kardeşi, gerek babasıyla sevgi-nefret ilişkilerini vurguladığı sahnelerde başarılı özellikle. Cem Köroğlu'nun dekor ve giysileri, Önder Arık'ın ışıkları takım oyununun başarısını perçinliyor.

Polonius, Hamlet için şöyle der: “There is a method to his madness.” “Bu adamın çılgınlığında bir yöntem var.” Bazı gençlerin yazımda olsun rejide olsun yaptıkları çılgınlıklarda bir yöntem olmadığını düşünüyorum zaman zaman. Ama Civan'ın çılgınlığında bir yöntem var.

1997 Cumhuriyet Gazetesi

KIYAMET SULARINDA

(Oyun, İki Perde)

1995 – 1996 Avni Dilligil, en iyi oyun yazarı ödülü
1995 – 1996 İsmet Küntay, en iyi oyun yazarı ödülü

KİŞİLER

Anne : 50 yaşlarında
Adam : 30 yaşlarında
Kadın : 25 yaşlarında
Baba : 60 yaşlarında
Teyze : 55 yaşlarında
Satılmış : 50 yaşlarında

Olay bir apartman dairesinde geçer.

I. PERDE

Seyirciler yerlerini alırken perde açıktır. Oyuncular sahnededir. Baba arkada ayakta, diğerleri oturur durumda, hareketsiz, gökyüzündeki parlak cisme bakmaktadırlar. Baba yerine oturur, salon ışıkları söner, oyun başlar... Gece... Orta halli bir evin salonu. Salon, gökyüzünde parlayan, nerdeyse güneşin üç dört misli büyüklüğünde yuvarlak bir cismin yaydığı ışıkla aydınlanmaktadır. Gökyüzü, terasa açılan ve bütün arka fonu kaplayan sürgülü teras kapısının ve camekânın arkasında kalır. Baba camekânın önündeki iki berjer koltuktan soldakine oturmuştur. Kadın soldaki üçlü kanepeye uzanmıştır. Hamiledir. Anne sağda kendi koltuğunda, elinde örgüsü, fakat örme-mekte diğerleri gibi hareketsiz, dışarıya bakmaktadır. Adam sağ ön köşedeki sallanır koltukta. Yanında ayaklı bir abajur, yerde portatif bir radyo teyp. Arka duvarda bir guguklu saat. Sol duvarda asılı, tahta oyma çerçevesi, yuvarlak, antika bir ayna. Sol önde TV. Aynanın önünde konsol, üzerinde üç mumluk, gümüş bir şamdan. Mumlardan ikisi bitmiş, biri yanmaktadır. Köşelerde saksılar. Sağda odalara giden koridor kapısı. Solda, antre ve mutfığa açılan bir kapı. Duvarda asılı, "La Jaconde" ve birkaç klasik tablo... Sessizlik... Umarsız bir bekleyişi çağrıştırmaktadırlar. Bir süre sonra köpek havlamaları duyulur.

ANNE: Nasıl da hissediyorlar! (Sanki içlerinden biri, 'Kimler?' diye sormuş gibi yanıt verir.) Köpekler!

(Sessizlik)

ADAM: Atlar, kurtlar, çakallar... Bütün felaket habercileri... 24 saat vazife başındalar.

(Sessizlik)

KADIN: (Kendi kendine) Çok sıcak!

ADAM: Şaşılacak kadar hızlı büyüyor. Çok daha küçüktü dün. Gece...

BABA: Yaklaşıyor da ondan... Avına yaklaşan gözü dönmüş bir ejderha gibi... Çaresiz, mihlandık yerlerimize... Kıpırdamıyoruz bile! Bizler... Av yani. Yani hepimiz. Dünya.

KADIN: Susadım.

BABA: (Duymamış gibi) Dünya gözlerini avcısına dikmiş, dönüp duruyor ekseni etrafında... Pervane misali. Başka ne yapabilir ki?

ANNE: (Örgüsünü örer.) Eskiden beri dönüp durur dünya. Biz bildik bileli...

BABA: O zaman başka türlüydü. Huzurlu, kendinden emin... Şimdi ise...

ADAM: Korkuyor!

KADIN: Su istiyorum.

ADAM: Sabah içtin suyunu sen!

BABA: (Anne'ye) Veriver az daha.

ADAM: (Baba'ya) Nedenmiş o!

BABA: Ne nedenmiş?

ADAM: Öyle zırt pırt harcayamayız suları!

BABA: (Bir an adama bakar) İyi... Siz bilirsiniz.

KADIN: (Adam'a) Hayvan! İnsan böyle mi davranır?.. (Köpek uluması. Sessizlik.)

BABA: Nefes almayı becerebilen her şey... Ne varsa... Şu pis yaratığın alevli salyalarına karışacak, çok geçmeden! Bu salon, hatıralar...

KADIN: (Alayla) Burada mı hatıraların?

BABA: (Onu duymaz, devam eder) Çiçeklerim... Benjaminim, fujerlerim, Japon şemsiyelerim, difenbahyam...

KADIN: Varsa yoksa çiçekleri!

ADAM: Bizler umurunda mıyız onun?.. Ne zaman olduk ki? (Baba'ya dönerek) İnsanların hiç değeri yok mu?

ANNE: Acıkan var mı?

BABA: (Hem Anne'ye hem de Adam'a yanıt verir gibi) Hayır yok! (Sessizlik, çiçeklere bakarak) Çünkü onları ben büyüttüm.

KADIN: (Alayla) Bak bu doğru!

ANNE: (Adam'a) Ya sen oğlum?

ADAM: Acıkmadım ben.

ANNE: İyi o zaman.

KADIN: Ben acıktım! Susadım da aynı zamanda! (Sessizlik)

ANNE: (Adam'a) Şu radyoyu açsana. Bir değişiklik var mı bakalım.

ADAM: (Alayla) Ne gibi bir değişiklik beklediğini sorabilir miyim?

ANNE: Ne bileyim ben canım... Laf olsun işte... Herkes ne bekliyorsa yani...

ADAM: Kimsenin bir şey beklediği falan yok! (Sessizlik) Keşke Tanrı da çiçeklerini babam kadar sevseydi!

ANNE: Günaha girme, akşam akşam!

KADIN: Beni duyan olmayacak mı bu evde!.. Ne istediğimi anlayabilen?..

(Sessizlik)

ANNE: Kaktüs?

KADIN: (Anlamaz) Ne?

ANNE: Kaktüs yer misin?

KADIN: Hayır, yemem! (Kendi kendine) Lanet olsun!

ANNE: Ya da talaş kızartayım dünkü gibi.

ADAM: (Gülerek) Talaş mı?

ANNE: Canım yaptım ya dün akşam. Kâğıt arasında talaş. Çıtır çıtır. Ha?

KADIN: Sağ ol, doydum!

ADAM: (Yeniden oyuna girerek) Sokaklar para içinde!.. Tomarlarla!.. Gel gelelim yiyecek bir dilim ekmek bulamıyorsun! (Köpek uluması duyulur. Adam kalkar, aynaya doğru yürür, bir süre kendi görüntüsüne bakar. Yeniden köpek uluması duyulur.) Hiçbir şey hissetmiyorum. Artık!

KADIN: (Alayla) Yazık! Köpekler bile hissediyor hâlbuki!

ADAM: Çünkü onlar HAYVAN! Hayvanca acıkırlar, hayvan gibi çiftleşirler.

ANNE: (Çatışmayı önlemek için araya girer.) Boş kapana da gelmiyorlar ki.

ADAM: Kimler?

ANNE: Fareler! Bütün gece tıkırdıyorlar. Bir yakalasam... Ama nafile! Zeki yaratıklar. Şimdi git bak, bir tane bulamazsın... Ama biz yatmaya görelim...

ADAM: Tasalanma, nasılsa hepsi geberip gidecek! (Alayla) Difenhahyalar ve fujerlerle birlikte! (Radyo teybi alır, açar.)

SPİKER: Yine de bilim adamları, kuyruklu yıldızın izlemekte olduğu rotayı saptırabilmek amacıyla çalışmalarını sürdürüyorlar.

BABA: Hadi oradan be! Neyi saptırıyorlar! Burnumuzun dibine geldi!

SPİKER: Vatikan bu sabah bir açıklama yaptı. Papa, hangi dinden olursa olsun... (Yayına parazitler karışır.) Bütün temsilciler, Vatikan'daki toplantıya katılmak üzere (Parazitler karışır)

Ayrıca, tüm dünya ülkelerinin yöneticileri... (Parazitler) ... Alarm halinde. Sağlık ekipleri... (Parazitler) ... Yayılmakta olan salgın hastalıkların önüne geç... (Parazitler) ... Güvenlik güçleri, çaresiz kalıyor... (Parazitler) ... Nerdeyse imkânsız hale geldi... (Parazitler) ... Gün içinde önce aya çarpacak, daha sonra dört saat içinde dünyaya... (Parazitler) ...

BABA: Düzeltsene şunu!

ADAM: Ne bağıırıyorsun ya! (Radyoyu kapatır.) Benim suçum mu!

BABA: Tamam aç da dinleyelim! (Adam radyoyu açar.)

SPİKER: Dünya tarihi ve uygarlıklarıyla ilgili önemli bilgi, belge ve örnekler uzay kapsüllerine yükleniyor... (Parazitler) ... Birleşik Devletler başkanı ve ailesinden hala bir haber alınmadı... (Parazitler) ...

BABA: (Birbirlerini duymak için bağırarak konuşurlar.) Kaçmışlardır!

ANNE: Kimler?

BABA: Kimler olacak, Birleşik Devletler Başkanı ve ailesi!

ANNE: Nereye kaçabilirler ki?

BABA: Uzaya! Başka uygarlıklara!

ANNE: Başka uygarlık var mı acaba?

BABA: Bulmuşlardır... Belki de haberleşiyorlardı eskiden beri, uzaylılarla... Veya... En azından şanslarını deneme şansları var.

ANNE: Bu da bir şans!

BABA: (Duymaz) Ne?

SPİKER: Şimdi, Birleşik Devletler sözcüsünün insanlık için hazırladığı cesaret ve metanet bildirisini sunuyoruz.

ADAM: (Radyoyu kapatır) Saat başı bunu yayınlıyorlar! (Alayla) "Cesaret ve Metanet bildirisini sunuyoruz!".. Bir tek bu geliyor ellerinden.

KADIN: (Kendi kendine, az önce Adam'ın dediğini tekrarlar)

“Çünkü onlar hayvan.”

ANNE: Kapıcıya söylesek?

BABA: Ne?

ANNE: Rica etsek, bizim için de yakalar belki... Birkaç tane.

BABA: Hangi kapıcı!

ANNE: Canım kaç tane kapıcı var? Bizimki işte... Satılmış efendi!

ADAM: Ne toplar?

ANNE: İrilerinden şöyle... Haşlamalık... Kendilerine yakalıyor ya her sabah... Görmediniz mi, son günlerde nasıl semirdi veletler?

BABA: Veletler mi?

ANNE: Kan fışkırıyor yanaklarından! (Baba'ya bakarak)
Satılmışın çocukları... Onlar bile lağım faresiyle besleniyorlar.

KADIN: (Midesi bulanmıştır) Başka şeylerden konuşsak!

ANNE: Tabii... Neden olmasın? Bize ne hem Satılmış efendinin...

BABA: (Keserek) Satılmış Matılmış yok artık!

ANNE: (Şaşkın) Nasıl yok?

BABA: Yok işte! (Sessizlik) Bu sabah Satılmış Efendi'ye...

ANNE: Ne olmuş, ölmüş mü yoksa!

BABA: Hayır, ne ölmesi canım... Domuz gibi maşallah!

ADAM: Ne olmuş peki?

BABA: Vahiy gelmiş!

KADIN: (Anlamaz) Ne gelmiş?

ADAM: (Şaşkın) Vahiy mi gelmiş?

BABA: Vahiy gelmiş ya! Peygamberliğini ilan etti.

ADAM: (Ciddi) O da mı! (Sessizlik) İnsanın inanası gelmiyor! Ne günlere tanık oluyoruz! Kâbus gibi! Her önüne gelen bir delilik yapıyor! Herkes patlamaya hazır... Barut fiçisi.

KADIN: Ne bekliyordun?

ADAM: Önce ev sahibi mesih olduğunu ilan etti. Ardından iki numaradaki öğretim görevlisi methi oldu... Alt komşu Jüpiter'e uçacağını söyleyerek pencereden atladı...

ANNE: Çocuklarıyla beraber hem de!

ADAM: Şimdi de kapıcı! (Alayla) Hazreti Satılmış!

ANNE: Ev sahibinin müritleri bile var!

BABA: (Adam'a öfkeyle) Sen hala otur oturduğun yerde! Bir baltaya sahip olamadın, elin cahil kapıcısı...

ADAM: (Söylenerek) Tamaaaam fasıl başladı! (Baba'ya) İki okul bitirdim be, yetmedi mi?

BABA: Bitirdin de ne oldu?.. Adam mı oldun?.. İş mi buldun?.. (Sessizlik) Para mı getirdin eve!

ADAM: Şimdi anlaşıldı senin niyetin. Zaten ne yapıp eder, döndürür dolaştırır oraya getirirsin konuyu. Şimdi batıyor değil mi verdiğin üç kuruş para!

BABA: Bana bak terbiyeni takın!

ANNE: Ne yapsaydı yani? Diplomalarını yırtıp ayakkabı mı boyasaydı? Koskoca yüksek okul mezunu çocuk?

BABA: Resim öğretmeni olabilirdi, ama beğenmedi küçük bey! Burun kıvırdı baba mesleğine! Büyük ressam oldular ya kendileri!

ADAM: Kim beğenmedi yahu? Kim burun kıvırdı? (Anne'ye döner) Yaptım mı ben öyle şey? Aklından geçenleri söylüyor, olmuş gibi!

BABA: Bunamadım ben henüz.

ADAM: (Homurdanarak) Sen öyle san!

BABA: Ne dedin?

ADAM: Yok hiçbir şey demedim.

BABA: Hayır, dedin bir şey. Duydum ben!

ADAM: Duyduysan niye soruyorsun?

BABA: Bunak dedin bana!

ADAM: (Anne'ye bakarak, hayretle) Ağzımdan öyle bir laf çıktı mı?

BABA: Çıkmadı ama onu demeye getirdin!

ADAM: Yalnızca şunu demek istedim ben... Sen, benim seni

küçümsediğimi sanıyorsun. Yaptığın işi beğenmediğimi düşünüyorsun ama yanılıyorsun! Girdim ya öğretmenlik sınavına. Ama kazanamadım...

BABA: Kazanmamak için elinden geleni yaptın da ondan! Sultan Selim'in sırtındaki çibanın adını bile yazmamışsın imtihanında.

ADAM: Çünkü saçma buldum o soruyu!

BABA: Bu kafayla hiçbir bok olamazsın sen!

ADAM: İyi, sen hala gurur duy!

BABA: Kiminle gurur duyacağım? Seninle mi?

ADAM: Yok canım, içinde yaşadığın sistemle.

BABA: Hangi sistemle?

ADAM: (Alayla) Güneş sistemiyle!

BABA: Benimle alay mı ediyorsun?

ANNE: (Konuyu değiştirmek için araya girer) Güneş sistemi de etkilenecek mi acaba bu çarpışmadan?

(*Sessizlik. Yeniden oyuna girerler*)

BABA: Elbette! Etkilenmez olur mu?

ADAM: Size şaka gibi geliyor galiba! Anlamıyor musunuz, her şey allak bullak olacak!

ANNE: Onu anlıyorum... Anlıyorum da, hala neden birbirinizi yediğinizi anlamıyorum (Sessizlik)

ANNE: Hem dünyayı sormuyorum ki... Öteki gezegenleri diyorum. Onlara da zarar gelecek mi?

BABA: Bütün gezegenler birbirleriyle ilişki halindedirler. İnanılmaz bir çekim gücüyle çekerler birbirlerini. Bir aile gibidir bu sistem... Gezegenler!

KADIN: (Alayla) Aman ne hoş!

BABA: Bu sebeple de, eğer bir tanesi bulunduğu yerden kayacak olsa; ki görünüşe göre kayan bizimki olacak... Hepsi, yani diğer aile fertleri de etkilenecek bundan! Ama gel gelelim, sistemin dışındaki yıldızların zarar göreceğini zannetmiyorum.

KADIN: (Alayla) Diğer aileler ayakta kalacak desenize! Ve kafa kafaya verip, hep birlikte, çöken aileyi çekiştirecekler. Yerin dibine batıracaklar! Ölüme gittiğini anladığında yakınlarını da beraberinde sürükleyen güneş ailesini ve onun bencil üyelerini konuşacaklar... Uzun bir süre! Evren toz bulutu haline gelinceye kadar!

BABA: Evet kızım, kesinlikle.

KADIN: (Alayla) Hayret, "kızım" dedi bana!

BABA: Değil misin yoksa?

KADIN: Bilmem, anneme sor!

ANNE: (Kendi kendine) Tövbe estağfurullah!

ADAM: (Kadın'a sertçe) Orospuluk yapma!

KADIN: (Alayla) Neden, orospu değil miyim ben?

ADAM: Orospusun tabii! Ama annemi karıştırma!

ANNE: (Konuyu değiştirmek için, telaşla ayağa fırlar) Ne oluyor öyle, orada?

BABA: (Yerinden kalkarak, merakla) Nerede?

ANNE: (Kuyruklu yıldızı göstererek) Patlamalar oluyor gibi geldi!

(*Hepsi dışarıya bakarlar*)

ADAM: Yok bir şey... Parlıyor işte, her zamanki gibi!

(Sessizlik. Eski yerlerini alırlar. Baba radyoyu açar)

I. SES: Ben mehdi!.. Ben mehdi!.. İnanan yüreklere sesleniyorum!

BABA: (Homurdanarak) Bütün istasyonları ele geçiriyorlar.

I. SES: Taklitlerime kulak asmayın. Onlar haindir, onlar şeytana tapanlardır... Onlar neye inanacaklarını bilmeyen...

(*Baba istasyon değiştirir gibi yapar*)

II. SES: Evreni ve onun saçma sapan yasalarını protesto ediyoruz! Bütün kuralları, değer yargılarını, gelenekleri lanetliyoruz!

BABA: (Araya girerek) Orospu çocukları!

II. SES: (Devam eder) Var olmayı bizler seçmedik, ama yaratıldığımız an...

(Baba istasyon arar)

III. SES: Sakladığınız içkilerle, uyuşturucularla bana gelin, karışığında ölümsüzlük vaat ediyorum. Kıyametten sonra hayat vaat ediyorum.

BABA: (Radyoyu kapatır) Herkes sapıtmış.

ANNE: (Telaşla) Kapı kilitli, değil mi?

ADAM: Kilitlemiştin ben.

ANNE: Birileri engel olmalı bunlara!

BABA: Kim engel olacak?... Baş mı kaldı başımızda!.. Bir de yalan söylüyorlar utanmadan! Herkesi, bütün insanları kandırıyorlar! Yok kuyruklu yıldızın rotasını değiştireceklermiş, yok cesaret bildirisymiş, yok efendim bütün dini liderler bir araya gelmişler... Yalan hepsi. Ayrıca dünya medeniyetleriyle ilgili hiçbir şey yollamayacaklar uzaya onlar. Bakın görürsünüz! “Dediydi” dersiniz! Yaşarsak tabii!.. Hayatta kalırsak!..Umu-runda mı büyükbaşların dünya medeniyetleri! Önce kendi paçalarını kurtarmaya bakarlar! Sadece ne alırlar yanlarına biliyor musunuz? Neyi götürürler beraberlerinde?.. Kutsal kitapları! O da bayıldıklarından değil ha!.. İnanışları için de değil. İtibar görebilmek için oralarda!

ADAM: (Ciddi) Satılmış'a da kitap yollanacak mı acaba? (Bir an durur) Aman Tanrım! Biz de ötekilere benzemeye başladık. Giderek üşütüyoruz kafayı!

ANNE: Onun okuması yok ki!

KADIN: Belki de bütün bu kıyamet edebiyatı yalnızca danışıklı dövüşten ibaret.

ADAM: (Anne' ye) Alışveriş listesini okuyor ya!

KADIN: Bir takım insanlar anlaşılar uzaylılarla. Ama sizin dediğiniz gibi büyükbaşlar, madrabazlar değil. İleriyi görenler. Ya da gerçekten erdemli olanlar. Uzaylılar baktılar ki burada her şey kötüye gidiyor, dünyayı imha etmeye karar verdiler.

Onlarla temasa geçince kendimize benzetmeyelim diye. Bu nedenle de kuyruklu yıldızı onlar yolladılar üstümüze. Uzaylılar... Yani bizden daha uygar olan uzaylı yaratıklar.

BABA: Bu neyi değiştirir ki? Neticede kıyamet kopmayacak mı?

ADAM: (Elinde mikrofon bulunan bir TV habercisini taklit ederek) Evet sayın izleyiciler, değerli uzmanların görüşlerini almış bulunuyoruz. Birinci uzmanın belirttiği üzere, aslında hiç de korkulacak bir durum yok ortada. Çünkü bu kıyamet, bütün kâinatı etkileyecek olan genel kıyamet değil, onun provası mahiyetinde, sadece dünyamızı ve onun kardeşlerini mahvedecek olan mahalli bir kıyamet. Ayrıca bu kıyameti uzaylıların tasarladığı hakkında bir takım görüşler de mevcut. Fakat şu ana kadar kıyameti üstlenen herhangi bir yasadışı uzaylı örgüt çıkmadı. Yüreğinizi ferah tutun. Şimdi oyun havaları.

BABA: (Dudak bükerek) Zevzek soytarı!

ADAM: (Televizyonun düğmesine dokunur. Cihaz çalışmaz.) Elektriğin tükendiğini unutuyorum bazen... Elektrik olsa ne yazar? Sanki yayın var da... Demek bu işi tezgâhlayanlar ilahi güçler değil, uzaylılar. Öyle mi?

KADIN: Öyle! Kesinlikle! Çarpışmadan önce de seçtikleri kişileri kurtaracaklar.

ANNE: Nuh'un gemisi gibi yani... İnsan soyunun devamı için... Hımm?

BABA: Öyle ya da böyle. Kurtulanlar faziletli değil, güçlüler olacak. İmtiyazlı olanlar.

ANNE: Nuh Peygamber'in de seçtikleri var mıydı acaba? Ak-rabaları, yakınları... Olur mu canım, onun ki mukaddes bir vazifeydi. Torpil yapacak değildi ya?

KADIN: Ayrıca o devirde yaşayanlar farklıydı. Daha adil, daha onurlu... Şimdiki gibi küçük hesaplar peşinde koşmuyorlardı.

ADAM: Yapma ya! O nedenle mi Tanrı'nın gazabına uğrayıp tufanda boğuldular?

BABA: (Anne'ye) Torpil denen şey asrın mucizesi değil ki. Habil'le Kabil'den beri mevcut. Her devirde yakınlarını kayırmışlardır... Şeyler...

ADAM: Neyler?

BABA: Mukaddes vazife ifa eden mümtaz şahsiyetler. Her devirde... Dün de, bugün de... Hatta yarın da.

ADAM: Hangi yarın?

BABA: (Bir an susar) Bildiğimiz yarın demek istedim. Yani bugünden sonraki gün. Bazen... Bir an... Daha ötesi olmadığını unuttuyor insan.

KADIN: İyi. Doğru yoldayız demek.

ANNE: Nuh Peygamber böyle bir kayırma yapmazdı zaten... Vallahi yapmazdı. İmkânsız bir şey bu.

BABA: Nedenmiş o?

ANNE: Eğer yapsaydı, Tanrı onu görevinden azleder, yerine başka birini şey yapardı.

BABA: (Alayla) Ney yapardı?

ANNE: Nuh Peygamber.

ADAM: Ne diyorsun sen yahu?

ANNE: Nuh Peygamber yani... Eğer yolsuzluk yapsaydı diyorum... Tanrı onu cezalandırır, onun yerine de başkasını Nuh Peygamber yapardı. Anladınız mı?

ADAM: Evet, anlatabildiniz efendim. Bu durumda da, sabık Nuh tufanda boğulurdu.

ANNE: Evet, aynen öyle olurdu.

BABA: Ya yeni seçilen Nuh Peygamber de kof çıkarsa? Yani çıktıysa?

ADAM: Adil ve demokrat bir Nuh Peygamber bulununcaya kadar tufanlar sürer... Yani sürmüştür!

BABA: Olur mu be öyle şey! Dünyevi bir sistemdir demokrasi. Üstelik deneme yanılma metodu da beşeri bir metottur. İlahi seviyede kullanılamaz. Kullanılmamalı yani.

ANNE: (Kendi kendine) Fevk- al- beşer, bir gün şaşar!

ADAM: O zaman, Tanrı Nuh'un iyi olduğunu biliyordu ve bu nedenle daha baştan onu seçti. Kafadan torpil yani.

BABA: Torpil denmez ona. Bütün canlıları yaratan Tanrı, Nuh'u iyi olarak yarattı ve de elçi olarak yeryüzüne indirdi.

KADIN: Peki öteki insanları kötü olarak mı yarattı?

BABA: Ne bileyim ben yahu?

ADAM: Öyle ya, birini iyi, ötekileri kötü olarak yaratıyor. Ardından da, kendi yarattığı kötülere tufanda yok ederek cezalandırıyor. Demek ki denemiş ve yanılmış.

ANNE: Belki diğerlerini de iyi olarak yaratmak istemiştir. Ama onlar tercih etmişlerdir kötü olmayı.

ADAM: Tamam işte, yine de denemiş ve yanılmış.

BABA: Bırakın şimdi Tanrı'yla uğraşmayı.

KADIN: Ama sonuç bizi de ilgilendiriyor. Kötü olan bizler miyiz yoksa o mu böyle istedi? Ayrıca nedir kötü?

BABA: Konumuz o değil ki, Nuh Peygamber!.. Benim fikrimi sorarsanız iltimas yapmıştır. En azından gemiye alınan hayvanları seçerken. Büyük bir ihtimalle, hayvanları kendi besledikleri arasından seçmiştir.

ANNE: Ne var bunda? Suç mu?.. Sen de olsan kendi hayvanını seçersin. Huyunu biliyorsun, suyunu biliyorsun.

BABA: Yakınlarının da öyle. Huyunu biliyorsun, suyunu biliyorsun...

ANNE: Yok yok... O kadarını yapmamıştır.

BABA: Emin misin? Emir ilahi yerden geliyor fakat onu yerine getirmekle yükümlü olan, sonuçta insan. Kendisine de, köpeklerine de, yeğenine de, askerlik arkadaşına da bir takım imtiyazlar sağlayabilir.

ADAM: Tabii, Tanrı isterse eğer. İnsanları nasıl yaratacağına o karar veriyorsa, o insanların neler yapması gerektiğine de yine kendisi karar veriyordur.

ANNE: Doğru, her zaman onun dediği olur!

ADAM: Bütün bu yaşananlar, kavgalar, insanların iradesi dışında oluyorsa eğer, Tanrı cezalandırmamalı bizleri.

KADIN: (Kendi kendine) Ona fırsat kalmıyor ki!

ADAM: (Ona aldırmadan) Demek istediğim... Hitler bile masum o zaman.

(Giderek artan köpek havlamaları duyulur.)

ANNE: Dışarıda kıyamet kopuyor.

KADIN: (Gülerek) Dışarıda mı? (Sessizlik)

BABA: Mesela, tufandan önce gemiye alınma mevzuunda Nuh'un kayınbiraderi alelade bir köylüye göre ne kadar torpilli idiyse, kıyametten önce uzaya kaçma konusunda Birleşik Devletler Başkanı o kadar torpilli.

ADAM: Kime göre torpilli?

BABA: Habeş Kralı'na göre söz gelimi... Veya Raunda Devlet Başkanına göre... Bizimkine göre...

ADAM: Başkan uzaylıların akrabası mı ki, ona torpil geçsinler?

ANNE: Kayınbiraderini gemiye almış mı sahiden Nuh Peygamber?

BABA: (Bocalar) Bilemiyorum. Öyle bir kayıt yok galiba. Suçlama da yok. Anlatmak istediğim, bu gibi durumlarda imtiyazlı olanlar hep güçlülerdir! Dolaylı olarak da onların yakınları, etrafındakiler... Güçlülerle muhabbeti olanlar...

ADAM: Koca boşlukta kimin haberi var bizim şu şaşılısı gücümüzden?! Kahkahalarla gülüyorlardır, bir insanın güçten söz ettiğini duyabiliyorlarsa eğer...

BABA: (Araya girerek) Kimler?

ADAM: (Konuşmasını sürdürür) Ki sanmıyorum iniltilerimiz onlara kadar ulaşsın.

BABA: Kimler gülüyordur?

ADAM: Birileri... Bilmiyorum işte... Tanrı.. Kainat.. Ne dersende!

ANNE: İnsanoğlu kıymetli bir varlıktır ama... Yani öyle olmalı.

ADAM: Solucanlar da bağırsaklarımızın kendileri için çalıştığını sanıyorlardır... Sinekler onlar için pislediğimizi. Akbabalar şükrediyorlardır leşleri gagalarken, rızkımız gönderildi diye.

ANNE: (Kendi kendine) Tabiatın dengesi işte. Kurban olduğum!

ADAM: Bizlerse onlardan daha akıllı ve değerliyiz ya, üstüne üstlük kâinatın şehzadesi sanıyoruz kendimizi! (Dışarıya bakarak) Şu canavar dünyayı yalayıp yuttuğunda, burnumuzun dibindeki yıldızcıkların bile haberi olmayacak.

BABA: Tarihe karışacak Yalova Kaymakamlığı!

KADIN: Madem kendinizi bu kadar değersiz buluyorsunuz, ne diye yargılamaya kalkışıyorsunuz başkalarını? Değer yargılarınızı koltuğunuzun altına alıp, ne adına hükümler vermeye çalışıyorsunuz?

(Adam, öfkeyle Kadın'a bakar. Sessizlik)

BABA: Mum yok mu evde?

ANNE: Olacaktı bir yerlerde. (Yerinden kalkar, mutfaka doğru yürür) Gözünü sevdiğimin Thomas Edison'u, meğer ne mühim adammışsın sen! Toprağın bol olsun. (Çıkar. Dışarıdan) Kim bilir nerde mumlar? Hiçbir şeyin yeri belli değil ki bu evde... Gelen talan ediyor, giden talan ediyor... (Mutfaktan gürültüler gelir) (Bağırarak) Aman Allahım, kıyamet! (Hepsi telaşla ayağa fırlarlar)

KADIN: Bir şey oldu!

ADAM: Anne!

BABA: Hanım? (Tedirgin yanıt beklerler)

ADAM: (Tedirgin) Anne!

BABA: Cevap versene...

ANNE: Kıyamet gibi bulaşık! Hepsini devirdim. Allah kahretsin, yağ içinde kaldı her yer!

(Yerlerine otururlar)

BABA: Ne diyorduk?

KADIN: Hiç. Gidip geliyorduk sadece.

BABA: (Anlamaz) Nereye?

KADIN: Hiçbir yere ne yazık ki. Çelişkiler arası yolculuk yapıyorduk demek istedim. Ümitle ümitsizlik, sevgiyle sevgisizlik, korkuyla korkusuzluk, inançla inançsızlık arasında dolanıp duruyorduk.

BABA: Saçmalıyorduk yani.

KADIN: Bocalıyorduk.

ADAM: Hayır, can çekişiyorduk!

KADIN: Güzel, devam edelim öyleyse!

BABA: (Emir verir gibi Adam'a) Ört şu perdeleri.

ADAM: (Alayla) Neden? Manzara sinirlerini mi bozuyor? Yoksa perdeler yeniden açıldığında, karşında pırıl pırıl bir gökyüzü göreceğini mi umuyorsun? O umutla yatağa girmek, gazete bulmacalarını çözmek, uykuya dalıvermek... (Pencerenin önüne gider, dışarıya bakar) Küçükken plaja götürürdün bizi... Florya'ya... Bütün gün denize girerdim, kumdan kaleler yapardım, renk renk taşlar toplardım sahilde... Yattığın yerden seslenirdin bana: "Oğlum, şapkamı giy, başına güneş geçecek!" Nasıl korkardım bir bilsen. Ödüm patlardı. Bir koşu yanına gelir, plaj çantamızdan şapkamı çıkartır, takardım başıma. Çünkü sanırdım ki güneş başıma düşecek. Şapkamı giyersem bir şey olmaz. Güneş düşse bile şapkama çarpar, kurtulurum... Şapkam korur beni... Ve korkusuzca dönerdim oyuna... Başımda şapkam. (Sessizlik) Örtüyüm mi perdeleri?

BABA: Hayır. Açık kalsın, bırak.. Saat kaç?

ADAM: Kıyamet suları... (Köpek uluması)

KADIN: Çok sıcak!

BABA: (Dalgın) Saat beşe doğru, "Toparlanın, bakalım" derdim.. "Banliyö trenini kaçırmayalım" Yalvarırdınız, "Ne olur biraz daha kalalım", "Baba ne olursun!" Ben de şöyle derdim size:

"Tadını kaçırmayın işin. Haftaya yine geliriz. Günler çuvala girmediydi ya..."

ANNE: (Dışarıdan) Bir tanecik kalmamış. Bütün mumları yakmışsınız.

(Sessizlik)

BABA: (Gülümseyerek kendi kendine) Günler çuvala girdi... Ve bütün mumları yakmışsınız.

(Sessizlik)

KADIN: (Yattığı yerden, dalgın) Yine bir gün, denizden dönmüş-tük... Hayal meyal hatırlıyorum. Üşütmüştüm galiba. Deli gibi öksürüyordum. Başım ağrıyor, ciğerlerim yanıyordu. Ateşler içinde kıvranıyordum yatakta. (Anne'ye bakar) Hep başucumdaydın sen. Sirkeli pamuklar hazırlayıp alınma, bileklerime sarıyordun... Öpüyordun yanaklarımı durmadan. Ama babam.. Bir kez olsun uğramadı odama.. Kapının kenarından bile bakmadı. (Annesini taklit ederek) "Gelsene çocuk seni istiyor!" (Sesini kalınlaştırır) "Gelemem şimdi resim yapıyorum!" (Gülümser) Resim yapıyormuş!

BABA: Senin içindi ama... Pinokyo resmi.

KADIN: Lanet olsun, Pinokyo isteyen mi vardı senden? Ben babamı istiyordum yanımda.. Ertesi sabah gelip verdi resmi bana. Ve ben o resmi yırttım. (Sessizlik) Neyse yıllar önceydi bu. Masal gibi geliyor şimdi. Sanki yaşamamışım da, birisi anlatmış gibi...

(Sessizlik)

BABA: Bence mühim ressamların bütün eserlerini yollamalılar uzaya. Özellikle de, Da Vinci'nin Mona Lisa'sını... Bir şaheser o. Sonra heykelleri de ihmal etmemeliler. Onlar da yollanmalı.

ADAM: Yok deve!

KADIN: Oldu olacak piramitleri de yollasınlar.

ADAM: Hatta Eiffel Kulesi'ni, Hürriyet Abidesi'ni, Boğaz Köprüsü'nü...

KADIN: Çin Seddi'ni...

BABA: Kesin şamatayı be! Ben kültürden söz ediyorum. Kültürümüzden! İlelebet var olması icap eden değerlerimizden.

ADAM: Mona Lisa'yı sen mi yarattın?

BABA: Ben yarattım tabii, ya kim yaratı?.. Biz yani.. Bizler. Leonardo, Michelangelo, Van Gogh, Lorenzetti... Bizler yarattık kültürü! Shakespeare, Schiller, Aragon...

ADAM: Neron, Karındeşen Jack, Al Capone...

BABA: (Onu dinlemeden) Elbette ya! Kim yarattı sanıyorsun... Harikaları?

KADIN: Gaz odalarını, giyotinleri, toplu mezarları...

BABA: Rodos heykelini, Milo Venüs'ünü, Babil Bahçeleri'ni...

KADIN: Filistin askılarını, Hiroşima depremlerini...

ADAM: Dünya külliyyatını onlar hazırladı. Uygarlığa yön verenler! Dünyayı değiştiren 100 büyük adam... Ve babam!

BABA: Tabii ya, baban! O beğenmediğin baban! Ben, sen, onlar... Boş ver şimdi şahsiyetleri teker teker değerlendirmeyi. Bütüne bak sen. Arkeoloji müzelerini dolduran mumyalar, insan kalıntıları, bir gün gelip de yaşadıkları medeniyetin kıymetli birer parçası haline geleceklerini geçirirler miydi akıllarından? Yıllar çağlara dönüştüğü vakit, belli dönemin insanları toplu halde anılırlar. İlerde bizden.. Hepimizden... tüm dünya medeniyetlerinden bahsedenler, ne diyecekler?.. 'Onlar!' yani, 'Dünyalılar' diyecekler. Bu isim altında hatırlayacaklar hepimizi. (Gururla mırıldanarak) 'Dünyalılar!.. Dünyalılar...

ADAM: (Alayla) Yani sen de varsın işin içinde, öyle mi?

BABA: Varım tabii ya! Ben de varım!

ADAM: (Gülmeye başlar) Yapma ya! Gözlerim yaşarıyor vallahi. Gurur duyuyorum. (Ciddileşir) Sen ne ürettin şimdiye kadar

söyler misin? O geri zekâlı çocuk resimlerinden başka?

(Sessizlik)

BABA: Çocuklarımı... Üretmeye çalıştım. (Sessizlik) Ama başaramadım!

KADIN: Çocuklarının suçu yok bu işte.

ADAM: (Kadın'a dönerek, sertçe) Fikrini soran olmadı!

KADIN: (Küçümseyerek) Değerler!.. Sürekli engel oluyorlar değil mi?

ADAM: Neye?

KADIN: Beni sevmene!

BABA: (Kendi kendine) Ben.. Hiçbir zaman iyi bir ressam olduğumu iddia etmedim ki...

KADIN: (Adam'a) Senin olmayan değerler! Başkalarının değerleri!

(Sessizlik. Adam yerinden kalkar, camekânın önüne gelerek dışarıya bakar. Baba kırgın, önüne bakarak tırnaklarıyla oynamaktadır.)

BABA: (Mırıldanarak) Başaramadım.

ADAM: İçinde bulunduğumuz durumun etkisiyle olacak, kırıyoruz birbirimizi galiba... İstemeden. Farkında olmadan, saptırıyoruz konuları. İstemediğimiz şeyleri konuşmaya başlıyoruz.

KADIN: (Alayla) İstemediğimiz mi?

ADAM: (Baba'ya) Özür dilerim. Hayatın kararlaştırdığı, oynamamızı arzuladığı rollerimizden sıyrılım artık.

KADIN: Ben de "günah keçisi" rolünden sıkıldım. Ama ne yazık ki, her durumda onu oynamak zorunda kalıyorum.

ADAM: (Dışarıya bakarak) İleride, birileri bizi anlayabilecek mi acaba? Neler hissettiğimizi... Keşke bize de anlatabilselerdi.

BABA: Hiç kuşkun olmasın oğlum, anlatacaklar. Hepsini anlatacaklar. Bütün yaşananları, yaşanmayanları, unuttuklarımızı,

her şeyi. Tam anlamıyla yaşamaya başlamadık biz henüz. Bir gün gelecek, zaman geriye doğru akmaya başlayacak.. Öyle diyor bilim adamları.. Doğruysa eğer.. Ama mutlaka doğrudur çünkü bilim yanılmaz. Bu da demektir ki, hiçbirimiz yok olmayacağız aslında.

KADIN: Dönüp dolaşıp aynı hayata katlanacağız demek. Ne sinir!

ADAM: Bize verilen zaman bir salise bile değil sonsuzlukta.

(Köpek uluması duyulur. Anne elinde gaz lambası ve tepsiyle girer. Lambayı duvar aynasının önündeki konsola koyar. Sahne biraz daha aydınlanır. Bir an aynadaki görüntüsüne bakar. Kadının yanına gider.)

ANNE: Çorba getirdim.

KADIN: Ne çorbası?

ADAM: (Alayla) Atkestaneli sıçan çorbası.

ANNE: Hayır şehriye. (Kadın doğrulur, tepsiyi alır. Anne koltuğuna gider, yününü alır, örmeye başlar.)

ADAM: (Elleri arkasında kenetli, yavaşça Anne'nin yanına gelir, bir süre tepesinden izler.) Rahatlatıyor değil mi?

ANNE: (Dalgındır. Kendisine sorulduğunu bir an sonra fark ederek) Anlamadım.

ADAM: Yoksa işine mi gelmiyor?

ANNE: Ne?

ADAM: Ya da alışkanlık!

ANNE: Ne diyorsun sen?

ADAM: “Kör talihin oklarına, sapanlarına karşı” örgü şişleri! (Aynı şekilde yürür, pencerenin önüne gelir, dışarıya bakar. Anne ve baba onu izlemektedir. Kadın çorbasını içer.) Her şey dağılacak! Bütün güzellikler! Bizlerin, “güzel” olarak algıladığı, ama gerçekte güzel olup olmadığını bilemediğimiz, yalnızca “güzel” diye tanımladığımız ne varsa... Hepsi molekül parçacıkları haline gelecek! Bunu çok iyi bildiğimiz halde

görmezden geliyoruz. Ve de hala kimimiz ısrarla yün örüyor, kimimiz de bencilce çocuk doğurmaya kalkıyoruz!

(Kadın, ansızın elindeki çorba kâsesini yere düşürür. Hepsi hareketsiz kalır. Anne ve Baba gözlerini Adama dikmiştir, Kadın bir süre yerdeki çorba kâsesine bakakalır, sonra hiçbir şey olmamış gibi, gayet sakin yerinden kalkar, yerdekileri toplamaya başlar.)

KADIN: (Elindekileri kanepeye koyarken) Allah belanı versin senin!

ADAM: (Sırtı hala dönüktür) Bir zamanlar.. Şöyle ya da böyle sürüp gidiyordu hayat. İyi ya da kötü, her birimiz o hayatın eksenini etrafındaydık. Kendi mütevazı yörüngelerimizde bir yandan kaynamaya çabılıyor, öte yandan da gözlerimiz kapalı dönüp duruyorduk. (Çocuk nakaratını mırıldanarak) Yağ satarım bal satarım, ustam ölmüş ben satarım... Çocuk oyunu gibi geliyordu yaşamak.

BABA: Yanan çıkıyordu oyundan.

ADAM: (Onu duymamış gibi) Durmadan bir şeyler fısıldıyorlardı kulağımıza. Oyuna bizden önce katılanlar.. “Yanlış oynuyorsun, bu oyun öyle değil, böyle oynanır!” Kuşkusuz daha iyi biliyorlardı. Kuralları onlar koyduğu için bize yalnızca uymak düşüyordu. Uymak ve yörüngeden sapmamak.

KADIN: Bu nedenle de nefret ediyorsun benden.

ADAM: (Duymamış gibi) Başka türlü olsa anlamlı olabilirdi çocuk ağlamaları. Maviliğe açılan çipil gözler, kendimizinkini andıran gülüşler, minik burunlar, yumuk eller, çeneler.. Gururlandırırdu elbette. (Gökyüzüne bakarak) Ama şimdi, bu durumda...

KADIN: Numara yapıyorsun sen! Yalan söylüyorsun! Kıyamet çırpınışları değil bunlar! Sen kabullenmişsin her şeyi... Bütün kuralları!.. Bu yüzden gururlanamıyorsun benimle değil mi?.. Bebeğimle!.. Çünkü yörüngenin dışındayım ben!. Yere

batasica gururunuz!

ANNE: Yani şu durumda bile, konuyu dönüp dolaştırıp...

BABA: Ama ne!

KADIN: İş kurallara uygun yapıldıktan sonra da sıra beklentilerimize geliyor. Tıpatıp size benzeyen, elinde sizin meşalenizle kayıtsız şartsız sizin kulvarınıza koşması gereken bir atlet. Ama sizin tökezlediğiniz yerlerde tökezlemeyip, sizin hedefinize ulaşabilmeli.

BABA: (Adam'a) Hep bunu bekledim işte senden.

KADIN: (Kahkaha atar) Hayret! Nasıl da istediğiniz gibi anlıyorsunuz! (Adam'a) Duydun mu, neden kızıyor muş sana? Onun gibi olmadığın için.

ADAM: (Baba'ya) Senden daha iyi bir ressamım ben.

KADIN: Sorun o değil ki. Ayrı kulvardasın. Hatta kulvarın bile yok senin.

BABA: Doğru!

KADIN: İşin yok, evin yok, çocukların yok, karın yok... (Alayla) İyi kötü onun var, hiç olmazsa. Özlemlerini içine gömmüş bir karısı.. Ama önemli mi, yaprak dolmasını iyi sarıyor ya! Mutsuz çocukları...

BABA: (Kırgın) Sıra bana mı geldi? Bu durumumda? (Sessizlik)

KADIN: (Baba'ya) Bağışla.

(Sessizlik. Köpek ulumaları.)

KADIN: Hiç kimsenin dublörü olmayacak benim çocuğum. "Falanca Bey ağzıyla kuş tutamıyordu ama oğlu tutuyor, aferin Falanca Bey'e." diyemeyecek başkaları. Bütün alkışlar, ödüller, yalnızca onun olacak

ADAM: Saçmalıklarını dinlemek istemiyorum. Bu noktada yani...

KADIN: (Alayla) Hangi noktada? Neden? Kıyamet öncesi hepiniz saçmalarken, benim buna bile hakkım yok mu? Ya da sizler

el birliği ile beni darağacına yollamadan önce, son kez olsun konuşamaz mıyım? Savunamaz mıyım kendimi?

BABA: Hepimiz ucundayız ipin.

KADIN: Ama ben kötüyüm! En kötünüzüm! Ve de beni asmadan geberip giderseniz adalet yerini bulmamış olur, öyle değil mi? İlahi mahkemelerin yükünü azaltmalı biraz. Daha az iş kalmalı Tanrı'ya! Güzel resim yapan cellâtlar! Ne müthiş bir çelişki! Başka türlü olsaymış anlamlı olabilirmiş çocuk ağlamaları! Sizin istediğiniz gibi yani.. Yani onayladığınız gibi.

ADAM: Bunları tartışmanın zamanı değil.

KADIN: Neden? Sürüp gitmiyor mu hayat? (Taklidini yaparak) Şöyle ya da böyle?

ADAM: Hayır gitmiyor!

KADIN: Bal gibi gidiyor. Son ana kadar da sürecektir. (Oyuna girer) İsteddiği kadar yakın olsun bu son an, hiçbir şey değişmeyecek!

ADAM: Her şey dağılmak üzere!

KADIN: Şu anda bir gemide olsaydım ve gemi son hızla bir buz dağına doğru yol alsaydı, çekip alacak mıydım onu karnımdan? Hiçbir ümit kalmadı diye? Azgın dalgalara mı atacaktım?

ANNE: Aynı şey değil bu.

KADIN: Aynı şey! Yalnızca şu anda daha büyük bir gemideyiz.

(Bir an duvardaki aynaya bakar.) Ve buz dağları üstüme doğru geliyor!

ADAM: Doğur o zaman çocuğunu!

KADIN: (Alayla) Baş üstüne, emrin olur! (Sessizlik. Kadın kanepeye uzanır. Bakmadan Adam'a) Bir kadınla birlikte olduğunu düşün.

(Adam, onu dinlememek için, salonun içinde volta atmaya başlar.)

ADAM: (Mırıldanır) Başka türlü olsa... Çipil gözler, minik burunlar...

KADIN: (Devam ederek) Beraber olduğunuzun sabahı çekip gidiyorsun. Ve ömrün boyunca bir daha görmüyorsun kadını.

ADAM: (Alayla) Aman ne güzel.

KADIN: Ömrün boyunca, o kadının senden bir çocuk doğurduğunu bilebilir misin? Yani çocuğun olduğunu? (Adam cevap vermez) Bilemezsin değil mi? İşte aramızdaki fark. Benim öyle bir şansım yok! Niyetim de yok! Bana onu yaşatmak düşünüyör. İçime düştüğü andan son nefesimi verene kadar. Beklentisiz, gücümün yettiğinde...

ANNE: (Kendi kendine) Kıyamet arifesinde babasız bir çocuk!

KADIN: Kıyamet yarıdakçalarına göğüs germeye çalışarak. Bu paylaşımda sizlere düşen hiçbir şey yok. Gururlanma duygusundan üzülen mahrum bırakıyorum sizleri. Gemide tek başımayım.

BABA: (Kendi kendine) Buz dağına yol alan gemi... Sessiz gemi... Ne kadar da münasip düşer yok oluşumuza... Bence unutmamalılar!

ANNE: Neyi?

BABA: Yahya Kemal'i. Kesinlikle "Sessiz Gemi" de gönderilmeli uzaya. Hatta bütün şiirleri Yahya Kemal'in. Yok, hepsi değil tabii. Mesela "Akıncılar" şiirini idrak edemeyebilir uzaylılar. Ama "Sessiz Gemi"... Sonra "Sicilya Kızları", "Biblos Kadınları", "Rindlerin Akşamı"...

KADIN: (Uzanır halde kendi kendine) Kıyamet bütün dengeleri alt üst edecek. Ya var olan dengesizlikler? Kıyamete kadar sürüp gidecek mi? (Sessizlik. Baba, Sessiz Gemi'nin ilk mısralarını mırıldanır. Adam, usulca Kadın'ın yanına gider, oturur, çekinerek saçlarına dokunur.) Ne kadar severdin eskiden beni, hatırlasana. Çekinme, bir an için olsun, unut yargılarını. Yalnızca, bir an için.

(Adam, Kadın'ın saçlarını okşar. Kadın aniden doğrulur,

Adam'a sarılır, hıçkırır. Bir an öylece kalırlar. Baba şiir okumayı sürdürmektedir. Adam aniden toparlanır, geri çekilir. Berjer koltuğa oturur.)

ANNE: Keşke savaş olsaydı. 3. Dünya Savaşı.

BABA: Ya, ne iyi olurdu.

ADAM: Birbirlerini parçalıyor dışarıda insanlar. Yetmez mi, bundan ala savaş mı olur?

ANNE: Kıyametin yerine diyorum, hakiki bir savaş çıksaydı keşke.

ADAM: Evet... Siyasi coğrafyalar değişirdi belki, ama en azından dünya coğrafyası sürdürürdü varlığını.

BABA: Dünya tarihi de öyle. Yeni sayfalar eklenirdi kitaplara. Savaşmak için bile bir sebep kalmadı şimdi. Bu sebeple yiyorlar insanlar birbirlerini. Sebepsiz bir yeryüzünün sebep olduğu cinnetler bunlar. Ve ben böyle bir dünyanın bu kadar anlamsız olduğunu ilk defa...

ANNE: (Sözünü keserek) Hayır, ikinci.

BABA: İlk dedim! Sen benden daha mı iyi bileceksin?

ANNE: Unutuyorsun hayatım.

BABA: Hayır canım, unutmuyorum. Öğrendiğim an... O ilk dakikalar... Avuçlarımın içinden kayar gibi oldu hayat! Ama alıştıktan, öyle ya her şeye giderek alışıyor insan, benim yokluğundan hiç etkilenmeyecek olan şeyi düşünmeye başladım... Hiç zarar görmeyecek olanı... Manayı... Benim dışımda yani.. Demek istediğim... Bir... Şey mevcuttu!.. Sözelimi, ölümler olmasaydı.. Doğumlar da olmazdı... Öyle değil mi? (Giderek kendine anlatmaya başlar.) Ben mesela.. ne bileyim.. Ölümsüz bir adam olsaydım. Tut ki taş devrinde. Yani bir taş devri insanı. Ta başından beri yani... Öyle olsaydım ve benim dışımda hayat sürseydi. Ölümleleriyle, doğumlarıyla... Her şey tekâmül etseydi benim dışımda... Benden başka.

KADIN: (Dalgın) Ne korkunç.

BABA: Tabii ya, korkunç bir şey olurdu. Düşünsenize, ilelebet bir mağara adamı olarak yaşamak!

ADAM: (Hafif alaylı) Ya da şimdiki halinle olsaydı bu, bin yıl sonra da aynı şekilde dolaşırdın. Frenk gömleği, kravat, takım elbise, arka cepte tarak, piyango bileti, sağlık karnesi...

BABA: (Gülümseyerek) İşte o zaman tıklarlardı beni tımarhaneye. Fakat öbür yanda... İnsan kolay kolay teslim edemiyor tabii, kendisine bahşedilen canı. O gece burada, koltuğumda oturdum sabaha kadar. Çok zor geldi çiçeklerimi, sevdiklerimi bırakıp gitmek... Karımı...

KADIN: Karını mı?

ANNE: (Kadın'a sertçe) Eski defterleri karıştırmanın sırası değil şimdi! (Baba'ya) Devam et sen!

BABA: (Bir an duralar, toparlamaya çalışır) Evet, karımı.. Çocuklarımı... Hatta, bütün kaprislerime, deli saçması hayallerime aldırmadan, beni sadakatle kucaklayan yatağımı.. Sıcacık yorganımı bırakıp gitmek... Hem de nereye? Soğuğa, karanlığa.. Yağmurun, çamurun, kurtların, böceklerin arasına. Deniz kıyısına tatile gittiğinde bile, izinin bitimine doğru, kalan günleri saymak zor gelir adama. "Beş günümüz kaldı, biraz daha erken uyanmalı.." veya "Şu son gece hiç yatmadan yıldızların hareketini izlemeli"... Fakat, (gülümser) tatilin bitmesi yaklaştıkça, daha fazla endişeleneceğim yerde, giderek rahatladığımı hissettim. Teslimiyet değildi bu. Çaresizliğimi perdelemeye çabalayan zoraki bir huzur da değildi.

ANNE: (Ağlamaklı) Ya neydi canım?

BABA: Ebediyet! (Adam'a bakar) Sonsuzluk... Hayat! Her şey devam ediyordu! Her şey devam edecekti! Benimle veya benim dışımda, ne fark ederdi ki? Yüz yıl önce var mıydım ben? Mevcut muydum? Ama babamın babası, onun babası, büyük-babası buradaydı. İki üç ay sonra ben yine olmayacaktım. Ama torunum.. (Kadın'ın bir an gözleri ışıldar. Baba yutkunur, bir

an susar.) Torunlarım yani... Benden sonra dünyaya gelecek olanlar.. Onların çocukları, onların çocukları gelecekti sırayla... Demek ki ben hep vardım ve olmaya devam edecektim. Dedelerimle vardım, torunlarımla sürdürecektim varlığımı. Mevcudiyetim baki kalacaktı anlayacağınız. Upuzun bir zincirdik biz. Hepimiz... Bütün varlıklar.

KADIN: (Kendi kendine) Benim ki hariç ama; öyle değil mi? (Karnını okşar) Seni bu zincirin dışına atamaz kimse. Kimsenin hakkı yok buna!

BABA: (Onu duymamış gibi) Geçmişten sonsuza doğru uzanan bir zincir. Ezelden ebede... Halbuki şimdi!..

ADAM: Geriye kalacak olan koca bir hiç!

BABA: Bilemiyorum. Pek emin değilim bundan henüz. İşte bu sebeple ölmüyorum. (Kafasını işaret ederek) Bu ne ki? Yarını olmayan bir dünyanın verdiği ıstıraptan daha mı acı? Daha mı dehşetli? (Dışarıyı gösterir.) Şu baş belası taş yığını yok olana kadar ölmeyeceğim! Ya da o yok edecek beni.. Bütün gemiyle birlikte.. Evet, öyle batacağım. Bütün gemi ile birlikte. Hiçbir cellât giremez araya. Ne olursa olsun. (Kalkar, koridor kapısına doğru yürür.) Tarih öncesi bulgulardan başlamalılar göndermeye. Mağara duvarlarındaki resimlerden.. taş devri aletlerinden. Bütün örnekler kronolojik sıra takip etmeli.

ANNE: (Tedirgin) Nereye?

BABA: Uzanacağım biraz.

ANNE: Geleyim mi?

BABA: Yalnız kalmak istiyorum.

ANNE: İlaçların?

BABA: Hallederim ben.

(Anne, bir an onunla gidip gitmemekte tereddüt eder, diğerlerine bakar.)

BABA: (Anne'ye) Sen, biraz çorba ısıtırsın bana. Ama sonra..
(Alayla) Atkestanesi falan istemem ama, ona göre. (Çıkar)

ANNE: Daha fazla saçmalamanın âlemi yok!

ADAM: (Kızgın) Öyle mi! (Hışımla teras kapısının önüne geçerek dışarıyı gösterir. Amacı oynadıkları oyunu sürdürmek, diğerlerini yeniden oyuna çekmektir.) Bu saçmalık? Hangisi daha büyük ha? (Anne'ye) Cevap versene!

KADIN: (Yerinden kalkmaya yeltenir.) Sıkıldım artık.

ADAM: (Sert) Otur yerine! (Kadın oturur. Anne'ye) Hangisi büyük? O bunak kocanın sulanmış beynindeki tümör mü, (Gökyüzünü gösterir) yoksa bu mu? Söylesene! Cevap ver, hangisi son hızıyla üstümüze doğru geliyor? Milyar kere milyar tane kanserli hücreyi bir araya getirsen, tepedekiyle boy ölçüşebilir mi?.. Ha? (Gözlerinden yaşlar boşanır) Saçmalamanın âlemi yokmuş! (Konuşamaz) Biz... mi... saçmalıyoruz?

(Sessizlik)

KADIN: Onu hiç sevmediğini sanıyordum.

ADAM: (Bağırarak) Konuşma sen!

TEYZE: (Adam'ı bastırarak) Ne oluyorsunuz be! (Teras kapısının önünde belirmişti. Üzerinde eski moda uzun bir tuvalet, boyunda inciler, uzun eldivenler... Hepsini dönüp ona bakarlar. Işık kaynağı tam arkasında kaldığı için silüet halindedir. Erkeksi, hırıltılı sesi, yarı karanlıkta kalan yüzü ile bir hortlak gibidir. Elinde kadeh vardır ve sarhoştur.) İçine sıçtınız gecemin! Hem tarihin son sayfalarının yazıldığını söylüyorsunuz, hem de utanmadan şu göt kadar mekâna tıklımış geyik muhabbeti yapıyorsunuz, ayıp be! (Salonun ortalarına doğru yürür. Kendisiyle dalga geçerek) Son zamanlarda bir haller oldu bana, sonum mu yaklaştı ne! Tarih aşkım depreşti (Kahkaha atarak), hiçbir zaman olmayan tarih aşkım. Boşuna dememişler, büyük aşklar nefretten doğar diye... Sıfırcı Emine yaşasaydı da gör-

seydi bugünleri. Gözleri yaşarırdı vallahi. İftihar ederdi biricik talebesiyle... Kurtarma yazılısında, Justinyen yazacağıma ne yazmıştım biliyor musunuz? (Anne'ye) Sen sus söyleme sakın. (Kadın'a) Var ya canım, eskiden yaşamış kral mıdır nedir? Ne karın ağrısıysa işte. Meşhuur Justinyen! Ne yazmıştım imtihan kâğıdına biliyor musun, Justinyen yazacağıma?

KADIN: Nereden bileyim.

TEYZE: Ben söyleyeyim o zaman. Nat King Cole!

ADAM: (Gülerek) Atıyorsun.

TEYZE: Niye atayım ayol? Ciddi söylüyorum. Sen tut, deli karı heyecandan.. oysa bütün gece, sabaha kadar ineklemiştim, ilk ve son kez, hatta okunmuş pirinç bile yutturmuşlardı imtihana girmeden önce.. İmtihan kâğıdına şöyle yaz. Hala ezberimde, bak aynen söylüyorum: Büyük Nat King Cole, karısı Theodora'nın da tesirinde kalarak Yahudileri ve diğer mezheplere mensup kimseleri ya zorla Hıristiyan yaptı ya da yok etti. (Kahkaha atar. Adam da katılır)

ANNE: (Soğuk) Emine Hanım da basmıştı sıfırını.

TEYZE: Basmaz mı? Ben olsam ben de basarım.

ANNE: Söylemiştim sana, ders çalışırken dinleme şu plakları diye!

TEYZE: (Dalga geçerek) Ah güzel kardeşim ah! Okulun akıllı uslu kızı, evimizin göz bebeği. Bütün bunlar seni dinlemediğim için geldi başıma zaten. Keşke taş olsaydım! Ne çok taş plağım vardı ama... Too young, unforgettable, jealousy... jealousy, King Cole'un değildi ama. Şeyindi... (Düşünür) Neydi adamın adı yahu.. Dilimin ucunda! (Anne'ye) söylesene... Fran... kieeee... Nasıl da unutup insan. Ben asıl ona âşıktım. Frankie?

ANNE: Frankie Laine.

TEYZE: Hah yaşa, Laine tabii. (İçini çekerek) Frankie Laine! Larry ile kırıştırmaya başlayınca, hain babam sinirinden kırmıştı zavallının taş plağını. Mezarı kurtlanasica!

ANNE: Tövbe de!

TEYZE: (Alayla) Tövbe babişko! Başımın belası.. (Adam'a) Ne demişti bana biliyor musun? "Bu şarkıcı yüzünden, gittin kendine hakiki bir Amerikalı buldun" demişti. (Kahkaha atar) Ben de şöyle cevap vermişim ona: "Sen yine dua et. Mickey Mouse'a da hasta oluyorum, ama gidip kömürlükteki sıçanlarla yatmıyorum." (Adam kahkaha atar, Teyze de güler.) Kemiklerimi kırmıştı tabii, dayaktan. (Ciddileşir) Keşke öyle yapsaydım. Bir sıçanla yatsaydım! Yirmi küsur yılının içine tükürdü kahrolası Larry! (Bir yudum içer) Aldırmaaaa! Bırak şimdi bunları. Son günlerinin tadını çıkartmaya bak!.. Cehennem kapısında zebaniler, beni şöyle tanıştıracaklar cehennem bekçisine: (Sesini değiştirmeye çalışarak) "Sana bir netice getirdik, ey cehennem bekçisi!.." "Ne neticesi?" diye soracak bekçi, onlar da şöyle diyecekler: "Tam yirmi yıl, üç ay, dokuz gün, dört saat süren pislik bir aşk hikâyesinin yürekler acısı neticesi. Ve daha bir çok şeyin.. 50 küsur yaşında, terk edilmiş, parasız, alkolik bir kadın!"

KADIN: (Homurdanarak) Aldı yine sazı eline!

TEYZE: (Bir an Kadın'a bakar) Evet, öyle diyecekler. Küçükken balerin olmak istediği halde, kerhaneye düşebilir ihtimali ve de endişesi ile spor bayramı kutlamalarında hulahop çevirmesine bile müsaade edilmeyen, çok açık fikirli, aydın mı aydın bir bürokratin haylaz mı haylaz kızı. (Dudağı titreyerek reverans yapmaya çalışır.) Büyük kızı.

ANNE: Sarhoşsun sen! Hem de çok fazla!

TEYZE: (Toparlanmaya çalışarak) Tebrikler, bildiniz. Armağanınız tam 5 milyar oldu küçükhanım. Devam etmek ister misiniz oyuna? Evet, sarhoşum. Bu mutluluk sarhoş ediyor beni. Big Bang'den bu yana, hiçbir canlıya nasip olmayan bir sahneyi izliyorum aylardır. Osuruktan bir piyesin ustaca yazılmış, umulmadık çarpıcılıktaki, muhteşem finalini. Ve ben bu final sahnesinde, basit bir figüran olmanın utancını yaşarken, aynı

zamanda seyirci olmanın tadını çıkartıyorum. (Anne'ye) İşte bu nedenledir ki, son zamanlarda biraz daha fazla içiyorum, sevgili kız kardeşim.

KADIN: Ayakların yere bassa, daha net görebilirsin!

TEYZE: Neyi güzelim?

KADIN: Final sahnesini.

TEYZE: Aramızdaki fark bu mu sence? Sen hep yere basıyorsun, ben uçuyorum. Değil mi canım? Ne kadar benzesek de birbirimize, sırf bu sebeple nefret ediyor biricik teyzesinden.

ADAM: İçkiyi nerden buldun?

TEYZE: Huriler getirdi. Kevser marka. (Bardağı başına diker)

ADAM: Gerçekten, nerden buldun?

TEYZE: Peygamber verdi ayol. Satılmış! (Parmağını şaklatır.) Şöyle yaptı, bir şişe votka peydahladı elimde. (Kahkaha atar.)

ANNE: Hiç hoş değil bu halin!

TEYZE: Hoş olsun diye içmiyorum ki. Sokak çocuğuyum ben. Prenses olan sensin. Babasının prensesi! Burnunu sürtmek lazım sokak çocuklarının. Her an geberircesine yaşamalı, acı çekmeliler! Babacığımın sözleri bunlar. (Alayla) Ara sıra ruhunu şad etmek gerek.

ANNE: Babamla uğraşmayı bırak artık!

TEYZE: Neden? Benim de babamdı o. Sadece yaşayanlarla mı uğraşılır? Yaşayanların darmaduman olmasında hiç mi payları yok? Hortlaklar, mezara tıksak bile gebermiyorlar bir türlü. (Kadın'a) Birbirimize ne kadar benzediğimizi anlayacaksınız yakında. Öksüz kalınca.

ANNE: Kapat şu çeneni.

KADIN: Lanet olsun!

TEYZE: Size bir itirafta bulunayım mı? Tanrı beni dünyaya yollamadan önce yanına çağırılmış ve hangi çağda yaşamak istediğimi sormak lütfunda bulunmuştu. (Bir an diğerlerine bakar. Kadın ve Anne onu dinlemiyor gibidirler.) Bak inanmıyorlar.

Allah canımı alsın ki... Ben de ona demiştim ki: “Tanrım, ulu Tanrım.. Mümkünse beni dünyaya kıyamete beş kala yolla-yıver!” “Neden?” diye sorduğunda ise, “Çünkü,” dedim, “Sen bu güzellikleri yaratırken, benim orada olmama imkân yok. Önce kainatı yaratacaksın, derken efendim.. Dünyayı, tek hücrelileri, dinozorları falan filan, sıra bana gelinceye kadar Üsküdar’da sabah olur! Yaratılışla, yok ediş arasında ise, bu ikisi kadar tantanalı hiçbir olay olmayacağına göre –Kocamın beni o zenci park bekçisi ile basmasını saymazsak tabii– ben de bari ikincisine tanık olayım. Kıyamete yani. Şöyle dünya gözüyle!”

ADAM: (Alayla) O ne dedi bunun üzerine?

TEYZE: “Uyar!” dedi. (Kahkaha atar) Ve işte buradayım. Zaman tamam da, keşke mekân konusunu da konuşsaydık Tanrı ile. Şöyle daha.. ne bileyim ben.. yormayan.. tüketmeyen.. Fena mı olurdu? Neyse, buna da şükür. Kıyamete yetiştim hiç olmazsa. (Aynaya doğru gider, görüntüsüne bakarak) Yok edeni izlemenin büyüğü ve bunun yok edilene verdiği keyif çok daha üstün.. Yaratmanın telaşını izlemekten.. O telaş içinde, yaratılanın çektiği acıdan! İtiraflar bunlar! İtiraflar rahatlatır günahkârları. (Yüzü değişir, alayla gülümseyerek) Size de tavsiye ederim. Hepinize.

ADAM: İtirafları bırak bir yana şimdi. Bıkmadın mı her gece terasa çıkıp kahrolası yıldızı izlemekten?

ANNE: Eskiden beri bayılır tabiat olaylarına.

TEYZE: İzlediğim sadece kuyruklu yıldız değil ki! Aşağıda daha enteresan şeyler oluyor.

ADAM: Aşağıda mı?

TEYZE: Aşağıda ya, sokakta. Az önce, tam sekiz kişi, saatlerce genç bir kızın ırzına geçtiler.

KADIN: İğrençsin!

TEYZE: Ben değil, onlar! Sonra ne yaptılar biliyor musunuz?

Parçaladıkları arabaların lastiklerini tutuşturdular ve kızcağızı ateş topunun ortasına atıverdiler! Baygın halde.. (Elleriyle tarif ederek) Hoooooop, altı okka!

ANNE: Bence bitsin artık bu şaklabanlık!

TEYZE: Ama bitmedi ki! Sonra aynı ateş topunun içine kendileri de atladılar. Balıklama dalıverdiler ateşe! Şehvet naraları atarak hem de! “Yetmeeee! Yetmeeee!” diye bağışıyorlardı, kudurmuş köpekler gibi salyalarını akıtarak, “Ruhunu da şaapacağız! Kimse yok edemez bizi!” Aynen böyle söylediler. “Ruhunu da şaapacağız!” kelimesi ile hem de. Ruhunu da...

ANNE: (Keserek) Yeter dedim!

KADIN: Aşağılık bir hikâye bu!

TEYZE: Aşağılık mı değil mi bilemem... Ama hikâye değil.

KADIN: Ahlaksız! (Karnını tutar)

ADAM: (Alayla) Kim, o mu?

KADIN: Ne demek istiyorsun?

ADAM: Kapa çeneni de dinleyelim!

KADIN: Ağzının suyu akıyor değil mi?

TEYZE: Sonra ara sokaklardan başkaları çıktı. Apansızın hem de! Ötekiler ateşe atlar atlamaz çıkıverdiler ortaya.. Her şey mizansen gibiydi. Sanki bir bale... Sırası gelen, hiç sektirmeden, dans edercesine dalıyordu sahneye.. Ellerini yana açarak, uçarcasına.. peşlerinde gölgeleri.. dinsel bir tören.. bir ayin..

(Sessizlik)

ADAM: Ne yaptılar peki?

TEYZE: Bir an ateşin çevresinde toplanıp öylece beklediler. İçlerinden çalmakta olan müziğin ritmini sayar gibi.. Durdular ve beklediler.. Kızarmış et kokusu yayılmıştı havaya. Ve onlar, bu sahneyi iyi oynayabilmek için aylarca prova yapmışlardı sanki... (Giderek hipnotize olmuş gibi anlatır.) Bu sahneyi.. iyi oynayabilmek için.. aylarca.. prova.. yapmışlardı.. (Sessizlik)

ADAM: Kaç kişiydiler?

KADIN: (Öfke ile Adam'a) Niye üsteliyorsun?

TEYZE: (Aynı ifade ile sayıklar gibi) On iki, on dört! Sonra kısa bir an durdu müzik.. Sessizlik, sessizlik, sessizlik... Hafiften timpani vuruşları.. Giderek yükseldi, yükseldi, yükseldi... (Sesini yükselterek) Alevlerin arasından can çekişenleri çekip almaya başladılar! Dışarıya, ateşin dışına! Titreşen bacaklar, kavrulmuş kollar, çığlıklar, hırıltılar, et, sidik, bok kokuları arasında...

KADIN: (Çığlık atarak) Yeter!

TEYZE: (Aldırmadan) Gözlerimi ayıramıyordum sahneden!

KADIN: Geberesice, nasıl da giriyorsun havaya!

TEYZE: (Devam eder) Büyülenmişim sanki. Önce yananları kurtarmaya çalışıyorlar sandım. Ama onlar ne yaptılar biliyor musunuz? (Bağırarak) BİLİ-YOR-MUSUNUZ! (Sessizlik; hepsi put kesilmişti. Teyze'ye bakarlar.) Sahipleri can çekişirken, kızarmış etlerini yediler!

KADIN: Manyak! (Başı ellerinin arasında, koltuğa yığılır.)

TEYZE: Büyük bir iştahla.. Yediler!

(Dışarıdan art arda birkaç patlama sesi gelir.)

ANNE: Bir şeyler oluyor!

ADAM: (Sakin) Bomba.

KADIN: Havaya uçurdular bir yeri.

ADAM: Önemli değil.. Tarih yaşanıyor dışarıda.

TEYZE: Tarih her yerde yaşanıyor. Hem dışarıda, hem içeride. Her saniye.. Sürekli. Dünya kurulduğundan beri. Ta ilk andan bu yana.. Ama dedim ya, en mühim tarih bugünlerde yaşanıyor!

ANNE: (Teyze'ye) Git yat artık sen. (Kadın'ın yanına gelerek) İyi misin? (Kadın 'Evet' anlamında başını sallar.)

TEYZE: (Tekrar sallana sallana aynanın önüne gelir, durur, ken-

dini izler. Kendi kendine) Sahipleri can çekişirken, kızarmış etlerini yediler. Aşağıda olanları filme çekmek isterdim. Sinema yönetmeni olsaydım eğer. Ya da oyuncu olsaydım. (Sol eli ile göğsünü ve vücudunu okşayarak) İrzına geçilen genç kızı oynamak isterdim.

KADIN: (Başını kaldırır. Gözleri yaşlıdır) Bunun için oyuncu olman gerekmiyor!

TEYZE: (Bir an irkilir, sonra gayet sakin) Öyle mi? (Bir an düşünür) Demek öyle! Demek oyuncu olmam gerekmiyor! Ama genç olmam gerekir, öyle değil mi canım? İşte bu sebeple de, ırzına geçilen genç kız rolünü sana bırakıyorum.

KADIN: Lağım ağızlı!

ADAM: (Kadın'a) Kendin kaşındın ama.

TEYZE: Bu rol için biçilmiş kaftansın sen. Yaşın müsait, karnın müsait, tecrüben var!

ANNE: (Teyze'ye) İyice civıttın artık. Bardağı taşıyorsun!

TEYZE: (Ona aldırmadan) Şaapılan kız! Aynı teyzesinin gençliği gibi. (Kadın gözlerini Teyze'ye dikmiştir. Tokat attığı yere kadar, ağır ağır, nefretle bakarak ona doğru yürür.)

TEYZE: Ne koyacaktın piçinin adını?. 'Erdem' koy istersen.. Ya da 'Adil' 'Şeref?' Söylesene yavrurum, kız kardeşimin torunu benim de torunum sayılır.. Demek aşağıda yaşananlar rahatsız etti seni... Neden?. Neden gocundun güzelim?

ANNE: (Teyze'ye) Bana bak!

TEYZE: Ama masumdu o kız. Kendi istemedi ki, zorladılar..

ANNE: Git ve zıbar!

(Kadın, tam Teyze'nin önünde durur.)

TEYZE: (Kadın'ın karnına bakarak) Şereef, hanımış Şeref? Erdem... Nerede baba?. Baba yok.

(Kadın ellerini yumruk yaparak sıkar, hala gözleri Teyze'ye dikilidir.)

ANNE: (Teyze'ye) Sana söylüyorum!

TEYZE: (Aldırmadan devam eder) Larry'nin bir akrebi vardı. Fazilet koymuştum adını. Komiklik olsun diye.. (Parmasını akrep gibi oynatır) Zehirli kuyruğunu kıvıra kıvıra dolaşırdı kavanozunda, Fazilet! Her an sokmaya hazır, öylece dolaşır dururdu. (Kahkaha atar) Düşünsene, akrepler âleminde 'Fazilet' isimli bir akrep! İstedığı kadar faziletli olsun, ne yapabilir ki? Eninde sonunda akrep!

KADIN: (Tokat atarak) Histerik kaltak!

(Hepsi donmuş gibidir. Bir an sonra, Üzerinde pijamaları, elinde çiçek fısfısı olduğu halde Baba kapıyı açar, önünde durur. Fısfısı farkında olmadan tabanca gibi tutmuştur ve seyirci tarafından öyle algılanmalıdır. Neler olup bittiğini anlamak istercesine, şaşkın, diğerlerine bakabilir.)

TEYZE: (Şaşkın, sesi titreyerek) Ben mi!

KADIN: Sen ya, pis moruk! Zevkten kuduruyorsun değil mi bu oyunu oynarken! Donun sırsıklam oluyor.

(Adam kahkaha atar.)

ANNE: Tamam!

KADIN: Park bekçileriyle, ayyaşlarla sürtmedim ben hayatımda. Onurumla doğuruyorum onu! Senin gibilere de verilecek hesabım yok!

TEYZE: İçki istiyorum ben.

KADIN: Pişmiş et de ister misin yanında, meze olarak? Kızarmış fallus, sahanda testis?

(Dışarıdan davul sesi gelmeye başlar ve sahne sonuna kadar yükselerek sürer.)

BABA: (Kapı önünde, aynı pozisyonda) Anlaşılan boku çıkmış bu işin.

ADAM: (Kadın'a) Üstüne gitme bu kadar, içkili o!

KADIN: (Teyze'ye) Ama canlısını tercih edersin sen, öyle değil mi? (Adam'a dönerek, alaylı bir öfkeyle) Ne kadar da hoşgörülüsün!

ADAM: (Bağırarak) Ya ne yapmamı bekliyorsun? Benim derdim onunla değil ki!

KADIN: Benimle de değil! Kendinle senin derdin! Seni adi...

BABA: Yeter, kesin! (Teyze dışındakiler dönüp Baba'ya bakarlar. Baba önce onlara, sonra elindeki fısfa, sonra tekrar onlara bakar) Çiçekler.. Su sıkmayı unuttum çiçeklere. (Saksıya doğru yürür) Bunalırlar bu sıcakta. (Çiçeği fısflamaya başlar. Teyze sabit gözlerle belirsiz bir noktaya bakmaktadır. Diğerleri Baba'yı izlerler. Kapı çalınır. Baba, Anne, Adam, Kadın irkilirler. Tedirgin, kapıya doğru bakarlar.)

BABA: (Adam'a) Açsana!

ADAM: (Kadın'a) Sana söylüyor!

KADIN: (Şaşkın) Bana mı?

(Anne antreye doğru yürür, çıkar. Adam, Kadın, Baba merakla beklerler. Dışarıdan Anne ile birisinin konuşması duyulur.)

TEYZE: (Ağlamaklı) Kimseyi incitmek istemedim ben. Bana demiştiniz ki, bütün bunlar... (Hıçkırır.)

ADAM: (Teyze'nin omzunu tutarak) Ona aldırma sen. Çok sinirli bugünlerde.

KADIN: Kim? Ben mi?

TEYZE: (Kendi kendine mırıldanarak) Bir neticeyim ben.

(Dışarıda sokak kapısı kapanır. Anne salona girer.)

BABA: Hayrola?

ADAM: Kimmiş gelen?

ANNE: (İfadesiz) Satılmış Efendi.

(Guguklu saat dokuz kere çalar. Hepsi hareketsiz -ama donmuş gibi değil- bakışlırlarken sahne kararır.)

Perde

II. PERDE

1. SAHNE

Aynı salon. Arka camekânın perdeleri kapalıdır. Mum sönmüş, gaz lambası kaldırılmıştır. Sallanan koltuğun yanındaki abajur yanmaktadır. VAKİT: İlk perdeden iki buçuk- üç saat sonra. Teyze sallanan koltukta, Adam sağ berjerde oturmuş gazete ilanlarına bakmakta, Anne her zamanki koltuğundadır. Koltuğun yanında, yerde yün sepeti vardır. Baba, çiçek yapraklarını silmektedir. Bir süre yalnızca sallanan koltuğun, bir duvar saatinin tekdüze tiktaklarını andıran, gıcirtısı duyulur. Bir süre sonra Baba, 'Dönülmez akşamın ufkundayız'ı mırıldanmaya başlar. Daha sonra, Baba şarkısını ve işini sürdürürken, Teyze de Nat King Cole'un 'When i fall in love' adlı şarkısını mırıldanır. Her biri kendi âlemine dalmış gibidir. Anne yün örmektedir. Teyzenin üzerinde sabahlık vardır. Gözlerini bir noktaya dikmiş, dalgın ve ilk perdeye nazaran biraz daha ayıktır.

TEYZE: (Şarkı mırıldanmayı keserek) Çatı katını hatırlıyor musun?

(Hala sabit bir noktaya baktığı halde, Anne sorunun kendisinden başkasına sorulmayacağını bildiğinden, yününü örmeyi sürdürerek cevap verir.)

ANNE: Hangi çatı katını?

TEYZE: Şişman Bakkal'ın apartmanını... Cebeci'de hani... Nereden hatırlayacaksın, bir kez olsun gelmemişti ki, korkudan.

ANNE: Doğru, haklısın.

TEYZE: Dikiş dikiyordum kirayı ödeyebilmek için. Babam evden kovmuştu.

KADIN: (Antre kapısından girerken homurdanarak) Başladı gene hayat hikâyesine! (Kanepenin yanında, yerde duran 'Anne'nin Günlüğü' adlı kitabı alır, uzanır, okumaya başlar.)

ANNE: Larry ile Amerika'ya gitmeden önce...

TEYZE: Kollu bir dikiş makinem vardı.. Singer.. Samanpazarı'ndan almıştım. Eskiciden. Başka da bir şeyim yoktu zaten. Larry söylenip duruyordu her geldiğinde, 'Bir çiçek bile yok evinde,' diye.

ANNE: Alsaydı ya kendisi! .

TEYZE: Fuck him! Niye alsın? Onun evi değildi ki? Cumadan cumaya geliyordu. Öylesine.. Koklaşmaya! Siyah bir tuvalet dikiyordum.. Halis ipek. Senatörün karısına. Hediye etmişler kumaşı. Dikiş parasını da peşin olarak vermişti kadın.

ANNE: Mualla Hanım.

TEYZE: Sonradan geri bile istememişti verdiği parayı. Titiz kadındı.. Saatlerce uğraştırmıştı beni. Bir türlü beğenmiyordu gösterdiğim tuvalet modellerini. Sefarete bir davet varmış da hafta sonu, oraya giyecekmiş. Zaten onun için peşin vermişti ya parayı.. Hafta sonuna yetiştireyim diye. (Taklidini yaparak) 'Cumartesiye yetiştireceksin ama cicim, söz?' ... 'Tabii Mualla ablacığım, söz. Bütün işleri bırakıp senin tuvaletini dikeceğim.' Başka iş falan olduğundan değil ha, politika. Maksadım karıyı kafalamak. Zannetsin ki bütün Ankara sosyetesini bana geliyor dikiş için.. Ne de yer ya Mualla Hanım.. Kaçın kurası karı! Gençlik işte. Neyse, sonunda beğendi bir model.

ANNE: (İç çekerek) Ah Larry ah.

TEYZE: Cuma akşamı geldi herif. Elinde iki şişe Johnnie Walker, Black Label hem de.. Mutfaktan iki bardak aldı. Zaten topu topu iki bardağım vardı. Biri bana biri de ona. (Gülümser) Hoşuna gitsin diye aldığım açelyaya bakmadı bile.. Bütün gece beklemiştim, ne zaman fark edecek, ne zaman fark edecek.. Ama etmedi! Elinde bardaklar ve şişe, makinenin karşısına oturdu. Dikiş makinesinin...

ANNE: İstiyor ki, sen de içesin onunla beraber..

TEYZE: İçemem ki! Sabaha yetiştirmem lazım tuvaleti, söz vermiştim. Ben çalışırken o durmadan zıkkımlandı. (Taklidini yaparak) 'Cheers honey!' Ziftin pekini iç, e mi?.

ANNE: Tahrik etmek istiyor seni.

TEYZE: İlk şişenin dibini buldu neredeyse. Bitti bitecek şişe. Bu arada tuvalet de bitti çok şükür.. Tabii ben de.. Gözümünden uyku akıyor. Son bir gayret ütüledim, güzelce astım askıya.. Sonra nasıl uyumuşum hatırlamıyorum bile.

ANNE: O içti, sen sızdın.

TEYZE: Öyle.. Makinenin başında!

ANNE: (Acıyarak bakar, içini çeker) Yazık...

TEYZE: Sabaha karşı gözümü açtığımda yoktu.. gitmişti. (Sessizlik.) Önce açelyayı gördüm.. Boynunu bükmüş.. yapraklar yerlerde.. Duvarda da bir not!

ANNE: 'Her zaman benimle içen bir çiçek bulunur!'

TEYZE: Hmmm, öyle yazmış.. Kömürle hem de.. Duvara.. Boydan boya! Bir şişe viskiyi dökmüş açelyanın dibine!

(Sessizlik. Baba sol berjere oturmuştur. Adam gazeteden başını kaldırmış ilgiyle dinlemektedir. Kadın, elinde kitabı, gözlerini tavana dikmiştir.)

ADAM: Sen ne yaptın peki?

TEYZE: (Adam'ı duymamıştır bile. Kendiliğinden anlatmayı sürdürür) Öğleye doğru senatörün karısı geldi, tuvaletini almaya.

Benim gözlerim ağlamaktan şişmiş, bir yandan da soytarılık yapıyorum kadına, sebebini sormasın diye gözlerimin. Akıl işte.. sorsa ne yazar halbuki?. Hem ona ne Larry'den! 'Bir kahve yapayım size' diyorum, kahve falan yok ya evde, şaşkınlıktan soruyorum.. Allahtan istemiyor. 'Aman' diyor, 'Hemen giyinip gideyim, geç kalacağım yoksa.' Kokteyle davetli ya, saçını falan yaptıracak daha. Kapıda resmi araba.. Ben de bu arada için için iftihar ediyorum kendimle, benim diktiğim tuvaleti giyecek diye. Olur a resmi falan çıkar gazetede.. İçim kan ağlıyor ama, bir yandan da bunlar geçiyor aklımdan. (Bir an hıçkırır, bastırır.)

ADAM: Eeee?

TEYZE: Gittim aldım eserimi askıdan. Mualla Hanım heyecandan ölecek neredeyse. Saatine bakıyor, beni izliyor elimi çabuk tutayım diye.. 'Buyurun,' dedim,uzattım, 'Nasıl olmuş ama?' (Sessizlik) Bir an durdu, tuvalete baktı.. baktı.. baktı. Yüzü değişti. Gözü seğirmeye başladı, dudaklarını ısırıldı. Sara nöbeti geçirecek sandım önce. 'Eline sağlık!' dedi, döndü arkasını, yürüdü, vurdu kapıyı ve gitti. (Sessizlik) Elimde tuvalet, öylece bakakaldım arkasından.

(Sessizlik.)

ADAM: Almadı mı?

BABA: (Bu hikâyeyi daha önce de dinlediği için yanıtlar) Hayır, almadı.

ADAM: Deli mi be bu kadın?

KADIN: (Gözleri tavana dikili) O değil deli olan.

BABA: Hayır, deli değil.. Sonra teyzen elbiseyi çevirdi ve baktı..

(Sessizlik.)

ADAM: Anlatsanıza!

TEYZE: (Ağlamak üzeredir, hışımla) Neyi anlatayım, güzelim

ipek tuvalet sigara yanıkları içindeydi! (Saat 12'yi çalmaya başlar. Teyze kalkar aynaya doğru yürür, kendi görüntüsü ile göz göze gelir bir an, hemen gözlerini kaçıtır. Anneye döner) Bir kerecik olsun çalmanın kapımı.

ANNE: Ne yapabildim?

TEYZE: Hayatın boyunca ne yapabildin ki?

(Köpek havlamaları duyulur. Adam teyze doğru gider. Amacı diğerlerini yeniden oyunun içine çekmektir. Radyoyu açar -yani seyirciye belli etmeden teybi çalıştırır. Önce spikerin, sonra sözcünün ve tercüme edenin sesleri duyulur.)

1. **SES:** Birleşik Devletler sözcüsünün insanlık için hazırladığı cesaret ve metanet bildirisini sunuyoruz.
 2. **SES:** I. am.. a.. WORLD CITIZEN! (Sessizlik) Ich.. bin.. ein.. WELT BÜRGER!
 3. **SES:** (2. Ses aynı cümleyi diğer lisanlarda söylerken, tercüme başlamıştır bile. 2. Ses'in üstüne konuşur) Ben bir dünya yurttaşım! Dünya, her köşesiyle hepimizin yurdu olduğuna göre, hiçbir fark gözetmeksizin bütün kardeşlerime sesleniyorum. Kader arkadaşlarım, yurttaşlarım.. İsterdim ki atalarımız da asırlardır süregelen çıkar kavgalarını bir yana bırakıp, birbirlerine 'Yurttaşım' diyebilselerdi. 'Kardeşim' diye hitap edebilselerdi. (Yayın kesilir.)
- TEYZE:** (Yıllarca önce ezberlediği cümleyi art arda tekrar eder) Büyük Jüstinyen, karısı Theodora'nın da tesirinde kalarak, Yahudileri ve diğer mezheplere mensup kimseleri ya zorla Hıristiyan yaptı ya da yok etti. (Teyze bu cümleyi ikinci kez tekrarlamaya başlarken, yayın da kaldığı yerden devam eder.)
3. **SES:** Ve kendilerinden sonraki kuşaklara daha dost bir dünya bırakabilselerdi. Belki bu, şu an içinde bulunduğumuz kötü durumu önleyemezdi, ama bizi bekleyen sona, kavgalardan

arınmış olarak, tek bir inanç etrafında, elbirliği içinde, daha cesaretli ve daha metanetli bir şekilde katlanmamızı sağlardı. Evet yurttaşlarım, felaketin eşiğindeyiz. Çok yakın bir gelecekte yuvamız dünya...

(Yayın kesilir. Teyze bir kez daha tekrar eder.)

ADAM: (Teyze'yi bastırarak) Tamam! (Teyze susar) Evet, nasıl kutlayacağız bakalım kıyameti?

TEYZE: (Anne'nin yanına gider, yün sepetindeki çilelerden birini eline alır, gözlerindeki yaşı silerek, alayla) Çileler arasında!

ANNE: (Yününü Teyze'nin elinden çekiştirerek) Bırak çilemi, karıştıracaksın. (Alır, sepete atar.)

TEYZE: Ne karıştırmaması, hepsi karışmış durumda zaten! İç içe! Bütün çileler..

(Kadın kahkaha atar.)

ANNE: (Kadın'a) Çok mu komik!

KADIN: Evet, çok komik.

ANNE: Durduk yerde karın büyütmekten daha mı komik? (Teyze'ye) Ya da her gece küfelik olmaktan?

TEYZE: Evet!

KADIN: Tabii ya!

(Teyze ve Kadın birlikte gülerler.)

TEYZE: (Kadın'a) Hay sen çok yaşa!

(Gülmeyi sürdürürler.)

ANNE: (Öfkeyle) Bana mı geldi şimdi de sıra?

TEYZE: Öyle ya! Parayla değil ki, sırayla.

ANNE: (Teyze'ye) Ayyaş karı!

TEYZE: (Alayla) Ne var prenses?

ADAM: (Hepsini bastırarak) Nasıl kutlayacağız kıyameti?

BABA: (Sakin) Belli olmuyor mu? (Bir an sessizlik. Anne hariç, hepsi bir süre gülerler. Yayın başlar.)

3. SES: ... büyük felaketin yaklaştığı şu son günlerimizde.. (Hepsi dinler.)

2. SES: In God we trust one! (Değişik vurgulayarak) In God we trust ONE!

(Adam radyoyu kapatır. Hepsi yerlerine otururlar.)

ADAM: (Mırıldanarak) In God we trust one. (Kısa bir sessizlik) Amerikan dolarlarının üzerindeki yazı. (Sessizlik.)

TEYZE: (Mırıldanarak) In God we trust NOTHING!

ADAM: (Alayla) Difenbahyaların acı sonu! Haftaya bu sinemada!

BABA: Zıpır!

ADAM: Başrollerde uygarlığa yön verenler ve... veremeyenler!

TEYZE: İçki var mı evde?

ADAM: Bar kapandı madam!

TEYZE: Neden mösyö?

ADAM: Vakit gece yarısını geçti de ondan. (Dışarıdan davul sesi gelir.)

TEYZE: Aşağıda ayinler bitmemiş henüz.

ADAM: Bizi ilgilendirmez.

TEYZE: Rakı da mı yok?

ANNE: (Sertçe) Yok dedi ya, ne diye soruyorsun tekrar tekrar! (Davul sesi iyice yükselir.)

ADAM: Bu evde içki içildiğini duyarsa iyi olmaz!

TEYZE: Kim?

ADAM: (Ciddi) Satılmış Efendi!

BABA: Zalim herif! Hiç kendi öz oğlunu kurban eder mi insan!

ADAM: (Hafif imalı) Öyle bir eder ki...

ANNE: Hazreti İbrahim sandı kendini şaşkın.

TEYZE: Zavallı yavrucak, nasıl da feryat ediyordu kafasını ke-serlerken!

BABA: Her yer çın çın çınıyordu! Burada, bu salonda kesiyorlardı sanki biçareyi! Dayanılacak gibi değildi, pencereleri örtmeydiniz.

ADAM: Örümcek kafalılar! Bütün sokakları ele geçirdiler! Minicik çocukları kurban ederek önleyeceklerini sanıyorlar.. Kıyameti!

ANNE: Ah Satılmış ah! Ne uysal adamdı.. Dünya allak bullak olmadan önce! Ah ah!

TEYZE: Ah çekmekten başka bir şey gelmez mi senin elinden? (Taklidini yaparak) Ah Larry ah... Ah kızım ah... Ah oğlum ah... Ah Satılmış ah..

ANNE: Başka ne yapmamı bekliyorsun?

TEYZE: (Alayla) In God we trust one... Disaster! Felaketlerle doludur hayat. Dayanılmaz sahnelerle! Bağışıklık kazanmak zorundayız.

KADIN: (Uzandığı yerden, Teyze'ye) Bana içki içirdiğin geceyi hatırlıyor musun?

TEYZE: (Kendine sorulduğunu fark etmemiştir) Hepimiz... Felaketlere...

KADIN: Sana soruyorum. (Teyze susar. Sessizlik) Bana içki içirdiğin geceyi hatırlıyor musun?

TEYZE: (Şaşkın) Kim? Ben mi?

KADIN: Kimse yoktu evde.. Baş başaydık ikimiz. (Eskiden olduğu gibi hitap ederek) Canım teyzişim ve onun minnoşu...

TEYZE: (Mırıldanarak) Minnoşum...

KADIN: Annem konuşmaya gitmişti o gece. Dışarıda buluşacaklardı. (Gülümseyerek) Eve gelmek istemiyormuş. Dayanamazmış bizleri görürse. (Baba utanarak önüne bakar) Oysa ipini çoktan koparmıştı oğlu. Eve uğradığı bile yoktu ki. Sabaha karşı geliyor, sızıyor, ayılıp okula gidiyordu. On yedi yaşında bir it. (Adam öfkeyle Kadın'a bakar) İkimizdik.. Baş başa!

TEYZE: (Utanç dolu, kekeleyerek) Hatırlamıyorum!

KADIN: Sarhoştun çünkü her zamanki gibi. Annem çıkar çıkmaz başlamıştın içmeye! Üstelik rica etmişti senden.. annem.. Ve sen söz vermiştin!

TEYZE: (Kekeler) Hayır.. ha.. tır..lamıyorum.

KADIN: Çok özlemiştim onu.. Babamı.

BABA: (Sayıklar gibi) Kızım...

KADIN: Odama kapanmıştım annem gittikten sonra. Yorganı kafama çekmiş bir yandan onu düşünüyor, bir yandan da..

BABA: (Mırıldanır) Yavrum!

KADIN: Zırlı zırlı ağlıyordum. (Sessizlik) Sonra sen geldin odama. Yatağımın ucuna oturdun, yorganımı açtın, saçlarımı okşadın. Biliyordun tabii niye ağladığımı. O kadar iyi biliyordun ki.. 'Değer mi minnoşum, bir erkek için gözyaşı dökmeye?. Baban bile olsa.'

TEYZE: (Sesi titreyerek) Böyle bir şey olmadı!

KADIN: 'Gel' dedin. 'Aşağıya inelim, salona' Kucağına aldın salı olarak. (Hepsi dikkatle dinler) Yalpalaya yalpalaya aşağıya, salona indik. Masada bir şişe ve bardak duruyordu. Karşılıklı oturduk masaya. Daha doğrusu, sen beni karşına oturtttun. 'İç bir yudum, portakallı bu, çok seveceksin.' Zar zor anlıyordum söylediklerini. İçtim bir yudum, midem bulandı. Ama belli edersem üzülür canım teyzişim. Bir yudum daha almalıyım.

ANNE: (Dişlerinin arasından, Teyze'ye) Canavar!

KADIN: Ve gece boyunca bana, bütün erkeklerin ne boktan, ne aşağılık mahlûklar olduğunu anlattın durdun.

TEYZE: (Güçlkle konuşur) Tanrım!

KADIN: Bütün gece. Sonra dirseklerini masaya dayadın, ellerin çenende, gözlerini diktin.. dakikalarca, dakikalarca baktın.. Bilmiyorum nereye.. Donum sırlıslık olmuştum korkudan. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Çakılmış kalmıştım sandalyeye. Bağırarak, bir şey söylemek.. Çıkıyordu sesim. Sonra.. tıpkı

bir heykel gibi.. taş bir heykel gibi.. ceset gibi.. ellerin çenende, gözlerin açık.. düşüverdin.. yere! Boylu boyunca!

TEYZE: Hatırlamıyorum.

KADIN: Son bir gayretle fırladım, koşa koşa odama çıktım. Girdim yorganımın altına. Kustum, tıkandım, ağladım.. Tıkandım, ağladım.. saatlerce.. Sonra ne oldu, bilmiyorum. Odamdaydınız.. Annem ve o cadı.. Cadı teyzem! Çünkü ölsün diye dua etmişim, kendimden geçmeden önce.. tikanıp ağ-larken.. Kusarken. Çünkü ölmüştü teyzişim.. Canım teyzişim o gece, masada ölmüştü! (Sessizlik.)

TEYZE: Keşke ölseydim!

KADIN: Usulca sordu annem, 'Üzdü mü seni?' 'Yok canım, hemen uyudu. Mışıl mışıl!' Yorganımın altından duyuyordum sesleri.. (Sessizlik) On iki yaşındaydım! (Köpek ulumaları. Sessizlik.)

ADAM: Eski felaketleri yeniden yaşamanın âlemi yok. (Teybi açar, kaseti ters çevirir) Biraz da eski güzellikleri hatırlayıp kafa bulalım. (Teybi çalıştırır. 'Jealousy' adlı şarkı, cızırtılı bir şekilde çalmaya başlar. Adam arkaya doğru yürür.)

TEYZE: (Bir süre ifadesiz dinledikten sonra) Nereden çıktı bu?

ADAM: Taş plaktan. Nasıl ama?

TEYZE: Hangi taş plaktan?

ADAM: Tavan arasında buldum.. Sandıkta.. Senin için.. Annem hep söylerdi..

TEYZE: (Araya girerek) Sustur şu teybi!

ADAM: (Devam eder) 'Teyzen sevdiği eski şarkıları çok özleyör' diye. Kırıkta bu plak. Arkasını iyice yapıştırdım..

TEYZE: (Sesini yükselterek) Sustur şu teybi dedim sana!

ADAM: ...ve kaydettim. Ama bu kadar oldu.

TEYZE: (Bağırarak) Yeter!

ADAM: (Şaşkın) Nasıl yani.. Beğenmedin mi?

(Şarkı hala çalmaktadır. Anne, Baba ve Kadın tedirgin, onları izlerler.)

TEYZE: Sana sustur şu teybi dedim! (Adam bir an şaşkın bakar) İşgüzar pezevenk! (Şarkı bir yerde takılır, sürekli aynı bölüm tekrarlanır.)

ADAM: (Hırsıyla teybe doğru giderken, 'Pezevenk' suçlamasının sorumlusu olarak gördüğü için, Kadın'a döner) Orospu!

(Teybi kapatmak isterken, Teyze, Adam'ı iteler, teybi tekmeleme başlar.)

TEYZE: (Teybi tekmeleyerek) Kapaaan! Kes sesini! Geçmişin cızırtılarıyla geçirecek zamanım yok benim!

ADAM: Çekil oradan be! (Teyze'yi arkadan, kollarından yakalar, teypten uzaklaştırmak için sahnenin ortasına doğru çekerek savurur. Teyze sende/er, sahnenin ortasına düşer) Canın cehenneme! (Teybi kapatır) Sapık kocanın serüvenlerini anlatmayı biliyorsun ama! Hem de ballandıra ballandıra.

KADIN: Herkes iblis bu evde!

ADAM: (Teyze'yi taklit ederek) Açelya yaprakları, sigara yanıkları!..

TEYZE: (Yerde) Neyi hatırlayıp, neyi unutmak istediğime sen mi karar vereceksin! (Göğsünü açarak) Bak, daha bunlar var! Asıl burada sigara yanıkları!

ANNE: Kes artık saçmalamayı!

TEYZE: Hem de esrarlı sigaralar. Senin içtiklerinden. Babanın verdiği paralarla aldığın esrarlar gibi. (Baba bir an Adam'a bakar. Göz göze gelirler.) Emekli maaşıyla aldığın...

ADAM: (Üstüne yürür) Bana bak!

TEYZE: (Korunmak için yüzünü kapatır) Hayta seni! Bilmiyor muyum sanıyorsun? Asalak! Bu yüzden kovulmadın mı okuldan!

(Adam, Baba'ya bakar, ne diyeceğini bilemez. Teyze'nin üstüne yürür.)

BABA: (Adam'ı tutarak) Kendine gel. (Teyze'ye) Sen de düzelt şu kıyafetini. Sözlerinle başkalarını dağlamaya hakkın yok!

ADAM: Pis yalancı! (Baba'ya) Yalan söylüyor!

TEYZE: (Doğrulamaya çalışır) Tanrı mısın sen be! Nesin? Geçmişimle kafa bulma hakkını kim verdi sana? Beni yaşantımın o noktasına geri döndürme hakkını kim verdi?

BABA: (Anne'ye) Yatır şunu.

TEYZE: Neyi değiştirebilecektin? Söylesene! Çok mu farklı olacaktı her şey? Bok farklı olacaktı!

BABA: (Anne'ye) Yatır şunu çabuk. (Anne yardım etmeye çalışır.)

TEYZE: (Ayağa kalkarken) Kimsenin yardımına ihtiyacım yok. (Koridor kapısına doğru yürür) Ne değişecekti hayatımda? O noktada? Ok yaydan çıkmış bir kere!.. Asalak seni!.. Hayta! (Kapının önünde bir an durur. Hepsi ona bakmaktadırlar. Sessizlik. Döner, gözleri dolmuştur. Bir an Kadın'la göz göze gelirler. Mırıltı şeklinde, nefesle) Minnoşum.

KADIN: (Soğuk) İyi geceler. (Teyze çıkar. Anne arkasından bakar.)

(Adam sallanan koltuğa, Baba berjere (sağdaki) oturur. Bir süre kimse kıpırdamaz. Koltuk kendiliğinden sallanıyor gibidir. Yalnızca, tekdüze gıcirtısı duyulur. Anne, koridor kapısının önünde, arkası dönük, ayakta.)

BABA: (İfadesiz, ağır ağır -neredeysen tutuk- başlar konuşmasına. Giderek hızlanır.) Zaman geçiyor.. hem de.. çok.. çabuk.. Geçiyor. Halbuki eskiden.. daha ağır.. geçirdi.. zaman. Bunu benden başka.. fark eden.. yok.. Herhalde. Yok! Zannediyorum.. kainatın dönüşü hızlandı.. Son senelerde. Bütün kainatın.. Yani. Güneş sisteminin.. Samanyolu'nun. Ve.. Diğer galaksilerin. Hepsi, eskisinden.. daha süratli.. Dönmeye başladılar. Fakat insanlar.. kainatın içinde olduklarından.. Fark edemiyorlar bunu. Sadece insanlar. Öteki canlıların zaten..

bir alışverişleri.. var mı ki zamanla?. Ama insanlar.. sürati giderek artan bir.. trenin.. içindeki.. yolcular gibi.. İnsanlar.. Fark edemiyorlar zamanın eskisine nazaran.. Daha süratli aktığını. Ben hissediyorum ama. Dolayısıyla da.. bu zaman açığını telafi etmem lazım. Bu sebeple de günde üç saat uyuyorum. Üç saat bile fazla aslında. Ama uyanamıyorum bir türlü.. Uyudukça uyuyasım geliyor. Senelerin yorgunluğundan olmalı.. Bütün saatler eskiden olduğu gibi çalışıyor. Tik-tak, tik-tak, tik-tak, tik tak.. Ama bu demek değil ki saatler, doğru zamanı gösteriyorlar. Nasıl ayarlandılarsa öyle çalışıyorlar. Mecburen.. Oysa bir günün süresi, altı saate indi neredeyse. Ötekiler, idrak edemiyorlar bunu. Bir günün süresinin altı saate indiğini, benden başka kimse anlayamıyor.

KADIN: Bu nedenle mi?

BABA: (Sayıklar gibi) Ne?

KADIN: Çevremizdekileri yargılarken, böylesine acele ediyoruz? Zamanımız azaldığı için mi?

BABA: (Kendi kendine konuşmayı sürdürür) Öldüğüm an, her şey bitmiş olacak gene de. Taş devrinde yaşamış olan bir adamdan hiç farkım kalmayacak.. Öldüğüm an. Yahut, Mezopotamyalı bir köylüden, Aspendos delikanlısından.. Hepimiz, 'Bir zamanlar yaşamış insan' sınıfına dahil edilmiş olacağız. Birimiz on bin sene, diğerimiz on saniye önce nefes almış.. Ölümler. Hangimiz hangimiz? Ne fark eder ki? Ama kendimi inandırmalıyım.. Bir zinciriz biz! Paha biçilmez bir zincir!

KADIN: Evet!.. Hepimiz.

ADAM: (Sertçe, Kadın'a) Sen karışma!

KADIN: Yeter be! Bıktım, usandım artık!

BABA: Hepimiz saldırgan.. hepimiz savunmasız, hepimiz masum ve hepimiz idamlık hükümlüler gibiyiz, aynı zamanda. Yok yere acı çekiyoruz.. Çektiriyoruz..

KADIN: Ve de sonsuza kadar çektireceksiniz!

ADAM: Layık olanlara yalnızca! Hak edenlere!

KADIN: Yakın o zaman beni! Rahatlarsınız! Arınırsınız! Gelse elinizden.

ADAM: Doğru! Keşke seni yaksalardı sokakta, serseriler.

KADIN: Sen tutuştur ateşimi o zaman! (Adamın kolundan tutar, kاپıya doğru sürüklemeye çalışarak) Hadi, ne duruyorsun! İnelim aşağıya. Üşenme, gelirler yardım etmeye hemen! Mahallenin bütün yargıçları! Sen yalnızca infaz nedenimi haykır onlara! Neden beni yakmaları gerektiğini anlat! 'Bu fahişe benim kız kardeşimdir!' diye bağır, 'Bir çocuk peydahladı, nikâhsız. Hem de hiç tanımadığım, bilmediğim bir adamdan.'

ADAM: (Kadın'ı iteleyerek) Kes be, pis şıllık!

KADIN: 'Bir erkeğe kul köle olmadan çocuk dünyaya getirmek istedi!'

ADAM: (Üstüne yürür) Yeter, kapa çeneni!

KADIN: (Berjerlerin çevresinde dönmeye başlarlar) 'Ve de, damızlığın biri düzdü kız kardeşimi, çekti gitti,' de. Bağır avazın çıktığı kadar!

ADAM: Bana bak!

KADIN: Eminim hemen çıkartacaklardır çakmaklarını. Damızlık olmaya içi giden herkes. Tabii bu arada tepemizdeki felaket de dahil olmak üzere, gelmiş geçmiş bütün yer sarsıntılarının, faili meçhul göktaşlarının, veba, kolera, AIDS salgınlarının sorumlusu olarak da beni göreceklersiniz! Hatta Lut kavmini yoldan çıkaranların başı olarak bile! Sana, onları galeyana getirmekten başka yapacak hiçbir iş kalmayacak, bak görürsün! Parmağını bile kıpırdatmana gerek kalmayacak!

ADAM: Cadı!

KADIN: (Alayla) Ama bu çocuğu kendi isteğimle peydahladığımı, gönül rızasıyla kendimi verdiğimi, özellikle belirtmelisin!

ADAM: Cadısın sen!

KADIN: Söylemelisin ki, daha bir iştahla körüklesinler ateşi!

Hırsla, inançla körüklesinler! Cümle âlemin iyiliği için! İbret-i âlem için! Ben yakılmayı ki sizler arınasınız kendi günahlarınızdan. Büyük günahkârla birlikte, küçük günahkârların da günahları yansın, kül olsun! (Kapının önüne gelir, durur) Huzura kavuşsun küçük günah sahipleri! Rahatlasın! Hadi! Sürüklesene beni aşağıya! Erkeksen!

(Adam öfkeyle Kadına bakar. Her an birbirlerine saldıracaklarmış gibi karşılıklı, göz göze bakışarak dururlar. Anne, ağır ağır yanlarına gelir, ortalarında durur.)

ANNE: (Adam'a) Perdeleri aç!

(Adam bir an durur, istemeye istemeye camekânın önüne gider, perdeleri açar. Kadın sallanan koltuğa oturur. Cismine ışığı salona dolar.)

ANNE: (Baba'nın yanına gelerek koltuğun arkasında durur. Bir süre Baba'ya bakar.) İyisin değil mi canım?. (Baba cevap vermez. Boş gözlerle önüne bakar. Adam'a dönerek) Işıkları söndür. (Adam denileni yapar. Köpek havlaması duyulur. Baba'ya bakarak) Nasıl da hissediyorlar, köpekler!

ADAM: (Bir an susar, zoraki tamamlar cümleyi) Atlar, kurtlar, çakallar...

BABA: Gene de sormalısınız bana.

KADIN: Ne sormalıyız?

BABA: 'Hiç mi vicdanım sızlamıyor?' diye... 'Giderayak!'

ADAM: (Konuyu değiştirmek istercesine) Bütün felaket habercileri, yirmi dört saat vazife başındalar! Köpekler, atlar, kurtlar, çakallar!

BABA: (Onu duymamış gibi, devam eder) 'Ürettiğin eserlere baktığın zaman, yüreğinde bir burukluk hissetmiyor musun?' diye sormalısınız.

ANNE: (Adam'a) Şu radyoyu açsana, bakalım bir değişiklik var mı?

ADAM: (Zoraki bir alayla) Ne gibi bir değişiklik?

BABA: Bırakın şimdi bu saçmalıkları. (Anne'ye) Hadi, sıra senin. En azından sen bir şeyler söyle! Buna en fazla senin hakkın var! Yargıla beni.

ANNE: Bu neyi değiştirecek ki?

(Sessizlik. Sokak kapısı hafifçe vurulur. Bir an dururlar. Kadın, kapıyı açmak için antreye gider. Adam yeniden ışıkları yakar.)

BABA: (Mırıldanır gibi) Beceremiyoruz!

(Anne koltuğuna oturur. Önde, elinde tepsi ile Satılmış Efendi, arkada Kadın girerler. Satılmış elli yaşlarında, üzerinde beyaz gömlek, yelek, eski ama ütülü bir pantolon. Ayakkabılarını kapının girişinde bıraktığı için ayakları çıplaktır. Kısa boylu, çelimsiz bir adamdır.)

SATILMIŞ: (Çekinerek ilerler) Kusura bakmayın.. Seslerinizi duydum da, ondan çaldım kapıyı.

BABA: Hoş geldin Satılmış. Buyur, otur.

SATILMIŞ: Rahatsız etmeyim. Tatlı getirdiydim de. (Kadın' a uzatır.)

KADIN: (Tepsiyi alarak) Sağ ol Satılmış Efendi. (mutfağa gider.)

SATILMIŞ: Bekledik sizleri de emme...

BABA: Gelemedik ya, kusura bakma. Biliyorsun durumumuzu...

SATILMIŞ: Biliyom Bey, biliyom. Hep dua ediyom senin için.

ANNE: Otursana Satılmış.

(Satılmış kanepenin köşesine ilişir, bir süre karşılıklı sırtışırlar.)

BABA: Eee, nasıl geçti?

SATILMIŞ: Nasıl geçsin?. Bi şey anlamadı ki çocuk. Kesildi gitti işte. Allah'ın emri.

ANNE: Öyle.

BABA: E, hayırlısı olsun!

SATILMIŞ: Sağ olun. Garibim, daldı gitti döşekte. Bizler eğlen-

dik onun yerine. (Utanır gibi) Seni de uyutmadık bey, hasta hasta...

BABA: Yok canım, o da ne demek! Seslerinizi işitmedik bile..

KADIN: (Girerken) Birbirimizi kesmekle meşguldük biz! Her zamanki gibi.

BABA: (Bir an Kadına bakar. Satılmış'a dönerek) Şaka yapıyor işte. Hem işitse ne olacak?. Kaç kere sünnet ettiriyor insan oğlunu, elbet eğleneceksiniz. Yavrunun ilk mürüvveti bu.

SATILMIŞ: Allah razı olsun. (Kadına) Seninkini de göreceğiz, nasipse.. İnşallah.. Üzülme ha, bak Pakize Ablan..

KADIN: (Sözünü keserek) İyi geceler! (Yürür, koridor kapısından çıkar.)

SATILMIŞ: (Yerinden doğrularak) Sana da hanım kızım. (Söyleyip söylememekte bir an tereddüt eder) Siz de şuncağızın mürüvvetini görseniz.. bir an önce yani.. İnanır mısınız her gece dua ediyor Pakize, sizin kız için. Giriyoz yatağa, o kız için, ben bey için başlıyo duaya.

BABA: (İfadesiz) Allah razı olsun.

SATILMIŞ: Şöyle helal süt emmiş biri çıksa da, alsa diye...

ANNE: (Konuyu kapatmak ister) Sağ ol Satılmış!

SATILMIŞ: Bize düşmez tabii emme, vallahi alan da çok büyük sevap işlemiş olur. Bütün mahalleli...

ADAM: (Keserek) Tamam Satılmış Efendi, anladık!

(Sessizlik. Satılmış yerinden kalkar.)

SATILMIŞ: Bana müsaade...

(Satılmış kapıya doğru yürürken, Baba uğurlamak için kalkar.)

SATILMIŞ: Tekrar kusura bakmayın, uyutmadık.

BABA: Uyumuyoruz zaten.

SATILMIŞ: Hayırlı akşamlar. (Tam çıkacakken pencerenin dışındaki cisim dikkatini çeker. Bir an bakar şaşırır, Anne'ye dönerek) Hayırlı geceler abla!

ANNE: Sana da Satılmış. (Baba ile birlikte antreye çıkarlar. Dış

kapının kapanma sesi duyulur. Önce Kadın koridor kapısının önünde belirir, arkasından Baba antreden girer.)

ADAM: (Satılmış'ın arkasından) Hayvan oğlu hayvan!

BABA: (Arkaya gider, dışarıya gökyüzüne bakarak) Orada, kendi âleminde oturmuş bin yıllardır. Bizi mi izliyorsun hayretle? Yoksa bizim Âlem'deki hayretlerin, kıyametlerin sen misin sorumlusu? (Sürgülü kapıyı açar, perde bir an rüzgârla uçuşur) Anlayamıyorum.

(Adam aynanın önüne gelir. Kadın sağ arkada durur. Baba, açık camekânın önünde, ortada ayaktadır. Anne sallanan koltuğa oturur. Bir süre öyle kalırlar.)

KADIN: Sanırım devam etmek gerekiyor. (Gider, teybi açar. Baştan beri duyduğumuz radyo konuşmaları, fonda sahne sonuna kadar, diğer konuşmaları bastırmayacak biçimde sürer.)

BABA: Kötü bir insan değilim ben. Kötü bir eş, kötü bir baba değilim!

ANNE: Tabii ki değilsin. Hiç kimse kötü değil ki zaten aramızda.

BABA: Ama gene de yargılamalısınız beni.

ANNE: Yapılacak çok daha önemli şeyler var.

BABA: Ne gibi?

ANNE: Bütün önemli ressamların tabloları, önemli şairlerin şiirleri, bestekârlar, heykeltıraşlar...

(Sessizlik..)

BABA: Doğru ya! (Sessizlik. Adam'a dönerek) Niye sakladın benden?

ADAM: (Anlamamış gibi) Neyi?

BABA: Atıldığını. (Sessizlik.) İmtihana bile girmedin değil mi? Öğretmenlik imtihanına.. Hepsi yalandı değil mi?.. Saçma sapan sorular, Sultan Selim'in çıbanı.. yalandı.. Neden?

ADAM: Seni üzmemek için.. (Sessizlik.)

BABA: Neden seninle... (Sessizlik.)

ADAM: Hiçbir zaman anlaşılmadık diye mi soracaktın?

BABA: (Onu duymamış gibi, gökyüzüne bakarak) Nasıl da parlıyor!

ADAM: Yaşadıklarımız engelledi anlaşmamızı..

BABA: Her zaman birlikte yaşadık bu evde.. Öyle değil mi?

ADAM: Öyle mi?

BABA: Ufak bir kesintiye hesaba katmazsak...

ADAM: (Alayla) Ufak mı?. Öncesinde de, sonrasında da.. Hep farklı köşelerdeydik. (Aynaya bakar, gülümseyerek) Ufak kesinti?. 74 yazıydı!

BABA: (Onu duymamış gibi) Kendinden emin.. sessiz.. ilerliyor, üstümüze..

ADAM: Hatırlıyor musun, 1974 yazını?

BABA: Ve de hiç niyetli görünmüyor, milyonlarca yıldır takip ettiği yolu değiştirmeye.. (Sessizlik.)

ADAM: O yaz başı.. Sen evi terk etmiştin! (Sessizlik.)

BABA: O yol üzerinde tanımadığı, bilmediği hayatların olması... o hayatların çaresizliği, yakarmaları umurunda bile değil.

(Sessizlik.)

ADAM: Son haftalardı.. Okullar kapanmamıştı henüz. O yaz söz vermiştin bizi deniz kıyısına götüreceğine.. ama terk ettin evi.

BABA: O hayatlar umurunda değil çünkü.

ADAM: Öğretmen sorup duruyordu okulda, 'Seni üzen bir şey mi oldu?' diye, cevap veremiyordum.

BABA: Evvel zaman içinde, bir rota tayin etmiş olan tabiat. Ve emretmiş, o rotayı izlemesini.. tabiat..

ADAM: Tek başıma gidip geliyordum okula.. Arkadaşlarımla bile konuşmak istemiyordum. Ödüm kopuyordu, ya bir şey sorarlarsa diye, babamla ilgili.

BABA: Ve aynı tabiat, milyonlarca ışık yılı uzaklıkta bir noktaya,

ama onun yolu üzerine, dünyayı yerleştirmiş.. Evvel zaman içinde! Ve, günü gelince o küçücük noktayı, dünyayı yani, yutmasını söylemiş.. Yutup, yoluna devam etmesini.

ADAM: Okul çıkışı, herkesten önce çantamı kapıyor, koyuluyordum yola. Ama arka sokaklardan yürüyordum. Arkadaşlarımla karşılaşmamak için değiştiriyordum yolumu.

BABA: Evvel zaman içinden bu yana, o küçücük noktada, küçücük hayatlar oluşmuş.. Üzerlerine doğru yol alan kocaman canavardan habersiz.. küçücük hayatlar..

ADAM: Ve geceleri hep seni görüyordum düşümde.. Kapı çalıyor.. hepimiz, ben, annem, kız kardeşim sevinç çığlıkları atarak koşuyoruz kapıya.. açıyoruz.. ve sen.. Sen duruyorsun kapının önünde!

BABA: Hani on dakika sonra evlerinin üstüne düşecek olan bombadan habersiz.. önemsiz şeylerden bahsedip, bir yandan da çaylarını yudumlayan insancıklar gibi.. tüm insanlar..

ADAM: Kucağına atıyorum, boynuna sarılıyorum, yanaklarını öpüyorum.. Geceleri hep bu sahneyi görüyordum düşlerimde.

BABA: ...milyonlarca yıldır çaylarını yudumlayıp, önemsiz şeylerden bahsediyorlar. Üzerlerine doğru gelen bombadan habersiz..

ADAM: Sonra bir gün.. okul çıkışı..

BABA: ...çaylarını yudumluyorlar.

ADAM: ...karne almıştık o gün. Son günüydü okulun.. gene arka sokaklardan yürüyüp eve doğru giderken..

BABA: Ve her şey.. Bütün küçük hayatların akıbeti, daha o zamanlardan belirlenmiş olmalı.

ADAM: ...seninle karşılaşmıştık yolda. (Sessizlik.)

BABA: Evet.. tabiat biliyordu olacak olanları.. Daha o zamanlardan.

ADAM: Yanında bir kadın vardı. Uzun boylu, sarışın..

BABA: Her şey tayin edilmişti.

ADAM: ...hiç benzemiyordu anneme. Bir anda belirivermiştiniz karşımda. Apansızın! Sen ve o kadın.

BABA: (Gözünü yıldızdan ayırmadan) Hiç niyetli değilsin değil mi, yolundan dönmeye!

ADAM: Düşlerimdeki gibi değildi ama.. sevinmemiş gibiydin beni gördüğüne..

BABA: (Gözünü yıldızdan ayırmadan) Canavar!

ADAM: Zaten görmek isteseydin bizi, evde kalırdın. Gitmezdin!

BABA: Defolup gitsene tepemizden!

ADAM: 'Babacığım,' diyebildim...

BABA: (Sayıklar gibi) İblis! İblis!..

ADAM: (Baba'nın taklidini yaparak) 'Ne haber bacaksız?'

BABA: Milyonlarca yıl önce biliyordun, bizi yok edeceğini sen!

ADAM: (Taklidini yaparak) 'İşte bu benim haylaz. Bir numara.'

BABA: Ama biz.. Bizler hiçbir şey bilmiyorduk!

ADAM: Başımı bile okşamamıştın!

BABA: Çaylarımızı yudumluyorduk sadece!

ADAM: 'Karnen nasıl?' diye sormamıştın bile..

BABA: Çaylarımızı yudumluyorduk..

ADAM: Başımı bile okşamadan..

BABA: (Nefes nefese) Çaylarımızı yudumluyorduk.

ADAM: Çekip gitmiştin! Başımı bile okşamadan!

BABA: Bok varmış gibi! Önemsiz şeylerden söz edip..

ADAM: Ve bir daha hiç...

BABA: (Sayıklar gibi) Olacaklardan habersiz...

ADAM: ...ama hiç görmedim seni düşümde! (Sessizlik.)

BABA: Çaylarımızı yudumlamaya çalışıyoruz.

ADAM: Hiçbir zaman! Seni düşümde görmedim, bir daha!.. Hiçbir zaman!

(Adam aynanın önünde duran şamdanı dışarıya, gökyüzüne doğru fırlatır. Bir şangırtı duyulur, salonun içinde ışık kırılma-

ları olur. Baba, bir an hareketsiz dışarıya bakabilir, sonra ağır ağır terasa çıkar, gökyüzünde bir kuyruklu yıldızmış gibi asılı duran aynayı asılı olduğu yerden çıkartır, elinde salona girer.)

BABA: Beceremedik.

Karanlık

2. SAHNE

Kırık ayna sallanan koltuğun arkasındaki duvara asılmıştır. Adam sol berjerde, Kadın sağdakinde, Anne her zaman oturduğu koltuğun kenarına ilişmiştir. Teyze üçlü kanepeye uzanmıştır. Baba sallanan koltuktadır. Yalnızca koltuğun yanındaki abajur yanmaktadır. Perdeler açık. Dışarıda dolunay, yıldızlar, silüet halinde çatılar.. Vakit sabaha karşı. Finale doğru gün ağarmaya başlayacak, dolunay ve yıldızlar kaybolup evlerin çatıları belirginleşecektir. Bir süre sallanan koltuğun gıcirtısı duyulur.

BABA: Beceremedik... Kendi kıyametlerimizi unutturacak bir oyunu bile beceremedik.

TEYZE: (Gözleri kırık aynada, uzandığı yerden) Kuyruklu yalanlar gibi bir kuyruklu yıldız...

BABA: Düşüverdi gökyüzünden kucağımıza.. Plajda oynayan minik çocuğun tepesine düşen güneş misali.. Kırık bir aynada nasıl da çoğalıyor görüntüler. Parçacıklara bölünüyor insan. Ne kadar kırık varsa o kadar parçacık. .

TEYZE: Kırık insan parçacıkları. Çürümüş, parça parça olmuş yüzler.. İnatla yansımaya çalışıyorlar aynadan dünyaya. Zavalılar. Kırık bir aynaya yakından baktığında ilkin çoğaldığını sanıyorsun. Sonradan anlıyorsun aslında eriyip yok olduğunu kırıklar arasında. Ne komik. Kırıklar.. kırıklar.. kırgınlıklar.. Ve ısrarla yansımak isteyişimiz. İnatla.. Ne komik bir dram.

BABA: Dolunay. Yarından itibaren küçülmeye başlayacak ay. Küçülecek, küçülecek, tırnak kadar kalacak, sonra kaybolacak. Sonra da yeni ay çıkacak.

ANNE: Ve hep birlikte dilek tutacağız.

BABA: Ve hep birlikte dilek tutacaksınız.

ANNE: Sen de...

BABA: Belki. Ama o kadar çok dilek var ki tutulacak, son yeni aya nasıl sığdırırım hepsini bilemiyorum. En iyisi bundan sonra balkonda yatmak ve binlerce yıldızın kaymasını beklemek.

TEYZE: Eeoh, angarya.

BABA: Evet, zor. (Sessizlik) İkinci kanalda güzel bir dizi başladı.. Gece kuşağında.. Ama kaptırmak istemiyorum kendimi. Olur a, yetişemem sonuna, gözüm arkada gitmek istemiyorum.

(Sessizlik. Köpek havlaması.)

BABA: Demek gitmemişler.

ADAM: Kimler?

BABA: Köpekler. Sesleri solukları çıkmayınca göç ettiler sandıydım. Baktılar bu evden gelen hırlaşmalar kendilerinininkini bastırıyor..

TEYZE: (Gülerek) Çekip gittiler ha? Kiskandılar dalaşmalarınızı it oğlu itler.

BABA: Ya, hakikaten öyle sandıydım.

ANNE: (Alayla) Kıyameti kim haber verirdi, eğer gitselerdi?

BABA: Lüzum var mı kimsenin haber vermesine?

ADAM: (Keserek) Neyse! Oyun bitti artık.

TEYZE: Yok değil mi? Kimsenin haber vermesi gerekmiyor.

(Baba, yanı başında, yerde duran teybin düğmesine dokunur.)

SES: Şimdi, Birleşik Devletler başkan yardımcısının insanlık için hazırladığı cesaret ve metanet bildirisini sunuyoruz...

(Konuşma yarıda kesilir, 'Jealousy' şarkısı başlar, finale kadar sürer.)

BABA: Çok güzel bir çocuktun, biliyor musun?

ADAM: Hatırlamıyorum.

BABA: (Kadın'a) Ya sen?

KADIN: Biliyorum.

TEYZE: Çok sıcak.. Eskiden çocukken yani.. Yaşadığımız yerlerde gün ağarırken horoz öterdi. (Köpek havlaması.) Çok eskiden.. Çok...

BABA: Giderek yaklaşıyor.. (Sallanan koltuğun gıcırtiları sürmektedir) Çaresiz, kıpırdayamıyorum yerimden.. Yerim? Benim bu salondaki yerim burası değil aslında.. (Bakmadan, sol berjeri işaret eder) Şu koltuk benim yerim. Oraya oturdum yıllarca. O köşeye.. Ama artık bütün köşelere oturmalıyım.. teker teker.. Her noktanın tadını çıkarmalıyım... Giderayak. Oturduğum yere göre değişiyor evimizin görüntüsü. Çiçeklerimin, karımın, oğlumun, kızımın.. Her şeyin, herkesin görüntüsü bambaşka oluveriyor. Değişik köşelere oturunca insan, daha önceleri farkına bile varmadığı şeyler görebiliyor. Öteki koltuklara oturduğunda göremediklerini. Şu benjaminin arkasında kalan incecik dallar mesela. Nasıl da kurumuşlar. Kırılmak üzereler. Ama ben ancak şimdi fark edebiliyorum bunu. Ve de artık çok geç. Önleyemem kırılmalarını. Keşke daha önce, çok daha önce fark edebilseydim, bütün bir ömür aynı koltuğa çakılıp kalmanın ne korkunç bir hata olduğunu.. İyi bir ressam olamadım. Hiçbir zaman. Üzüldüm bunun için belki, ama hiçbir zaman kızmadım.. iyi resim yapamayan öğrencilerime. Çünkü kendim de iyi bir ressam olamamıştım. Ve bu nedenle bana kızılmasını istemezdim herhalde, hiçbir zaman. Sadece şöyle dedim onlara.. 'Renklerin sesini duyun yeter.. ya da seslerin rengini görmeye çalışın.. Dünyanın sonu değil ya?' Böyle söyledim işte.. 'Dünya'nın sonu değil ya!' (Sessizlik. Koltuğun gıcırtiları duyulur.) Keşke becerebilseydik! (Hava aydınlanmıştır. Uzaktan bir köpek uluması duyulur. Baba abajuru söndürür. Bir daha köpek uluması duyulur.)

TEYZE: Eskiden...

ADAM: Biliyoruz, horoz öterdi. (Bir an durur) Bir kez daha denesek?

ANNE: (Bezgin) Nasıl da hissediyorlar.. Köpekler, kurtlar...

TEYZE: Çakallar... (Sevinçle) Bugün Larry'nin doğum günü! Tabii ya, 18 Ağustos!

KADIN: Çok sıcak!

BABA: (Anne'ye) Sen hatırlıyor musun?

ANNE: Neyi?

BABA: 74 yazını.

ANNE: Ne olmuş 74 yazında?

BABA: Hiç.. Hiçbir şey.

TEYZE: Bir kart yollamalı.. Ya da bir çiçek. Çok sevinir.

ADAM: Hiçbir şey hissetmiyorum artık!

TEYZE: Nasıl da özledim hergeleyi!

KADIN: Yazık, köpekler bile hissediyorlar hâlbuki!

BABA: Giderek yaklaşıyor..

ADAM: Çünkü onlar hayvan! Hayvanca acıkırlar, hayvan gibi çiftleşirler!.

BABA: Giderek yaklaşıyor.. Giderek yaklaşıyor.. Giderek...

(Guguklu saat beş kere çalar. Şarkı sürmektedir.)

Perde

KIZIL ÖTESİ AYDINLIK

KIŞILER:
Genç Adam
Yaşlı Adam
Kız
Erkek

Şekilsiz bir mekan. Bir asma kat. Burası eskiden apartman terası iken, duvarlar ve çatıyla kapatılmış ve oturulur hale getirilmiştir. Solda geniş bir pencere, perdeleri açık. Evlerin çatıları siluet halinde görülmekte, karşı yakanın tek tük ışıkları parıldamaktadır. Çatılarla ışıklar arasında kapkara bir boşluk. Deniz. Pencerenin önünde iki eski koltuk. Biri dışarıya, diğeri salona dönüktür. Koltuğun yanında abajur ve bir kanepeler. Ekranı seyirci tarafından görülmeyen portatif bir televizyon. Pencerenin hemen önünde, saksıda, yaprakları kapanmış bir maranta çiçeği. Arkada sağda kapısız, derme çatma bir mutfak bölümü. Tepede buzlu cam. Oyun içerisinde apartman otomati yandığında, tepedeki camdan içeriye hafif bir ışık sızmaktadır. Her şey kirlidir mutfakta. Tezgah, tabaklar, bardaklar... Boş bira kutuları vardır tezgah- ta. Tüp, çaydanlık, ekmek kutusu vs. Mutfağın hemen sağında bir sokak kapısı, üzerinde abartılı bir biçimde kilitler, zincirler, sürgüler... Kapının yanında tonet tipi ayaklı bir portmanto, üzerinde bir palto asılıdır. Onun yanında ise fermuarlı, portatif bir elbiselik, üstü gelişigüzel çıkartılıp atılmış giyeceklerle doludur. Portmantonun yanında, insan boyundan biraz daha alçak bir oda kapısı. Arka duvarda eski, sırları yer yer dökülmüş bir boy aynası. Duvarlardaki boşluklarda tiyatro afişleri... Salonun tam ortasında, arkaya doğru yerleştirilmiş bir odun sobası. Sobanın sağ tarafında,

biraz daha öne doğru, enlemesine serilmiş bir şilte, üzerinde yastık, eski bir battaniye. Şiltenin yanında yerde siyah, çevirmeli bir telefon. Sağa sola saçılmış kitaplar, eski gazeteler. Yatağın yanında bir günlük. Etrafta bazıları boşaltılıp bükülmüş, bazıları dolu bira kutuları.

Sahne karanlıktır. Genç Adam şilteye oturmuş, dizlerini karnına çekmiş, yüzünde lokal ışık vardır. Yaşlı Adam da salondadır. Ama sigarasını yakmak için kibrit çakıncaya kadar fark edilmez. İçeriye dönük olan koltuğa oturmuştur. Görülen siluet halinde salon, dışarı ve net olarak Genç Adam'ın yüzüdür sadece. Bir süre damlatan bir musluktan gelen ve odanın içersinde yankılanan su sesi duyulur. Genç Adam musluğu kapatana kadar sürer bu ses.

GENÇ ADAM: Tek.. bir.. şiir kalacak geriye. Buruşturup, mutfak penceresinden apartman boşluğuna attığım tek.. bir.. şiir. Yoo, şiir değil. Şiir müsveddesi. Karalama. Saçma sapan sözcükler işte. Ne dersen de adına. Kendi mutfağının penceresini açtığımda bulur belki diye atmıştım. Olur a bulur, açar, okur.. hoşuna gider belki diye. Günün birinde apartman girişinde karşılaştığımızda, durdurur beni, sorar belki diye..

'Siz mi yazdınız bunu?'

'Evet. Ben yazmıştım. Beğendiniz mi?'

'Çok güzel. Çok duygulu. Şiir yazıyorsunuz demek?'

'Evet. Yani hayır. Yani şiir sayılmaz ki.. Yani şey işte. Gelişigüzel kaleme alınmış bir duygu şeyi.. boşalım. Ne bileyim.. Aslında hiç hoşuma gitmemişti okuyunca.. Yani yazdıktan sonra, yeniden okuyunca demek istedim. Hatta öylesine gülmüştüm ki kendime, buruşturup atmıştım mutfak penceresinden. Demek siz buldunuz. Tesadüfe bakın.'

(Sessizlik)

Allah belanı versin senin! Geri zekalı! İyi ki görmedi kağıdı kızıcağız. Rezil olacaktın yoksa. Asılıyorsun sanacaktı. Ne cevap verecektin o zaman?

'Yanlış anlamayın sakın. Kötü bir niyetim yoktu. Ben.. ben beğeniyorum sizi. Hepsi bu. Ben şey diye düşünmüştüm. Benim kağıda döktüğüm bir.. duygu kısıntısı.. birilerinin hoşuna gitsin. Böyle düşünmüştüm. O birileri sizsiniz. Siz ve sevgiliniz. Sizi.. nasıl denir.. çok seviyorum. İkinizi de yani.. İlişkinizi, birbirinize bakışınızı, tebessüm edişinizi. Yani hayata tebessüm edişinizi. Sonra yanağınızdaki gamzeyi, saçlarınızı.. (Sessizlik) Siz ikiniz.. şiir gibisiniz. (Sessizlik) Ne güzel gözleri var. Yemyeşil. Canı cehennem! Başka şeyler düşünmeli. Hayır, başka şeyler de değil. Hiçbir şey. Hiç bir şey düşünmemeli! Uyumak gerek. Evet. En iyisi bu. İmkansız başarmak ve mışıl mışıl uyumak.

(Uzanır, yorganı başına çeker. Yaşlı Adam sigarasını yakarken yüzü hafif aydınlanır. Sigarasından derin bir nefes çeker.)

YAŞLI ADAM: Uyu bakalım Genç Adam. İyi yolculuklar sana. Yeni bir karabasan taarruzuna kadar oyalan düşünde. Zemin kattaki gamzeli kızın yemyeşil gözleriyle. Becerebilirsen tabii.

(Lokal ışıklar alınır. İçerisi pencereden sızan ışıkla belli belirsiz görülmektedir. Bir süre yalnızca su damlalarının sesi duyulur. Sonra Genç Adam uykusunda inlemeğe başlar.)

GENÇ ADAM: Hayır. Ben değilim o. Yapmayın ne olur.. Yalvarırım ateş etmeyin. Yalvarırım. (Haykırarak yerinden sıçrar.) Neredeyim ben!

YAŞLI ADAM: Hiçbir yerde.

GENÇ ADAM: Ne oldu?

YAŞLI ADAM: (Umursamadan) Öldün sanırım.

GENÇ ADAM: (Şaşkın) Ne?

YAŞLI ADAM: (Kalkmadan koltuğun yanındaki abajura uzanır, yakar.) Vurdular seni.

(Genç Adam şaşkın bakar.) Rüiyanda demek istiyorum. Silahlarını doğrulttular ve ateş ettiler. (Alayla) Ne o? Gözlerini cennette mi açacağını umuyordun yoksa?

GENÇ ADAM: Hep aynı kabuslar. (Yataktan doğrulurken) Oysa uyanıktım ben. (Yastığın altından bir tabanca çıkartır, beline yerleştirir.) Daha iki dakika önce.

YAŞLI ADAM: Biliyorum.

GENÇ ADAM: Hayret. Ne kadar da çabuk gidip geliyorum.

YAŞLI ADAM: Işık hızıyla.

GENÇ ADAM: Bir bakıyorum yataktayım. Uyanmışım, hayal kuruyorum. Sonra bir bakıyorum apansız...

YAŞLI ADAM: (Keserek) Kabuslarının kollarına atmışsın kendini.

GENÇ ADAM: (Pencereye doğru bakarak) Perdeler niye açık?

YAŞLI ADAM: (Dışarıya bakmadan) Dışarıyı seyrediyorum.

GENÇ ADAM: Sırtını dönerek mi?

YAŞLI ADAM: Biliyorum dışarıda neler olduğunu.

GENÇ ADAM: (Telaşla pencereye doğru gider, perdeleri örterken) Madem biliyorsun, ne bok yemeğe açıyorsun şu kahrolası perdeleri!

YAŞLI ADAM: Bir umut yalnızca. Ara sıra göz atıyorum. Değişen bir şey var mı diye. Az önce de sokak kapısını açtım.

GENÇ ADAM: Saçmalama!

YAŞLI ADAM: Ardına kadar hem de. Bir ihtimal, başka bir mekana ışınlanmışızdır diye. Olur a... (Genç Adam sokak kapısına gider, kilitleri kontrol eder.)

Sokak kapısını bir açıyorsun, karşında sapsarı bir kumsal. Mas-mavi bir okyanus... Gökyüzünde parıldayan kocaman bir güneş, sahilde oynayan çocuklar, uçuşan martılar...

(Genç Adam döner, duvar aynasında kendini görür, çılgık atar, sonra aynaya doğru yaklaşır, görüntüsüne bakar bir süre.)

YAŞLI ADAM: (Genç Adam'a bakarak alayla) Merhabalar sevgili görüntüm. Kusura bakma, bir an yabancı sandım seni. Ama sen de öyle olur olmaz zamanlarda çıkma karşıma. Korkutuyorsun beni şakacı çocuk.

GENÇ ADAM: (Aynadan yaşlı adama bakarak) Ne saçmalayıp duruyorsun sen!

YAŞLI ADAM: Hiiiç. Seni seslendiriyorum.

GENÇ ADAM: Gitsene odana!

YAŞLI ADAM: Niye?

GENÇ ADAM: Saat kaç?

YAŞLI ADAM: Erken daha.

GENÇ ADAM: (Taklidini yaparak) Bu mu oluyor 'Saat kaç'ın yanıtı? Erken daha! Neye göre erken?

YAŞLI ADAM: Erken işte. Henüz başlanmadı yaşanmaya. Uykuda bütün şehir. Niye örttün perdeleri?

GENÇ ADAM: Niye açık kalsınlar? Rahat hedef olalım diye mi?

(Sessizlik. Yaşlı Adam perdeyi aralayarak dışarı bakar.)

YAŞLI ADAM: Birazdan ışık oyunları başlar gökyüzünde.

GENÇ ADAM: Uzak dur pencereden! (Yaşlı adam umursamadan dışarı bakmayı sürdürür.) Çişim geldi benim.

YAŞLI ADAM: Yap o zaman.

GENÇ ADAM: Nereye?

YAŞLI ADAM: Bunu da mı ben öğreteceğim? Yaşın kaç senin?

GENÇ ADAM: Yirmi iki.

YAŞLI ADAM: Ben senin yaşındayken kakamı bile söylüyordum.

GENÇ ADAM: Tamam, kes! (Söylenerek) Sokak kapısının dışından helası olan bir ev! Kahretsin! (Alçak kapıdan yan odaya geçerken) Ne şans ama!

YAŞLI ADAM: (Arkasından) Şans tabii. Şansların en büyüğü bu senin için.

GENÇ ADAM: (Dışarıdan) Nedenmiş o?

YAŞLI ADAM: Düşünsene Fransa kralı gibisin.

GENÇ ADAM: (Dışarıdan) Sarayda da tuvalet yokmuş, öyle değil mi?

YAŞLI ADAM: Elbette ya. Lazımlığa yapıp sarayın bahçesine dökerlermiş. Kokmuşlar! Bir de utanmadan tutmuş şikayet ediyorsun. Koca şehirde kaç kişi senin yaşadığın lüksü yaşayabilir söylesene!

GENÇ ADAM: (Dışarıdan) Ne?

YAŞLI ADAM: Hiç. Yok bi şey. (Sessizlik) Tuvaletini diyorum. Yaparken Fransa Kralı olduğunu düşün. Rahatlarsın.

GENÇ ADAM: (Dışarıdan) Ya! Ne demezsin!

YAŞLI ADAM: Nankör. Tuvaletleri evlerinin içersinde olanlar, böylesine aristokrat bir hayal kurma şansını elde edebilirler mi hiç?

GENÇ ADAM: (Salona girerek) Sağ ol, çok rahatlattın beni.

YAŞLI ADAM: Önemli değil.

(Kapı tarafından bir tıkırtı gelir. Genç Adam bir an irkilir, sonra ayaklarının ucuna basarak kapıya doğru gider, dışarıyı dinler. Yaşlı adam umursamaz bir tavırla onu izlemektedir.)

GENÇ ADAM: (Tedirgin) Kim o? (Kulağını kapıya dayar, bir süre öyle kalır sonra yaşlı adama dönerek) Sence kim olabilir?

YAŞLI ADAM: Kim kim olabilir?

GENÇ ADAM: Kapıdaki.

YAŞLI ADAM: Kimse yok ki kapıda. Fareler tıkırdadı. Birazdan mutfak tarafındaki koloni de başlar dolaşmaya. Karınları acıkmıştır zavallıların. (Mutfak tarafından bir tıkırtı gelir) Demedim mi? Bak dinle..

GENÇ ADAM: (Usulca) Tamam. Onlar fare. Ama deminki ses sokak kapısının dışından geldi.

YAŞLI ADAM: Onlar da fare. Korkma. Emin ol. Hepsi fare. Birinci koloni kuzey tarafta ikamet ediyor, ikincisi ise mutfakta. Biz de burada.

GENÇ ADAM: Yatağımın yerini değiştirmek istiyorum ben. Tam kapının ağzında yatıyorum. İçeri daldıkları an burun buruna geleceğiz. Kendimi savunma şansım olmayacak hiç.

YAŞLI ADAM: Yan odada sen yat.

GENÇ ADAM: O odanın camı kırık.

YAŞLI ADAM: İki sokak ileride camcı var. Söylersin, gelir değiştirir.

GENÇ ADAM: Olmaz. Kimse girmemeli buraya. Hiç kimse.

YAŞLI ADAM: (Mırıldanarak) Sonuçlar karşısında korkaklık çağdaş bir kusurdur.

(Genç Adam bir an Yaşlı Adam'a bakar. Göz göze gelirler.)

Ve de sen çağdaş bir insansın. Öyleyse gönül rahatlığı içersinde korkabilirsin. (Dalga geçerek bağırma başlar.) Cesaret çağdışı bir kusurdur! Çağdışı olan bütün kullanılmış, yararsız ve geri dönüşümsüz malzemelerle birlikte çöpe atılmalıdır cesaret!

GENÇ ADAM: (Usulca) Bağırma!

YAŞLI ADAM: Çünkü cesaret çağdışı bir kusurdur!

GENÇ ADAM: (Bağırarak) Bağırma dedim sana!

YAŞLI ADAM: (Susar, bir an bakar, normal tonla) Asıl sen bağırma.

(Sessizlik)

GENÇ ADAM: (Mırıldanarak) Sonuçlar karşısında korkaklık çağdaş bir kusurdur. Ben de çağdaş bir insan olduğuma göre, gönül rahatlığı içersinde korkularımı kucaklayabilirim.

YAŞLI ADAM: Bak, gördün mü? Mantık yürüterek ne güzel bir sonuca vardık.

GENÇ ADAM: Çağdaş insanlar böyle mi mantık yürütüyor?

YAŞLI ADAM: Elbette ya. Ne sandın?

GENÇ ADAM: Aristo'nun kemikleri sızlıyordur şu anda.

YAŞLI ADAM: Sızlarsa sızlasın. (Yalandan sinirlenmiş gibi) Sanki mantık yürütmek Aristo'nun tekelinde! Kim oluyor o be! Maşallah bütün uyanıklar köşeleri tutmuş bu dünyada. Yaşayan yaşamayan bütün uyanıklar! Her yurttaş mantığını istediği gibi yürütme hakkına sahiptir arkadaş! Sana mantıksız gibi gelse de böyle olmalıdır bu. (Genç Adam bir an suskun, Yaşlı Adam'a bakar.) Ayrıca Herakles'im ben! Çağdaş dünyayı bütün pislikleri ile sırtlamak zorunda kalan bir efsaneyim! Sen ve ben! Biz gecikmiş kova burcu efsaneleriyiz.

GENÇ ADAM: İyi. Aferin bize. Bir yüzyıla varmaz anlaşılır değeryimiz. Belki de eski eserler müzesine koyarlar delik deşik cesetlerimizi.

YAŞLI ADAM: 20. yüzyıl müzesine.

GENÇ ADAM: Evet. 20. ve 21. yüzyıl müzesine.

YAŞLI ADAM: Her ne haltsa. (Mutfak tarafından bir tıkırtı gelir. Genç Adam bir an o tarafa bakar.) Hadi. Koş bak bakalım ne var mutfakta!

GENÇ ADAM: Alay etme benimle.

YAŞLI ADAM: Sanırım girdiler apartmana. Koş da bak mutfak camından.

GENÇ ADAM: (Tedirgin) Sen niye bakmıyorsun?

YAŞLI ADAM: Merak eden sensin.

GENÇ ADAM: (Çekinerek mutfak tarafına doğru gider, bir an dışarıyı dinler gibi durur.)

Yok işte bir şey. Zaten bu pencereden içeri kimse giremez ki. Çok yüksek.

(Bir an musluğa bakar, su sesini dinler, musluğu iyice sıkarken) Çin işkencesi gibi. Bütün muslukları söküp atmalı bu evden. Bu saatte su veriyorlar mahalleye. Çok lazımdı sanki! (Genç Adam çayın altını yakar. Yaşlı adam oturduğu yerden televizyonun kumandasına dokunur.)

SES: ... alışveriş merkezine bırakılan bir bombanın patlaması sonucu, ikisi çocuk yedi kişi...

GENÇ ADAM: (Öfkeyle) Kapat şu televizyonu!

YAŞLI ADAM: (Kumandaya dokunarak televizyonu kapatır, alayla) İki çocuk yedi kişi, ebediyete intikal ettiler.

GENÇ ADAM: (Yerden botlarını alır) Ne halt etmeğe aldılar ki çocuklarını yanlarına! Geri zekalılar! (Salonun ortasına gelir, çömelir, botları giyer, bağcıklarını bağlarken) İnsan alışverişe giderken çocuğunu yanında götürür mü hiç! Bıraksana evde salak! Bırak derslerini çalışsın çocuk! Parça parça olacağına bırak yaşasın işte!

YAŞLI ADAM: Ama ne!

GENÇ ADAM: Lanet olsun! Bin kere lanet olsun! (Yaşlı Adam'a döner) Ne olacak şimdi?

YAŞLI ADAM: Ne?

GENÇ ADAM: Yani ne yapacağız demek istedim.

YAŞLI ADAM: Neyi ne yapacağız?

GENÇ ADAM: Hiçbir şeyi. Yalnızca şimdi ne yapacağız demek istiyorum.

YAŞLI ADAM: Köpek yetiştirelim.

GENÇ ADAM: Ne köpeği?

YAŞLI ADAM: Kurt köpeği. Alman kurdu. Biliyor musun, en baba kurttur Alman kurdu. Can yoldaşıdır aynı zamanda.

GENÇ ADAM: Kafayı mı yedin sen?

YAŞLI ADAM: Yoo, ne yemesi? Şimdi ne yapacağız diye sormadın mı? Hayal kuralım.

GENÇ ADAM: Tam sırasıydı.

YAŞLI ADAM: Öyle ya tam sırası. Ama eğer köpek istemiyorum derssen bir kız arkadaş bulalım sana. Şöyle yeşil gözlü, gamzeli..

GENÇ ADAM: Kapat bu konuyu!

YAŞLI ADAM: Bak şimdi ne yapacağız biliyor musun? Alman kurdu mu yoksa kız arkadaş mı daha gerekli konulu bir tartışma

düzenleyeceğiz. Söyle bakalım, hangi içgüdü senin için daha önemli. Korunma içgüdü mü, yoksa seks mi? Söylesene.

GENÇ ADAM: Bilmiyorum.

YAŞLI ADAM: Salla bir tanesini gitsin. Hadi. Lütfen.

GENÇ ADAM: Korunma içgüdü. O daha önemli.

YAŞLI ADAM: Yalan söylüyorsun.

GENÇ ADAM: Doğru söylüyorum.

YAŞLI ADAM: Beni kandıramazsın.

GENÇ ADAM: Niye yalan söyleyeyim ki?

YAŞLI ADAM: Geçen akşam.. Tir tir titriyordun korkudan. Her zamanki gibi. Yorganı kafana çekmiştin. Ve sürekli oynuyordun elin. Korkudan tir tir titrediğin halde, elin sürekli hareket ediyordu. Ne yapıyordun yorganın altında? Korumaya mı çalışıyordun kendini?

GENÇ ADAM: Öyle bir şey yapmadım ben.

YAŞLI ADAM: Gözlerimle gördüm.

GENÇ ADAM: Göremezsın, çünkü..

YAŞLI ADAM: Evet?

GENÇ ADAM: Yoktun burada. Hem sana ne bundan?

YAŞLI ADAM: Öyle ya. Bana ne. (Sessizlik) Yoksa zemin kattaki yeşil gözlü kız mı düşünüyordun?

GENÇ ADAM: (Yumruklarını sıkarak) Bana bak, fazla oluyorsun sen ama! Sapık!

YAŞLI ADAM: Özür dilerim.

GENÇ ADAM: Yatıyorum ben. Senin saçmalıklarınla uğraşamam.

(Yer yatağına uzanır, gözlerini kapatır. Sessizlik. Yaşlı Adam bir süre onu izler)

YAŞLI ADAM: (Alayla) Kabuslarına selam söyle benden.

GENÇ ADAM: (Ansızın doğrularak) Allah belanı versin senin!

YAŞLI ADAM: Tamam tamam. Umumi arzu üzerine tartışmanın konusunu değiştiriyoruz. İki dürtü bir arada. Kurt ve kız. Yani

vahşet ve seks. Tamam mı, anlaştık mı? Ama bir şartla. Kız da Alman olacak. Yani köpeğin dilinden anlasın diye. Alman kurdunun anadili Almanca olduğuna göre, böyle olması daha yararlı. Yani diyalog açısından demek istiyorum. Bence tabii.

GENÇ ADAM: Hadi be salak. Alman kurdu Almanca bilir mi hiç?

Alman kurdu olduğunun bile farkında değildir Alman kurdu.

YAŞLI ADAM: Sana öyle geliyor. Hem sen biliyor musun, Alman kurtlarına eski devirlerde ne deniyormuş? Yani Almanya diye bir ülke kurulmamışken henüz. Öyle ya, bin yıl önce Almanya falan yoktu. Ama o köpekler hep vardı. Biliyor musun ne diye çağırılıyorlarmış o zaman Alman kurtları?

GENÇ ADAM: Hayır bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum.

YAŞLI ADAM: Ben söyleyeyim o zaman. Kutsal Roma kurtları.

GENÇ ADAM: (Bir an Yaşlı Adam'a bakar) Ne?

YAŞLI ADAM: Ondan önce de Vizigot ve Ostrogot kurtları diye çağırılıyorlarmış.

GENÇ ADAM: Uyumadın mı sen hiç? Bütün gün yok olup, gece oldu mu hortluyorsun! Gitsene artık evimden.

YAŞLI ADAM: Nereye?

GENÇ ADAM: Bana ne? Bana mı sordun gelirken?

YAŞLI ADAM: Sormam mı gerekiyordu?

GENÇ ADAM: Lafa bak! Elbette sorman gerekiyordu. Başkasının evine izinsiz girilir mi hiç?

YAŞLI ADAM: Başkası değilim ki ben.

GENÇ ADAM: Elbette başkasısın. Geberesice! (Sessizlik)

GENÇ ADAM: Deminki tıkırtılar neydi?

YAŞLI ADAM: (Kendi kendine) Gidebilir miyim artık?

GENÇ ADAM: Fare olduğuna emin misin?

YAŞLI ADAM: (Kendi kendine) Çakıldım kaldım buraya.

GENÇ ADAM: Başka ne olabilir ki?

YAŞLI ADAM: (Kendi kendine) Hiçbir yere gidemem.

GENÇ ADAM: Geçen ay. Ne kadar uzak şimdi geçen ay.

YAŞLI ADAM: (Ansızın neşelenir) Tamam o zaman. İngiliz olsun kız. Mary. Yok yok, Jane. Çat pat anlaşabiliriz Jane ile hiç olmazsa. (Kıza söyler gibi) Jane, this is a pencil. (Kız gibi) Yes darling, it is a pencil. (Genç Adam'a dönerek) Ne konuştuğumuzu anladın değil mi? Ona bütün ömrüm boyunca kendisini beklediğimi söyledim. O da bana şöyle dedi. Ben de sevgilim. Günün birinde karşılaşacağımızı ta başından beri biliyordum. Ta başından beri demekle şeyi kast ediyor. Dünya kurulduğundan beri demek istiyor yani.

(Genç Adam gözlerini Yaşlı Adam'a dikmiştir) Niye öyle aval aval bakıyorsun? Gerçek anlamlarını kullanmıyoruz ki kelimelerin. Aramızda telepatik bir bağ oluştu zamanla. Böyle durumlarda cümlelerin pek önemi kalmıyor. Mesela saat kaç, diye sorduğumda, aslında benimle yatar mısın demek istiyorum. Ve o anlıyor bunu. Saatine bakıyor, sözgelimi, üç buçuk diye cevap veriyor.

GENÇ ADAM: Yani?

YAŞLI ADAM: Can atıyorum.

GENÇ ADAM: Keşke bütün sorunumuz bu olsa. (Bir bira açar) Yakında parçamız kalmayacak, sen tutmuş nelerden söz ediyorsun!

YAŞLI ADAM: Dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyorsun! Hep bozuyorsun oyunu!

GENÇ ADAM: (Bağırarak) Oyunun sırası değil!

YAŞLI ADAM: (Bağırarak) Başka ne yapmamızı istiyorsun? Oyalıyorum işte seni, fena mı? Yardımcı olsana bana! Çok mu hoşuma gidiyor sanıyorsun, gecenin bu saatinde şaklabanlıklar yapmak!

GENÇ ADAM: Gitmiyor mu?

YAŞLI ADAM: Sence?

GENÇ ADAM: Sence? (Bir an bakışlırlar) Farkında mısın? Sana bir

soru sorduğumda hep başka bir soruyla karşılık veriyorsun. Ben de öyle yapıyorum. Sen soruma soruyla karşılık veriyorsun, ben yeni bir soru soruyorum, sonra sen başka bir soru soruyorsun.. Böyle uzayıp gidiyor bu. Neden?

YAŞLI ADAM: Cevap bulabiliyor muyuz?

GENÇ ADAM: Bak. Gene bir soru. Soruya karşı hep soru. Neden böyle oluyor?

YAŞLI ADAM: Çok basit. çünkü.. cevap yok. (Sessizlik)

GENÇ ADAM: İyi o zaman. Benim kız arkadaşım bizden olsun.

YAŞLI ADAM: Hah, şöyle. Olsun tabii. Hem daha iyi böylesi.

GENÇ ADAM: Evet, daha iyi. Ben onunla aynı dili konuşmalıyım. Yani konuşsam bile.. konuşmasak dahi.. aynı dilde bakmalıyız birbirimize. Aynı dilde olmalı düşlerimiz.. Aynı dilde susmalıyız.. Aynı dilde. Aşağıdakiler gibi.

YAŞLI ADAM: Taktın sen de aşağıdakilere. Anladık güzel kız. Ne yapalım yani?

GENÇ ADAM: (Dinlemeden devam eder) Kapımı çalmalı bazı sabahlar. Ne bileyim.. bir şeyler olmalı. (Sessizlik. Pencereye doğru gider, perdenin kenarından dışarıyı gözler bir süre.) Çok az kaldı. Günün ilk ışıklarıyla birlikte..

YAŞLI ADAM: (Keserek) Suyun ısındı.

GENÇ ADAM: (Gözlerini sabit bir noktaya dikmiştir) Evet. Suyum ısındı.

YAŞLI ADAM: (Sakin) Çay suyu diyorum.

GENÇ ADAM: (Yaşlı Adam'a bakar) Hı?

YAŞLI ADAM: Kaynıyor.

(Genç Adam mutfağa doğru gider, çayın altını kapatır, döner, yer yatağına oturur. Yaşlı adam sakince onu izlemektedir.)

GENÇ ADAM: (Ayağını ovuşturarak) İyice sızlamaya başladı.

YAŞLI ADAM: Demlemeyecek misin?

GENÇ ADAM: (Ayağını ovuşturarak) Ne?

YAŞLI ADAM: Çay diyorum. Suyun altını kapattın da.

GENÇ ADAM: Canım istemiyor.

YAŞLI ADAM: (Genç Adam'ın botlarını göstererek) Şunları ayğından çıkarsan rahatlırsın belki.

GENÇ ADAM: Hayır. Çıkarmam. Ben.. nefret ediyorum gazetelerdeki o resimlerden. Her taraf kan gölü. Halı, koltuklar, yatak, minderler.. delik deşik. Ve salonun ortasına yatırılmışlar, sıra sıra. Boylu boyunca. Üzerlerinde pijamaları, ayaklarında topukları erimiş çoraplar.. Ne çirkin bir görüntü. Başlarına gelecekleri bilebilselerdi, daha bir adam gibi giyinirlerdi herhalde. En azından ütülü birer pantolon, temiz birer gömlek.. ve de temiz çoraplar. Topukları aşınmamış... Kadınlar özellikle. Yere yatırıldıklarında üzerlerinden sıyrılmayacak türden şeyler giyerlerdi. Bilebilselerdi başlarına gelecekleri. (Yaşlı Adam'a dönerek) Öyle değil mi? Hangi kadın ister vücudunun başkaları tarafından görülmesini? Ölü bile olsa, hiçbir kadın istemez bunu. Yalan mı?

YAŞLI ADAM: Gene saçmalamaya başladın!

GENÇ ADAM: Saçları darmadağın..

YAŞLI ADAM: Anladık. Kes artık!

GENÇ ADAM: Hayrola Bay Aristo? Sinirleriniz mi bozuldu?

YAŞLI ADAM: Benim değil senin. Allak bullak oldu sinirlerin. İdefiks haline getirdin.

GENÇ ADAM: (Gülerek) Ne?

YAŞLI ADAM: Fikrisabit.

(Genç Adam kahkaha atarak Yaşlı Adam'a bakar. İkisi karşılıklı gülmeye başlarlar.)

GENÇ ADAM: Haminnem.

YAŞLI ADAM: Evet.

(Karanlık)

GENÇ ADAM: Haminne!

YAŞLI ADAM: Efendim yavrum.

GENÇ ADAM: Sokağa çıkıp misket oynayabilir miyim?

YAŞLI ADAM: Bu saatte mi? Olur mu hiç öyle şey?

GENÇ ADAM: Olmaz mı?

YAŞLI ADAM: Olmaz tabii. Kaçırırverirler insanı.

GENÇ ADAM: Kimler?

YAŞLI ADAM: Gulyabaniler. Sonra da iğneli fiçıya atıp kanını içerler.

(Işıklar yanar. Yaşlı Adam Haminne, Genç Adam Çocuk olmuştur.)

GENÇ ADAM: (Çocuk taklidi yaparak) Ya, bana ne bee! Niye izin vermiyorsun zalim kadın! Sokağa çıkıp misket oynamak istiyorum ben! Cevap versene! Sağır mı oldun yoksa!

YAŞLI ADAM: Çekiştirip durma evladım. Görmüyor musun, bulaşık yıkıyorum.

GENÇ ADAM: (Yaşlı Adam'ı sürekli dürterek) Bana ne be, bana ne. Bana ne dedim sana! Benim misketlerimden daha mı önemli senin bulaşığın! Bana ne ya!

YAŞLI ADAM: Rahat bırak, indiririm maşrapayı kafana! Azgın şey!

GENÇ ADAM: Ben misket oynamak istiyorum dedim sana!

YAŞLI ADAM: Müsaade et, önce şu işimi bitireyim yavrum. Sonra çağırırız arkadaşını, burada birlikte oynarsınız.

GENÇ ADAM: Ben sokakta oynamak istiyorum.

YAŞLI ADAM: Aaa, ne ayıp! Hiç duymamış olayım. Çocuk kısmı sokağa çıkar mı bu saatte? Çocuk hırsızları kol geziyor etrafta. Vallahi kaçırırlarsa izini bulamaz hiç kimse.

Sonra da kolunu bacağını kırıp dilendirirler sokak sokak.

GENÇ ADAM: Gulyabaniler mi, çocuk hırsızları mı?

YAŞLI ADAM: Ne?

GENÇ ADAM: Hangisi bela olur başıma? Gulyabaniler mi, çocuk hırsızları mı?

YAŞLI ADAM: (Bir an düşünür) Bekçiler. Alıp karakola götürürler.

GENÇ ADAM: (Bir an bakar) Nasıl da kıcımdan uyduruyorsun.

YAŞLI ADAM: Bana bak, biber sürerim ağzına.

GENÇ ADAM: Kolaysa sür bakalım. Sokağa çıkmak istiyorum ben anlasana!

YAŞLI ADAM: Olmaz dedim. Karanlıkta köpekler saldırır insana.

GENÇ ADAM: Koca götlü yalancı moruk!

YAŞLI ADAM: Sus bakayım. Terbiyesiz!

GENÇ ADAM: Terbiyesiz sana benzer.

YAŞLI ADAM: Sus dedim sana piç kurusu!

GENÇ ADAM: Kolaysa yakala da sen sustur. Orosu çocuğu!

YAŞLI ADAM: Bana bak! İn çabuk kapının tepesinden.

GENÇ ADAM: Kolaysa gel sen indir.

YAŞLI ADAM: İn dedim sana!

GENÇ ADAM: Sokağa çıkarırsan inirim.

YAŞLI ADAM: Bir daha sokak lafı duyarsam jandarma çağırırım.

GENÇ ADAM: Sokak, sokak, sokak, sokak, sokak, sokak, sokak, sokak...

YAŞLI ADAM: Yeteer! Fikrisabit mi geçiriyorsun evladım!

(Karşılıklı bakışlar, gülerler, sessizlik)

GENÇ ADAM: İşte böyle.. (Gözleri dalar, tebessüm ederek) Evet haminne, fikrisabit geçiriyorum. Tam üç hafta oldu. Dayanılmaz fikrisabit krizleri içersindeyim. Yardım et bana haminneciğim. Eğer duyuyorsan beni, yardım et biricik torununa. Eğer bedeni olmayanların düşünceleri ve duyguları varsa.. Hala yitirmemişlerse düşüncelerini ve duygularını bedenleriyle birlikte.. Ve de bedenlerini henüz yitirmemiş olanları duyabiliyorlarsa.. yardım et bana.

YAŞLI ADAM: Kiminle konuşuyorsun sen?

GENÇ ADAM: Haminnemle.

YAŞLI ADAM: Utanmıyor musun kadıncağızı korkularınla üz-meye? Saygısız! (Tavana bakarak) Sen ona aldırma haminne. Hiç bozma keyfini. Öyle endişe edilecek bir durumu yok bu Genç Adam'ın. Korku sadece. Korku ve yalnızlık. Biri yorulunca öteki giriyor devreye. Ve de kafayı üşüttüğünü sanıyor senin kafasız torunun. Başlıyor duvarlarla konuşmaya, saçmalamaya.. Ama hepsi geçecek zamanla. Bak bana. Sapaşağlamım. Hiçbir sıkıntım kalmadı benim. Bu da öyle olacak. Sapaşağlam. Üç hafta öncesine kadar nefret ederdi saçmalamaktan. Ama şimdi? Sanki ben burada değilmişim, ya da buradaymışım gibi, beni adam yerine bile koymadan, ya da adam yerine koyarak beni.. durmadan konuşuyor. Kendi kendine konuşmak.. Çölün ortasında ölümü bekleyen bir adamın kendi bokunu yemesi gibi bir şey bu. Ne yapar çölde yolunu kaybeden bir adam haminneciğim? İlk gün çantasındaki o nefis sandviçlerle doyurur karnını. Ya sonra? Ya sonraki günler?.. Tabii ya. Çaresiz, çıkarttıklarını yer aç kalmamak için. Arkasından çıkarttıklarıyla doldurur midesini. Doydum sanır zavallı biçare. Sonra midesinden bağırsaklarına iner dışkıları. Bağırsaklarından tekrar dışarıya, sonra tekrar midesine, tekrar bağırsaklarına.. O güzelim yiyecekler giderek daha da pislenerек dolaşır durur vücudunda.

GENÇ ADAM: İğrençsin!

YAŞLI ADAM: Giderek daha da pislenerек dolaşır durur o güzelim yiyecekler vücudunda. Tıpkı beynine çöreklenen düşünceler gibi. İnsan aynı lokmayı sürekli yiyebilir mi? Yiyemez değil mi? Elbette yiyemez. Gitgide daha da kokuşur o lezzet. Zehirler insanı. Yok eder.. Yok eder. (Sessizlik)

GENÇ ADAM: Gitti mi?

YAŞLI ADAM: Kim?

GENÇ ADAM: Haminnem.

YAŞLI ADAM: Çoktan. Dinlemedi bile beni. Tam anlatıyordum,

bir de baktım kayıplara karışmış. Saygısız kaltak! Sanki bekleyen var oralarda! Yok yazacaklar sanki. Kanatlarını çırpıp çırpıp, hızla uçuverdi kendi alemine. Terbiyesiz! Hatır için dinler insan.

GENÇ ADAM: Haklı kadın. Ne diye dinlesin senin bok kokan saçmalıklarını?

YAŞLI ADAM: Haklı tabii. Yerden göğe kadar haklı. Sonra bir de baktım, kendi kendimle konuşuyorum.

(Telefon çalar. Bakışlırlar. Bir kez daha çalar, bir süre sessizce dururlar)

GENÇ ADAM: Kimdi acaba?

YAŞLI ADAM: Hiç kimse.

GENÇ ADAM: Ne diyordun sen?

YAŞLI ADAM: Bir de baktım, kendi kendimle konuşuyorum diyordum.

GENÇ ADAM: (Aklı hala telefondadır) Kendi kendimle değil. Kendi kendime.

YAŞLI ADAM: Aynı şey.

GENÇ ADAM: Değil.

YAŞLI ADAM: Niye canım? İkisi de aynı anlama geliyor.

GENÇ ADAM: (Bağırarak) Hiç bile! (Sesini alçaltır) Aynı şey değil. (Pencerenin yanına gider, perdenin arasından dışarıya bakarak) Kendi kendine sayıklar gibi falan. Kendi kendinle.. kendini başkasının yerine koyarak. Hem kendi, hem de başkasıymış gibi yani.

YAŞLI ADAM: Sonuçta her ikisi de aynı.

GENÇ ADAM: Kendi kendine.. şey gibi işte. Ne bileyim.. Sahnede örneğin, tek başına konuşan oyun kişileri gibi.

YAŞLI ADAM: (Ezber geçer gibi) 'Cassio'nun Desdemona'yı sevdiğine eminim. Kadının onu sevmesine gelince, bu da münasip ve de çok beklenilir bir şey. Ne yazık ki onu ben de seviyorum.'

GENÇ ADAM: Kim bu?

YAŞLI ADAM: İago. Othello ile Desdemona'nın tertemiz aşkını kıskandığı için, efendisinin yüreğine de kendi pis kıskançlık tohumlarını serpen İago! İkiyüzlü İago! Aşağılık İago!

GENÇ ADAM: Bağırma. Tertemiz aşkları ha? Bence Desdemona, Othello'ya ömür boyu sadık kalamazdı.

YAŞLI ADAM: (Alayla) Öyle mi?

GENÇ ADAM: Kesinlikle. Eninde sonunda otlatırdı Othello'yu, Desdemona.

YAŞLI ADAM: Sebep?

GENÇ ADAM: Doğa kanunu. Bir kere herif çirkin.

YAŞLI ADAM: Ne olmuş çirkinse?

GENÇ ADAM: Aynı zamanda suratsız. Hani ne bileyim.. çirkin olur insan ama sempatik olur, esprili olur, hoş bakışlı olur.. Bu adam şey gibi.. Tam bir Venedik magandası ...diyemeyiz belki ama.. onun gibi bir şey.

YAŞLI ADAM: Belki kız magandalardan hoşlanıyor. Keyfi misin?

GENÇ ADAM: Olabilir. Ama gene de ihanet ederdi.

YAŞLI ADAM: Niye etmedi peki? (Dışarıdan bekçi düdüğü duyulur. Genç Adam bir an durur, Yaşlı Adam'a bakar. Düdük bir kez daha duyulur. Genç Adam perdeyi aralar, bakar.) Niye etmedi diye sordum.

GENÇ ADAM: Ne diyorsun?

YAŞLI ADAM: Desdemona diyorum. Niye ihanet etmedi?

GENÇ ADAM: Zamanı oldu mu ki etsin? Boğazlayıverdi zavallı kızını pis fellah!

YAŞLI ADAM: Maymun suratlı goril!

GENÇ ADAM: Asıl aşağılık olan İago değil, Othello! Kendi aşağılık kompleksleri yüzünden kolayca inanıveriyor İago'ya. Çünkü biliyor ki, Desdemona o an olmasa bile günün birinde nasıl olsa aldatacak kendisini. Othello gibi hasta ruhlu herifler dünden hazırdır iftiralara inanmaya. İçin için beklerler, bir İago

çıkrsa diye karşlarına. Çıkrsa ve bir çamur atsa. Çünkü ancak bu şekilde vicdanları sızlamadan işleyebilirler cinayetlerini. (Dışarıya bakarak) Ve de bütün sokaklar renk renk Othello-larla sarılmış durumda.

YAŞLI ADAM: (Bir an Genç Adam'a bakar, mırıldanır gibi) Anlıyorum.

(Karanlık)

YAŞLI ADAM: İago sahnede yalnızdır. Bir süre kendi kendine konuşur, sonra.. sahneye ambulans girer.

GENÇ ADAM: Ambulans mı girer? Neden?

YAŞLI ADAM: Kendi kendine konuşuyor ya adam. Sanırım çevreden şikayet etmişler. Deli diye.

GENÇ ADAM: Ne yapıyoruz biz?

YAŞLI ADAM: Hiç. Oyun oynuyoruz.

GENÇ ADAM: Neden ama?

YAŞLI ADAM: Sana dünyayı unutturmak için. Evet gelelim İago'ya. Ne diyordu hastamız son olarak?

GENÇ ADAM: Bilmem?

YAŞLI ADAM: Olur mu öyle şey? İago'yu sen oynayacaksın.

GENÇ ADAM: Ezberim yok ki benim.

YAŞLI ADAM: Önemli değil. Canının istediği gibi oyna.

GENÇ ADAM: Olmaz öyle şey.

YAŞLI ADAM: Dediğimi yap sen.

(Işıklar yanar. Genç Adam İago olarak yalnızdır.)

GENÇ ADAM: (Oynayarak) 'Cassio'nun Desdemona'yı sevdiğine eminim. Kadının onu sevmesine gelince, bu da münasip ve de beklenilir bir şey. Ahh, ne yazık ki Desdemona'yı ben de seviyorum.' (Yaşlı adam mutfak tarafından siren sesi yapar.) Heyhat! Bu ambulans da nereden çıktı?

YAŞLI ADAM: (Yaklaşarak) Hop! Hemşerim!

GENÇ ADAM: Buyurunuz? Bir arzunuz mu vardı?

YAŞLI ADAM: İago sen misin İago?

GENÇ ADAM: Yirmi sekiz yıldır baktığım şu dünyada bendenizi hep o isimle çağırırlar. Bir durum mu var?

YAŞLI ADAM: Yok. Bir durum falan yok. Sen hele biniver şu ambulansa da..

GENÇ ADAM: Kim? Ben mi?

YAŞLI ADAM: Yok baban. Başka biri var mı görünürde?

GENÇ ADAM: Yoook.

YAŞLI ADAM: İyi o zaman. Demek ki sana söylüyorum. Öyle değil mi.. İago?

GENÇ ADAM: Ama ben..

YAŞLI ADAM: (Sakin) Bin.

GENÇ ADAM: Sebep?

YAŞLI ADAM: Sebebi mebebi yok. Sen bin hele şöyle paşa paşa, sonra konuşuruz yolda.

GENÇ ADAM: Ama..

YAŞLI ADAM: (Bağırarak) Bin lan!

GENÇ ADAM: Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?

YAŞLI ADAM: Bana bak, öyle el kol hareketleri falan yapmaya yeltenme, basarım ilacı damarına, çürüğe çıkmış gondol gibi iki seksen uzanırsın sedyeye. Zırzop!

GENÇ ADAM: Bana bakın, üslubunuzu bozmayın, gözünüzün yaşına bakmam, bir emirle sürdürürüm sizi.. şeye!

YAŞLI ADAM: Neye?

GENÇ ADAM: San Salvador sağlık ocağına!

YAŞLI ADAM: (Yanında biri varmış gibi dönerek) Versene şu deli gömleğini bana. Laf anlamaya niyeti yok bu keçinin.

GENÇ ADAM: Deli gömleği mi? Durun ne yapıyorsunuz! Deli değilim ki ben!

YAŞLI ADAM: Yapma ya! Her gece aynı saatte buraya gelip duvarlarla, boş pencerelere konuşan kim peki?

GENÇ ADAM: Ama..

YAŞLI ADAM: Sus! Konuşma! Herkes şahit.

GENÇ ADAM: Kim herkes?

YAŞLI ADAM: Beyler, tellallar, hizmetçiler, haberciler, gemiciler, askeri erkan.. Daha sayayım mı? Senin buraya geldiğini görünce, perdenin arkasına saklanıp izliyorlarmış hep. Gene neler saçmalayacaksın diye.

GENÇ ADAM: Ama ben mecburum böyle yapmaya. Kalabalıkta konuşamam ki.

YAŞLI ADAM: Neden?

GENÇ ADAM: Çünkü söylediklerimi başkalarının duymaması gerek.

YAŞLI ADAM: İçinden düşün o zaman.

GENÇ ADAM: Ama aynı zamanda söylediklerimi duyması gerekenler de var.

YAŞLI ADAM: (Bir an şaşkın bakar) Anlamadım.

GENÇ ADAM: Anlatayım o zaman. Bakın şimdi. Bu bir oyun. Bu nedenle de benim düşündüklerimi oyunun içindekilerin bilmesi doğru olmaz. Bütün kurgu bozulur o zaman. Ama oyunu dışarıdan izleyenler, yani bizim yaşadığımız çağda yaşamayıp, yalnızca bizi izlemek için gelenler, benim kafamdan geçirdiklerimi bilmek durumundadırlar. Yoksa nasıl bir insan olduğumu ve neler yapmak istediğimi, yani çevirdiğim dolapları anlayamazlar. Böylelikle de durumu kafalarında yargılayamazlar. Yani sonuç olarak kime hak vereceklerini bilemezler. Anlatabildim mi? (Yaşlı Adam şaşkın, Genç Adam'a bakmaktadır.) Efendim?

YAŞLI ADAM: Efendim?

GENÇ ADAM: Anladınız mı söylediklerimi?

YAŞLI ADAM: (Bir an bakar) Hayır.

GENÇ ADAM: Bir daha anlatayım o zaman.

YAŞLI ADAM: Hayır. Yani.. kimlermiş bakalım, bizim yaşadığımız çağda yaşamayıp da bizi izlemeye gelenler?

GENÇ ADAM: Kimler olacak, seyirciler.

YAŞLI ADAM: (Yanıdakine döner) Bunun durumu Hamlet'in-
kinden daha vahim.

*(Genç Adam'a dönerek) Bak koçum. Gel uğraştırma bizleri
bu mübarek yortu akşamı. Bin şu ambulansa, sonra canın ne
isterse anlat. Boş ver seyircileri falan. Ben dinlerim seni. Hem
de can kulağı ile. Ha?.. Hadi aslanım benim.*

GENÇ ADAM: Nereye götüreceksiniz beni?

YAŞLI ADAM: Kliniğe.

GENÇ ADAM: Klinik mi? Ne kliniği?

YAŞLI ADAM: Akıl ve sinir hastalıkları. Üzülme fazla sürmez.
İki sezona kadar kavuşursun sağlığına. Geçen yıl da Hamlet'i
götürmüştük. Bir ilaç kürü, bir psikoterapi, görsen tanıyamaz-
sın şimdi. Bir akıllandı ki sorma gitsin. O deli dolu problem
çocuk, tam bir kuzu haline geldi. Amcasının sözünden çık-
mıyor artık. Hele annesine duyduğu o saygı, o hoşgörü, o
sevgi.. Canım anam diyor da başka söz çıkmıyor ağzından.
Yaa. Başlangıçta da senin gibiydi. Çekilirdi bir köşeye, şöyle
elini dayardı şakağına, başlardı konuşmaya. 'Şimdi yalnızım,
Ahh, ben ne adi, ne mayası bozuk bir köleyim..' En çok da şey
işe yaradı.. Meşguliyetle tedavi seansları. Öyle güzel gergefler
işledi ki hastanede, benim diyen genç kız işleyemez. Hepsi
de satıldı.

GENÇ ADAM: Nerede satıldı?

YAŞLI ADAM: Şeyde.. Hamlet'in amcası bir kermes düzenlemişti
Danimarka devlet hastanesinde. Ölen kral yararına.

GENÇ ADAM: Ölen kral yararına mı?

YAŞLI ADAM: Anıt mezar yaptırmak için canım. Kapış gitti bütün
gergefler gözüm çıksın. Bakalım sen ne ciciler işleyeceksin
hastanede? Ne danteller, ne su taşları.. Herkese şifasını verir
kurban olduğum. Yahu düşünsene bir.. Hiç yakışır mı koskoca

Danimarka prensine kendi kendine konuşmak? Aklından
geçenleri yüksek sesle söylemek? Ha? Delibozuk! Ne o, şim-
di yalnızmış. Gazeteye ilan da ver bari şimdi yalnızım diye.
Yanlış mı düşünüyorum? (Genç Adam şaşkın, Yaşlı Adam'a
bakmaktadır.) Ha? Sana soruyorum.. Söylesene.

GENÇ ADAM: Hayır, doğru düşünüyorsun. Dediğin gibi. Bari bir
de gazeteye ilan verseydi de, gelip rahat rahat temizleselerdi.

YAŞLI ADAM: Saptırma konuyu.

GENÇ ADAM: Saptırmıyorum. Doğru söylüyorsun sen. Hazır
çevrede kimsecikler yokken köşeye kıştırıp delik deşik et-
selerdi Hamlet'i cellatlar. İnsan nasıl emin olabilir ki yalnız
olduğundan? Ya kenara köşeye gizli kamera, ya da mikroteyp
falan yerleştirdilerse?

YAŞLI ADAM: Haydaa! Konumuz bu değil ki. Herif kafayı üşüt-
müş. Onu anlatmaya çalışıyorum. Neyse. Hadi bin ambulansa
da işimize bakalım.

GENÇ ADAM: (İyice oyundan çıkar, aranmaya başlar) Nereye
koymuş olabilirler?

YAŞLI ADAM: Hadi bin şu ambulansa.

GENÇ ADAM: Dur bir dakika. (Aranırken kendi kendine) Kol-
tuğun arasına yerleştirmiş olabilirler mi? (Aranırken) Belki
de şiltenin altındadır.

(Telefon çalar. Genç Adam olduğu yerde kalakalır, bir daha çalar
telefon, Genç Adam Yaşlı Adam'a döner, bakışlırlar. Telefon bir
kaç kez çalar, sonra susar.)

YAŞLI ADAM: Çok merak ediyorsa seyirci Hamlet'in ne düşün-
düğünü, alsın kitabını okusun.

GENÇ ADAM: Ne?

YAŞLI ADAM: Yani.. içinden düşünsün demek istiyorum.

GENÇ ADAM: Bence de. (Sessizlik) Çok yorgunum ben.

YAŞLI ADAM: (Umursamadan) Hamlet'in gizli kalmış sırları!
Kimseye açıklayamadığı düşünceler!

GENÇ ADAM: Uyumak istiyorum.

YAŞLI ADAM: Hamlet'in Polonezköy kaçamakları! Yakında gazetenizde!

GENÇ ADAM: (Yer yatağına uzanırken) Uyumak istiyorum. (Gözlerini kapatır) Uyumak istiyorum. Uyumak istiyorum. Uyumak istiyorum. (Sessizlik) Ne güzel gözleri var. Saçları.. Gamzesi.. (İnlemeye başlar.)

YAŞLI ADAM: (Bir süre onu izler, sonra ansızın) Bil bakalım sonra ne oldu?.. İago hastabakıcılarla gitti mi, gitmedi mi? Bence şöyle gelişti olay, hastabakıcılar İago'yu kendi kendine konuştuğu için, gözünün yaşına bakmadan tıktılar ambulansa. Bir de yatıştırıcı iğne yaptılar, bastılar gaza. Ambulans tiyatro kulisine doğru yol alırken, İago, yatıştırıcının etkisiyle önce Carmen operasından bir arya söylemeye başladı, ardından Desdemona'nın cümlelerini kendi sözleri sanarak, hatta bütün piyesi tek başına, baştan sona oynadı.

GENÇ ADAM: (Sayıklayarak) Sizin için yazdım bu şiiri. Beğenirsiniz mi?

YAŞLI ADAM: (Bir an suskun, Genç Adam'a bakar, kendi kendine) Hayır. Öyle olmadı.. (Konuşma boyunca sahne giderek kararır, sonunda yalnızca ikisinin yüzlerini görürüz.) Ambulans tiyatro kulisine doğru yol alırken, İago, kendisine yapılan iğnenin etkisiyle, ilgisi olsun olmasın, faili meçhul ne kadar cinayet, tecavüz, gasp, darp, kız kaçırma ve de dolandırıcılık varsa hepsini üstlendi. Tabii bunun üzerine tıktılar içeri İago'yu. Türlü çeşit yatıştırıcılar, gözü kapalı sohbetler, ifadeler, mahkemeler falan derken, önce tecavüz ve diğer adi suçlardan, hafifletici nedenler ve aşırı tahrikler göz önünde bulundurulurken beraat etti.. ise de, düşündüklerini yüksek sesle söylediği için hafifletici nedenler ve aşır tahrikler göz ardı edilerek idam cezasına çarptırıldı.. ise de, iyi hali dikkate alınarak tekrar beraatine karar verildi. Bir süre sahnelerden

uzaklaşıp kayıplara karıştı. Bir kaç sezon ortalıkta görünmedi hiç. Bu süre içerisinde çeşitli estetik ameliyatları geçirdi, beyaz olan derisini siyaha döndürdü ve yeniden döndü sahneye İago. Ama artık Othello rolünü oynayacaktı. 'Ah gönlümün sevinci Desdemona. Gönlüm o derece saadet içinde ki, ne olacağı bilinmeyen istikbal, böyle bir ikinci saadet yaşatamaz.' Ve tabii böylece oyunun sonu da değişti. Eski İago, yani yeni Othello, Desdemona ile ömrünün sonuna kadar mutlu bir biçimde yaşadı.

GENÇ ADAM: (Gözleri kapalı) Peki Desdemona hiç ihanet etmedi mi yeni Othello'ya?

YAŞLI ADAM: Bu o kadar önemli mi artık?

GENÇ ADAM: Peki, gerçek Othello'ya ne oldu?

YAŞLI ADAM: Onun akıbeti ile ilgili hiçbir kaynak yok. Ne olduğu, başına ne gibi felaketler geldiği bilinmemekte. Zaten oyunun bu yeni adaptasyonunda gerçek Othello'dan hiç söz edilmez. Herkes, hatta bir zamanlar aynı yatağı paylaştığı güzel karısı bile, İago'yu eski ve gerçek Othello sanmaktaydı.. Hatta yazar bile. Kim kimdir, kim gerçek kimliğinde, kim değil, hiç kimse çıkamıyor işin içinden.

GENÇ ADAM: (Gözü kapalı) Sonuçlar karşısında korkaklık çağdaş bir kusurdur.

YAŞLI ADAM: Ayrıca Venedikli değildi Othello. Magriplyidi. Gerçek Othello demek istiyorum. Neyse. Bunun da önemi yok artık.

GENÇ ADAM: Yok ya. Hiçbir şeyin önemi yok.. artık.. eskisi kadar. (Gözlerini açar) O zaman tek çare kalıyor geriye. Bir an önce bu kahredici azaptan kurtulmak. Ellerinde silahlar, kapıma dayandıklarında, ben çoktan ölmüş olmalıyım. Beni yok etme zevkini tattırmak istemiyorum onlara. Kendi ellerimle. Yüksek bir binanın dibinde örneğin, beton bir zemine çakılmış olarak bulmalılar beni. Yüzümde alaylı bir tebessüm, öylece

yatmalıyım orda. Donuk bakışlarımı fark edip kendilerini hiçe saydığımı anlamalılar.

(Yaşlı Adam karanlıkta kaybolur, yalnızca sesi duyulur.)

YAŞLI ADAM: Ya da ciddiye aldığını. Hainin acı sonu! Cezasını kendi elleriyle verdi! Su testisi su yolunda kırıldı! Oh olsun!

GENÇ ADAM: Ne bunlar?

YAŞLI ADAM: Gazete başlıkları. Altında da senin resmin. Kafatasın patlamış, boylu boyunca yatıyorsun beton zeminde. Tebrikler Genç Adam. Bir anda ünlü oldun.

(Işık yanar, Yaşlı Adam elinde eski bir gazete, ihtiyar bir kadın gibi koltukta oturmaktadır. Bir süre gazeteyi inceler) Aaa! Bey? Mazlum Bey!

GENÇ ADAM: (Yanına gelerek, yaşlı bir adam gibi) Ne var hanım? Ne oldu?

YAŞLI ADAM: Ayol gördün mü gazetede ki cesedi?

GENÇ ADAM: Ne cesedi?

YAŞLI ADAM: Baksana şu fotoğrafa.

GENÇ ADAM: (Gazeteyi alır, bakar) Kimin fotoğrafıymış bu?

YAŞLI ADAM: Tanımadın mı?

GENÇ ADAM: Yoo. Tanımadım.

YAŞLI ADAM: Ayol bu geçen yılbaşı gördüğümüz piyeste kahve tepsisi taşıyan çocuk değil mi?

GENÇ ADAM: Hangi piyes?

YAŞLI ADAM: Hani gitmiştik ya canım. Hatırlasana. Hani dürtüp göstermiştim sana.

GENÇ ADAM: Neyi göstermiştin?

YAŞLI ADAM: Hani sahnede elinde tepsiyle yürürken takma bıyığı düşmüştü tepsiye. Zavallıcık utancından kıpkırmızı olmuştu. Sonra da heyecandan tökezlemişti. Hani hepimiz gülmüştük haline. Bu o çocuğun resmi değil mi?

GENÇ ADAM: Bilmem. Kafası paramparça olmuş ama bakışları

andırıyor galiba.

YAŞLI ADAM: İntihar etmiş. Bütün gazeteler ondan söz ediyor. Ne yazık değil mi?

(Bir an cevap bekler) Tabii eğer oysa.

GENÇ ADAM: (Bir an Yaşlı Adam'a bakar, kendi gibi) Ne demek şimdi bu?

YAŞLI ADAM: Ne ne demek?

GENÇ ADAM: Tabii eğer oysa! Yani ölen eğer takma bıyığını tepsiye düşürürken gördükleri çocuksa üzülecekler. Peki ya o değilse?

YAŞLI ADAM: O zaman daha az üzülecekler.

GENÇ ADAM: Neden?

YAŞLI ADAM: E tanımıyorlar ki. Herhangi biri onlar için. Ama sen öyle değilsin. Daha yakından tanıyorlar seni. En azından sahnede görmüşler bıyığını düşürürken. Ve acımışlar haline. Önce gülmüşler ama belli ki sonradan için için utanç duymuşlar güldükleri için. Aileden biri gibi olmuşsun artık. Bilmem hangi piyesteki zavallı iyi kalpli sakar çocuk.

GENÇ ADAM: Tanımadıkları bir insana üzülemezler mi yani?

YAŞLI ADAM: Üzülürler elbet. Ama daha çabuk unutulurlar. Oysa seni herkese anlatırlar. Bütün tanıdıklarına. Böylelikle daha çok insan duyar seni. Öldükten sonra kamuoyu oluşturursun. Fena mı?

GENÇ ADAM: Taş yürekli!ler!

YAŞLI ADAM: Aldırma. Sanatçısın sen. Öyle doğdun. Perde sonuna kadar hiç konuşmadan ayakta dikilsen de, hatta sahnedeki varlığın ancak yokluğunda fark edilse bile sanatçısın. Ruhun öyle.

GENÇ ADAM: Ya sen? Bunca yıl sonra sen nasıl bir yaratığa dönüştün?

YAŞLI ADAM: Bırak şimdi beni. Ben yıllar sonra, bütün bir oyun boyunca kaldım sahnede.

GENÇ ADAM: (Sevinçle) Sahi mi? Nasıl başardın bunu? Neydi son oynadığın rol? Anlatsana.

YAŞLI ADAM: Parantez içi, belinde kılıçla bekler.

GENÇ ADAM: Sonra?

YAŞLI ADAM: Bekler.

GENÇ ADAM: Sonra?

YAŞLI ADAM: Ne sonrası? Bekler işte. Hep bekler. Kımıldamadın, konuşmadan, belinde kılıç, ikinci perdenin bitimine kadar bekler. Sol ayak tabanının nasıl deli gibi kaşındığını düşünerek, kımıldamadan, kımıldayamadan bekler. Kendini kulise attığında nasıl ayakkabısını, çorabını çıkartıp, ayak tabanını kanatırcasına kaşıyacağını hayal ederek bekler. Sonra biter oyun. Oyunun bitmesiyle birlikte o kahrolası kaşıntı da geçirir kendiliğinden. Sonra kostümler çıkartılır, günlük elbiseler giyilir ve sokağa atar kendini yaşlı adam. Ve ilk görüşüğü meyhaneye dalar. Sonra hayal kurma faslı başlar.

GENÇ ADAM: Ne gibi hayaller?

YAŞLI ADAM: Örneğin, Macbeth'i sahneye koyabilecek bir yönetmen çıksa da ben oynasam gibisinden ütopyalar. Ya da beni hiç anlamadılar, değerimi hiç bilemediler gibisinden serzenişler. (Sessizlik) Ama fena mı olurdu yani? Bana ayrılan yaşam süresinin küçük bir diliminde gelip görseler, alkışlasalar beni şöyle güzel bir oyunda. Güzel bir rolde..

GENÇ ADAM: Sonra, yolda yürürken tanısa bir kaç kişi, merhaba falan deseler. Tebrik ederiz, çok iyiydiniz.. Sonra el sıkışsak. iyi günler dilesek birbirimize.. El sıkışsak. iyi günler dilesek.. birbirimize..

YAŞLI ADAM: (Ansızın Genç Adam'ın yakasına yapışır, bir tokat atar, belinden tabancasını çekip alırken) Kaldır lan ellerini düz! Yeter bu kadar oyun. (Tabancayı gırtlığına dayayarak) Kaldır, kaldır! (Genç Adam ellerini kaldırır.) Yaslan duvara! (Genç Adam duvara yaslanır.) Hah şöyle. Adını söyle çabuk!

GENÇ ADAM: Bilmiyor musunuz?

YAŞLI ADAM: Sana adını söyle dedim!

GENÇ ADAM: (Cevap vermek için başını çevirmeye yeltenir.) Ben..

YAŞLI ADAM: Dur dedim! Kıpırdama! (Bir an bakar, sonra iyice yaklaşarak) Yavaşça dön yüzünü bu tarafa. (Genç Adam hafif döner.) Az daha dön. (Genç Adam tedirgin bakar.) Şöyle ışığa gel azıcık. Tamam. Dur öyle. (Yüzüne yaklaşır, bakar, şaşırmış gibi) Sensin o. İlk görüşte tanıyıştım zaten. Kesinlikle sensin. Hiç şüphem kalmadı artık.

GENÇ ADAM: (Korkarak) Yanılıyorsunuz. Ben sandığınızı kişi değilim. Hiç kimse değilim ben. Ben.. kendi halinde bir oyuncuyum.

YAŞLI ADAM: Bana yalan söyleme. Her şeyi yap ama yalan söyleme bana. Anlaştık mı?

GENÇ ADAM: Hı hı.

YAŞLI ADAM: Sensin o.

GENÇ ADAM: Yemin ederim ki ben değilim. Sanırım bir yanlışlık var bu işte. Ben yalnızca basit bir tiyatro oyuncusuyum. Saatlerdir sorguya çekmeye çalışıyorsunuz ama ne olur anlayın artık. Kaç kez daha söylemem gerekiyor? Aradığınız adam ben değilim.

YAŞLI ADAM: Biliyorum ciğerim. Onu demiyorum ben. Bakışların, kaşın, gözün, ses tonun. İmkan yok yanılmama. O sensin. (Ansızın sırtmaya başlar.) Canın çıkmasın lan senin. Vay köftehor vay!

GENÇ ADAM: Pardon. Kimim ben sizce?

YAŞLI ADAM: Bence değil. Eminim bundan.

GENÇ ADAM: Peki kimim o zaman?

YAŞLI ADAM: Kral Oidipus piyesinde kahin Teresias rolünü oynayan aktör!

GENÇ ADAM: (Bir an şaşkın Yaşlı Adam'a bakar, sonra kendini

tutamaz kahkahalarla gülmeye başlar.) Yani şimdi siz.. beni yakalamaya gelmediniz mi?

YAŞLI ADAM: Ne yakalaması? Aradığımız adam değilsin ki sen. Sen sanatçısın. Koca şehirde kime sorsan tanır seni.

GENÇ ADAM: Öyle mi?

YAŞLI ADAM: Elbette. Daha bu sabah gördüm. Bir derginin sanat günlüğü sayfasında adın geçiyordu. (Elini uzatarak) Kutlarım seni arkadaşım. Valla ne diyeyim, çok bi şahane rol yapıyordun. Yani ailecek pek bi etkilendik. Hele bizim hanım, yengen yani, hüngür hüngür ağladı seni seyredirken kitap çarpsın. Helal olsun sana be. Ne diyeyim başka!

GENÇ ADAM: Mahcup ediyorsunuz.

YAŞLI ADAM: Müsaade et de öpeyim seni.

GENÇ ADAM: Tabii. Buyurun.

YAŞLI ADAM: (Yanaklarından öper, sonra hayran hayran sırtarak yüzüne bakar.) Vay be!

GENÇ ADAM: İzin verirseniz eğer, bir şey sormak istiyorum.

YAŞLI ADAM: Çekinme sor.

GENÇ ADAM: Siz.. nasıl tanıdınız beni?

YAŞLI ADAM: Nasıl nasıl tanıdım? Yahu nasıl tanımam ki? Tam yirmi yedi kez geldik biz o piyese, çoluk çocuk.

GENÇ ADAM: (Şaşkın) Ne? Yirmi yedi kez mi geldiniz? Bir okul piyesine?

YAŞLI ADAM: Evet. Ne olmuş yani? Gelemez miyiz?

GENÇ ADAM: Yo, ne demek, elbette gelebilirsiniz. Oynayanlar arasında akrabanız falan mı vardı?

YAŞLI ADAM: Hayır.

GENÇ ADAM: Öyleyse...

YAŞLI ADAM: Biz çok severiz tiyatroyu. Ailecek yani. Okul piyesi falan ayırmayız hiç. Ne oynarsa gideriz sıraynan.

GENÇ ADAM: Ne güzel. Ama benim demek istediğim.. değil yirmi yedi, yüz yirmi yedi kez de izlemiş olsanız, tanıyamazsınız beni.

YAŞLI ADAM: Tanırız, tanırız.

GENÇ ADAM: Tanıyamazsınız beyefendi. İmkansız bu.

YAŞLI ADAM: Tanıdık diyoz gülüm. Bak şu evden çıkmak nasip olmasın ki tanıdık. Yalan mı söyleyeceğiz lan sana, kopil!

GENÇ ADAM: Yok, estağfurullah. O ne biçim söz. Yalan söyler misiniz hiç? Benim söylemek istediğim, ben bile zor tanırdım kendimi aynada. Yani o piyeste demek istiyorum. Onca mak-yaj, saç, sakal, kostüm. Hatta annem gelmişti izlemeye, piyes bittikten sonra hangisi sendin diye sormuştu.

YAŞLI ADAM: Biz adamı tanırız gülüm. İşimiz bu bizim. Gözlerinden tanırız adamı. (Sırtarak) Vay Allahsız vay! Bi bakıyordun ki Kral Oidipus'a şööle.. içimiz cız ediyordu anladın mı! Nerede görsem tanırım ben o ışıl ışıl.. nasıl derler.. sanat saçan gözleri.

GENÇ ADAM: İyi hoş da, o kahin kördü.

YAŞLI ADAM: (Bir an bakar) Hangi kahin?

GENÇ ADAM: Yani benim canlandırmaya çalıştığım rol demek istiyorum.. Kapalıydı gözlerim.

YAŞLI ADAM: Olsun. Ne fark eder ki? Tanımayalım mı yani?

GENÇ ADAM: Yok canım, onu demek istemedim. Tanıyın tabii. Yani iyi ki tanıdınız da ömrüm uzadı. Yani umarım uzamıştır demek istedim. Hafızanız sayesinde.

YAŞLI ADAM: Allah Allah! Kör olan o. Teresias yani. Biz değiliz ki.

GENÇ ADAM: Doğru ya. Kör olan o. Siz değilsiniz ki. Hay aptal kafam. Siz her şeyi görürsünüz. Kapalı gözlerdeki sanat ateşini bile görürsünüz siz.

YAŞLI ADAM: Nasıl diyordun dur bakayım? (Beceriksizce taklit edermiş gibi) 'Senn eyy Thebai'nin talihsiz kralı, Oidipus!' Sonra da şöyle bir bakıyordun o kral olacak düzüye, bütün salon nefesini tutup seni izliyordu. Anlıyon değil mi? Şöyle bir bakıyordun...

GENÇ ADAM: Kördüm ben kör! Tül parçası yapıştırıyordum gözlerime görünmesinler diye. Ten rengi tül parçası. (Ellerini

gözlerine götürerek) İşte böyle. Ben görebiliyordum tülün arkasından ama kimse benim gözlerimi göremiyordu. Yani değil yenge, burnumun dibindeki kral bile fark edemezdi o sanat saçan gözbebeklerini.

YAŞLI ADAM: Üsteleme be gülüm. Üsteleme de taramayayım seni şuracıkta. Tanıdık diyoruz işte. Ne caz yapıp duruyorsun karşımda, öyle kaldırmış ellerini havaya, mütevazı ayaklarda? Ha? Bela mısın lan sen benim başıma? Dürzü! Kabahat bizde! Adam yerine koyup sohbet ediyoruz elin piçiyile. Tarayayım mı lan seni? Hergele! Ha? Söyle, tarayayım mı şuracıkta!

GENÇ ADAM: Bir dakika! Durun! Yalvarırım! (Oynamaya başlar) 'Sen eyy Thebaî'nin talihsiz kralı Oidipus!'

YAŞLI ADAM: (Hayran hayran izler) Aferin lan hergele. Hah işte şöyle. Hay ağzının içini öpeyim senin. Otur bakayım şu koltuğa. Dinlen biraz.

GENÇ ADAM: (Tedirgin) Ama..

YAŞLI ADAM: Otur otur. Çekinme.

GENÇ ADAM: (Oturur, çekinerek) İndireyim mi ellerimi?

YAŞLI ADAM: Ne demek, indir tabii. (Genç Adam ellerini indirir. Yaşlı adam cebinden bir dosya kağıdı çıkartır, uzatarak) Şimdi de şunu imzala bakalım.

GENÇ ADAM: (Tedirgin) Nedir bu?

YAŞLI ADAM: Hiç canım, boş kağıt sadece. Çocuklar için. Sevinçten havaya uçacaklar senin imzanı görünce. Dur bir de kalem vereyim sana. (Cebinden kalem çıkartır, uzatır) Al bakalım. (Genç Adam kağıdı imzalar) Aman, dikkat et! (Genç Adam şaşkın, Yaşlı Adam'a bakar) Fazla bastırma ucunu. Çok değerli bir kalemdir. Montblanc. Yazar bir dostumun yadigarı. Allah rahmet eylesin. Son nefesini verirken tutuşturmuştu elime. (Genç Adam imza atar, kağıdı ve kalemi uzatır) Eyvallah. Çok sevinecek çocuklar çok. Belki inanmayacaksın ama, odalarının bütün duvarları senin resimlerinle dolu.

GENÇ ADAM: Sağ olsunlar.

YAŞLI ADAM: Yahu bir de şeyde oynamıştın sen değil mi? Suçlu Prens.

GENÇ ADAM: Küçük Prens.

YAŞLI ADAM: Neyse canım. Ha suçlu ha küçük. Çok daha gençtin ama o zamanlar. Çocuk sayılırdın. Ama gözler hep aynı gözler.

GENÇ ADAM: Evet. O sanat saçan gözler.

YAŞLI ADAM: Yahu ne güzel semboller vardı o içine ettiğimin oyununda. Yılan, fil, gül, çocuk, aşk.. İnanır mısın, o piyesi gördükten sonra, nedendir bilmem, günlerce göreve çıkmak gelmedi içimden.

GENÇ ADAM: İnanırım.

YAŞLI ADAM: Hey gidi günler hey! Bak yahu. Şimdi eskilere döndürdün beni. Nostalji yaşattın. Bir şeyler kıpraşmaya başladı içimde. Yani, şey oldum be. Kötü oldum. Hay dinini.. tövbe tövbe! Ben şimdi gülüm, ne istiyom biliyon mu? Şey istiyom be. Şöyle sokaklara fırlamak, çiçek falan dağıtmak istiyom. Anlıyon değil mi beni?

GENÇ ADAM: Anlamaz olur muyum? Yapın o zaman. Hiç vakit kaybetmeden yerine getirin bu arzunuzu. Fırlayın sokağa, fırlatıp atın silahınızı bir çöp tenekesine ve köşe başındaki Çingene kadının tezgahındaki bütün çiçekleri alın. Ve dağıtın önünüze kim çıkarsa. Düşünsenize. Her şey böyle başlar. Yalnızca düşünün. Önümüzdeki yüzyıllarda yaşayacak olan mutlu çocukları düşünün. Aşkı düşünün. Sevgiyi düşünün.

YAŞLI ADAM: (Bir süre Genç Adam'a bakar, sonra 'Imagine' şarkısını mırıldanır. Bir süre sonra dışarıdan siren sesleri gelir. İkisi de bir an durup bakışırlar. Siren sesi uzaklaşarak kaybolur.) Hay Aksi! Cin mi çarptı beni ne? Bana ne ulan Oidipus'tan? Ne kazandırır ulan adama anasını düzen bir orospu çocuğunun hikayesi? Bana ne içine ettiğimin Suçlu Prens'inden? Uzaylı bir piç kurusunun yediği nanelerden bana ne! Utanmıyon mu lan

sabah sabah karşıma çıkıp aklımı karıştırmaya! Çakal! Nifak tohumu! Utanmıyon mu lan sen, Oidipus'u, Küçük Prens'i, Othello'yu, Hamlet'i ve bilcümle soysuz hayaleti var etme suçunu işleyen bir avuç eli kalemlı sapığa bilfiil yataklık etme cüretini göstermeye! Ha? Tarayayım mı lan seni! İblis! Tarayayım mı! Kalk ulan o koltuktan! Utanmıyon mu lan olay mahallinde hamamda oturur gibi oturmaya! (Genç Adam şaşkın, Yaşlı Adam'a bakmaktadır) Kalk lan ayağa! Kalk! Yaslan duvara! (Genç Adam duvara döner) Kıpıraşma! (Yaşlı Adam sehpanın üzerindeki lambayı söndürür.)

GENÇ ADAM: (Döner, sahnede yalnızca Genç Adam'ın yüzü seçilmektedir, bir süre sessiz kalır, sonra) Niye söndürdün ışığı? (Cevap bekler) Ölmemi istemezsin değil mi?.. Ya da yakalanmamı, yok yere acı çekmemi?.. İstemezsin değil mi?..

YAŞLI ADAM: (Yalnızca sesi duyulur) İstemem.

GENÇ ADAM: Çünkü ucu sana da dokunur. Ben yok olursam sen hiç bir zaman var olamazsın. Bir hayalsin çünkü sen. Ancak yıllar sonra var olabileceksin.. Ben yaşarsam eğer. Öyle değil mi? Cevap ver bana! Yak şu ışığı! Sana söylüyorum! Korkutuyorsun beni!

YAŞLI ADAM: (Odada sesi yankılanır) Neden? İnsan kendinden korkar mı hiç?

GENÇ ADAM: (Koltuğa yaklaşır) Gitme. Ne olur gitme. Çok yalnızım. (Yaşlı adam oradaymışçasına koltuğun önünde durur, yalvarır) Geri gel. Yalvarırım. Ne olur geri gel. (Duvar aynasına döner, aynaya bakar) Zaman nasıl da eskitecek beni? Öğütecek. Unufak edecek. Yalnızca zamanın çarkına bırakabilse insan kendini.. başkaları tarafından tüketilmeden eskiyebilse.. sağlıklı bir eskime olurdu bu. Oysa böyle bir şansım yok benim. Hiçbir zaman olmayacak. (Salona doğru döner, bağırarak) Gitme!

YAŞLI ADAM: (Odada sesi yankılanır) Sus. Yavaş. Bağırma.

GENÇ ADAM: Neredesin?

YAŞLI ADAM: Buradayım. (Genç Adam aynaya doğru döner, aynaya ışık düşer, Yaşlı Adam'ın yüzü aynada belirir. Karşılıklı bakışırlar. Karanlık.)

Perde

II. PERDE

(Evdeki çeşitli eşyalar, portmanto, sehpa, şilte vs. sokak kapısının önüne yığılmıştır. Genç Adam elinde tabanca, yağmağın önündeki şiltenin üzerinde oturmaktadır. Yaşlı Adam ise, pencereye dönük koltuğa oturmuş, dışarıya doğru bakmaktadır. Bir süre sessiz ve dalgın dururlar.)

GENÇ ADAM: Saat kaç?

YAŞLI ADAM: (Dalgın, dışarı doğru bakarak) Hava aydınlanmadı henüz.

GENÇ ADAM: Kim bilir kaç çift göz üstümüzdedir şu anda. Karanlık köşelere sotalanmış, beni yok etmek için saptadıkları zamanı sabırla bekleyen.. kaç.. çift.. göz.

YAŞLI ADAM: (Ona aldırmadan dışarı bakmayı sürdürür) Elime geçen bütün piyesleri ezberliyorum. Günün birinde oynarım belki diye..

GENÇ ADAM: Kaç.. çift.. göz.. dışarıda.. karanlık köşelerde...

YAŞLI ADAM: (Kendi kendine alayla gülümser) Günün birinde oynarım belki diye...

GENÇ ADAM: ...havanın aydınlanmasını bekliyordur. Yeniden karartmak için.

YAŞLI ADAM: Ne oynadın ki bütün hayatın boyunca?

GENÇ ADAM: (Yaşlı Adam'a bakar bir an) Ört şu perdeleri.

YAŞLI ADAM: (Bir an Genç Adam'a bakar) Hiç olmazsa değirmenlere saldırıyordu deli şövalye. Ya sen kime ateş edeceksin? Bulutlara mı?

GENÇ ADAM: Hiçbir şey umurunda değil. Öyle değil mi?

YAŞLI ADAM: Doğru. Hiçbir şey umurumda değil. (Bira kutusunu kaldırır) Hadi şerefine. (İçer) İçsene sen de.

GENÇ ADAM: Alışık değilim ben sabahın dördünde içki içmeye.

YAŞLI ADAM: Bence tam zamanı. Yavaş yavaş başlamalısın alışmaya. (Kalkar) İstersen votka alayım sana. (Bir an cevap bekler, sonra paltosunu alır, giyer, kapıdaki yığınakların önünde durur, Genç Adam'a bakar) İzin verir misin?

GENÇ ADAM: Ne yapacaksın?

YAŞLI ADAM: Votka alacağım. Büyük mü olsun küçük mü? Yanında ne istersin? Vişne suyu? Limon? Kabak çekirdeği?

GENÇ ADAM: Çıkar üzerindeki de otur yerine.

YAŞLI ADAM: Fazla sürmez, on dakika içersinde gider gelirim.

GENÇ ADAM: (Bağırarak) Otur dedim! (Yaşlı adam bir an suskun ona bakar) Pis soytarı! (Yaşlı adam paltosunu çıkartırken) Komik sanıyorsun kendini!

YAŞLI ADAM: Özür dilerim. Komiklik olsun diye yapmadım.

GENÇ ADAM: Umurunda bile değil benim acılarım.. sıkıntılarım!

YAŞLI ADAM: Yanılıyorsun.

GENÇ ADAM: Ama unuttuğum bir şey var. Hem de çok önemli bir şey. Eğer beni öldürecek olurlarsa..

YAŞLI ADAM: (Keserek) Ben hiçbir zaman var olmayacağım öyle değil mi? Ne yapalım? Sağlık olsun. (Öbür koltuğa oturur) Ben senin acılarını duyuyorum içimde. Gerçekten duyuyorum. Üstelik kendi acılarım gibi. Bu konuda hiç tasalanma.

GENÇ ADAM: Ne diye şaklabanlık yapıyorsun o zaman?

YAŞLI ADAM: Çünkü acıları ifade ediş biçimimiz farklı. Belki de aramızdaki en belirgin fark bu. Ben içimden geldiği gibi davranıyorum. Ne düşünüyorsam onu yapıyorum. Ya da söylüyorum.

GENÇ ADAM: Ben de birçok şey düşünüyorum. Hatta şu anda bile. Ama yapmıyorum.

YAŞLI ADAM: Neden?

GENÇ ADAM: Çünkü her düşündüğünü yapamaz insanlar.

YAŞLI ADAM: Ne acı. Keşke yapabilseler.

GENÇ ADAM: Hiç de acı değil. Düşünmekle yapmak farklı şeyler.

YAŞLI ADAM: Olur mu hiç? İkisi aynı şey. Sözgelimi.. (Kalkar, pencereye doğru yürür) Diyelim ki ben.. şu anda.. çok sevdiğim bir insanı öpmek istiyorum. (Dışarı bakarak) Ama o çok uzakta. Ulaşamayacağım kadar uzakta. Ancak telefon etme şansım var. Sesini duyabilirim en azından. Ve de telefonda söyleyebilirim ona aklımdan geçenleri, düşündüklerimi.

GENÇ ADAM: Uzak dur pencereden!

YAŞLI ADAM: (Ona aldırmadan) Ve de, diyelim ki öyle yapıyorum. Telefon ediyorum ona ve şöyle söylüyorum. 'Ne düşünüyorum biliyor musun sevgilim? Şu an ikimiz kumsaldayız. Ben sarılıyorum sana ve deli gibi öpüyorum dudaklarını. Tarifsiz bir hasretle.. Kanatırcasına.'

GENÇ ADAM: Uzak dur pencereden dedim sana!

YAŞLI ADAM: (Dönerek) Ne cevap verir bana?

GENÇ ADAM: Kim?

YAŞLI ADAM: O.

GENÇ ADAM: O kim?

YAŞLI ADAM: Bir figüran. Yani, herhangi biri. Söyleyeyim mi cevabını? (Perdeleri örterken) Şöyle der bana telefonda o herhangi biri. 'Madem bunu geçiriyorsun aklımdan, sağ ol hayatım. Öpmüş kadar oldun.' Bu da şu anlama gelir. Düşünmek, eşittir yapmak.

GENÇ ADAM: Yalnızca kendini kandırıyorsun sen.

YAŞLI ADAM: Olabilir. Şerefine.

GENÇ ADAM: Peki şu ne demek oluyor? Bir yerlere gitmek istiyorsun. Neresi olduğunu bilmiyorsun ama çok istiyorsun bunu. Hatta ölümü bile göze alabilirsin, bir an için bile olsa o tanımadığın, tanımlayamadığın yerlerde nefes alabilmek uğruna.

YAŞLI ADAM: Bu kadar çok mu istiyorsun gerçekten?

GENÇ ADAM: Evet. Bir an için bile olsa. Günün her dakikası, dakikanın her saniyesi hep bunu düşünüyorsun. Sürekli. Ama gidemiyorsun bir türlü. Çünkü gerçekten bilmiyorsun düşlediğin yerin neresi olduğunu. Böyle bir yerin gerçekte var olup olmadığını bilmiyorsun. Yalnızca düşünüyorsun. Düşlüyorsun. Bu ne demek oluyor? (Sessizlik. Yaşlı adam perdeyi aralar, dışarı bakar) Bu ne demek oluyor diye sordum.

YAŞLI ADAM: (Dışarı bakarak) Bilmiyorum. Bildiğim tek şey şu: Güzel şey delilik. Yani şu an her şey yolunda gitse.. dışarıda demek istiyorum.. bütün yaşadıklarımın hiç pişmanlık duyduğumu düşünmeden.. mutlu olmaya çalışabilirim. Yani.. çalışabilirdim demek istiyorum.

GENÇ ADAM: Şu an her şey yolunda gitse. Hangi şu andan söz ediyorsun sen? Benim yaşadığım şu an mı, yoksa senin yaşayacağın an mı?

YAŞLI ADAM: Her ikisi de. (Sahne kararır. Yeniden aydınlandığında Yaşlı Adam ve Genç Adam yere uzanmışlardır. Önlerinde bira kutuları..)

GENÇ ADAM: Biraz daha anlat. Tanımak istiyorum seni. Hadi. Biraz daha anlat kendini.

YAŞLI ADAM: Bu saatte mi?

GENÇ ADAM: Anlatmanın saati mi olur?

YAŞLI ADAM: Eğer anlatılacak olan kişinin kendisiyse doğru bir zaman değil bu. Çünkü bu saatlerde pek yalan söyleyemez insan. İşte bu nedenle köşeleri tutmuş olanlar, yani büyük adam dediklerimiz, özgeçmişlerini genellikle başka saatlerde kaleme alırlar. Küçülmek için. Bu saatler kendi saatleridir insanların. Hatta bütün canlıların. Atların, köpeklerin, mutfaktaki farelerin, hamamböceklerinin hatta saksıdaki maranta çiçeğinin bile. Kendi saatleridir. Kendilerine ayırmışlardır bu saatleri canlılar. Yaşadıklarını düşünürler. Bir film şeridi gibi.

Düş kırıklıklarını, tökezledikleri noktaları, yanlışlarını..

GENÇ ADAM: Aklının köşesinden bile olsa, olumlu bir şey geçmez mi senin?

YAŞLI ADAM: Geçmez.

GENÇ ADAM: Neden?

YAŞLI ADAM: Olumsuzlukların doldurulduğu bir çöp kutusudur hayat. Sokağın bir köşesinde kaderine terk edilmiş, leş gibi kokular yayarak çöp kamyonunun gelmesini bekleyen, ve de artık, giderek daha da çürümekten başka hiç bir şansı kalmamış, korkmuş, kokuşmuş artıklarız bizler. Hepimiz.

GENÇ ADAM: Bunun için mi alay ediyorsun? Çaresizlikten? Her şeyle dalganı geçtiğini sanıyorsun aklın sıra.

YAŞLI ADAM: Ben değil. Onlar benimle dalga geçiyor.

GENÇ ADAM: Kim onlar?

YAŞLI ADAM: Her şey. Ben sadece karşılık veriyorum her şeye.

GENÇ ADAM: Yaşadıkların, düş kırıklıkların, yanlışların, tökezlediğin noktalar.. Bu kadar mı hepsi?

YAŞLI ADAM: Bunların arasına istediğin kadar parantez açabilirsin. Sözelimi yaşadıklarım. Ya da yaşadıklarımız. Aç parantez, bize yaşatılanlar, yaşamak zorunda kaldıklarımız, başkalarına yaşattıklarımız. Aç parantez, başkalarına istemeden yaşattıklarımız ve de yaşatmak isteyip yaşatamadıklarımız. Aç parantez, bizim yaşatmak istediklerimize sırt çevirdikleri için yaşamak istemedikleri şeyleri yaşatarak öç almaya çalışmamız ve bunun sonucunda yıllar boyu çektiğimiz vicdan azapları. Aç parantez, çekmek zorunda olduğumuz vicdan azapları ve de kendimizi başkalarının vicdanı sanarak çektiğimiz saçma sapan azaplar.

GENÇ ADAM: Hiçbir baltaya sap olamamışsın sen. Yazık.

YAŞLI ADAM: Kendime uygun bir balta bulamadım. Çelimsiz saplara baltalar vuranlar arasında yaşadım hep. En dişli baltalara saplık yapmanın hayatın tek ve vazgeçilmez amacı

olduğunu sanan ipsiz sapsızların arasında. Ne yapabiliirdim ki?

GENÇ ADAM: (Ellerini başının arasına alarak) Oysa ne kadar farklı duygularla başlamıştık işe. Öyle değil mi? (Alayla gülümser) Dünyayı değiştirecektik.

YAŞLI ADAM: Bizden çok daha baskın çıktı dünya. Çok daha pişkin. Çok da içten pazarlıklı çıktı. Işıl ışıl baltalar döktü önümüze. Pırıl pırıl. Vazgeçin dedi. Uğraşmayın boşuna. Geçirin kafanızı şunlardan birine, bakın keyfinize.

GENÇ ADAM: Ama biz reddettik.

YAŞLI ADAM: İyi bok yedik. (Sessizlik) Neyse devam edelim. Kurt köpeği mi yoksa kız arkadaş mı? Bence en iyisi köpekli bir kız bulmak. Kurt köpeği olan güzelce bir hatun.. Yok ama. O da olmaz. Bu sefer de seni kıskanır hayvan. Isırmaya falan kalkar orospu çocuğu. Neyse. Sen de döversin hayvanı. Ya da eğitirsin. Bak aslanım dersin köpeğe. Sen çok asil bir soyun, Kutsal Roma ırkının bir temsilcisi olarak, senden daha aşağı yaratıkları kıskanmamalısın.

GENÇ ADAM: Ben miyim o?

YAŞLI ADAM: Hangisi?

GENÇ ADAM: Köpekten daha aşağı olan aşağılık.

YAŞLI ADAM: Canım lafın gelişi. Kafaya alıyorsun ya hayvanı. Senin şanına yakışmaz dersin bana diş göstermek. Pek anlayacağını sanmıyorum ya, denersin en azından. Çünkü kız eğitmiş köpeği bir kere. Yalnızca onu dinler. Seni dinlermiş gibi yapar, sonra bir punduna getirir alır paçanı aşağı.

GENÇ ADAM: (Hareketsiz, Yaşlı Adam'a bakmaktadır.) Neler saçmalıyorsun sen?

YAŞLI ADAM: Yok ya. Ben de sevmedim bu açık oturumu. Zaten öyle yabancı kız falan olmaz bu mahalleye. Bir sürü sorun çıkar. (Genç Adam bir an bakar, mutfağa doğru yürür. Arkasından ihtiyar bir adam gibi seslenerek) Heeey! Genç Adam!

GENÇ ADAM: (Döner) Efendim?

YAŞLI ADAM: (Portmantoyu göstererek) Kim bu sarışın hanım?

GENÇ ADAM: Anlamadım?

YAŞLI ADAM: Bak bakayım gözümün içine. Bal gibi anladın.

Kim bu hanım diye sordum. Yabancı mı?

GENÇ ADAM: Belli olmuyor mu?

YAŞLI ADAM: Ne belli olmuyor mu?

GENÇ ADAM: Yabancı olup olmadığı diyorum. Belli olmuyor mu?

YAŞLI ADAM: Nereden belli olacakmış? Alnında mı yazıyor?

GENÇ ADAM: Yazıyor tabii. Alnında da yazıyor, bakışlarında da.

YAŞLI ADAM: Bakışlarında mı yazıyor?

GENÇ ADAM: Tabii ya. Mahallenin bütün itleri her an üzerine atlayacakmış gibi baktıkları halde, o yine de saf saf gülücükler dağıtıyor çevresine.

YAŞLI ADAM: Mahallenin bütün itleri demekle, sen şimdi ne demek istiyorsun bakayım?

GENÇ ADAM: Kutsal itler demek istiyorum amcacığım.

YAŞLI ADAM: Ne?

GENÇ ADAM: Kutsal Roma itleri. Anlatayım mı size Kutsal Roma itlerinin tarihçesini?

(Yaşlı adam kahkaha atar. Genç Adam onu andırır bir biçimde katılır gülmeye. Bir süre karşılıklı gülerler, sessizlik.)

YAŞLI ADAM: İşte böyle. Her ortamda kahkaha atabilir insan. Bir çöp kutusunun içinde bile. Zamanla alışacaksın. Sen de dalganı geçmeye başlayacaksın. Çok değil, kısa bir süre sonra. Değişeceksin oğlum. Değişmeyen tek şey.. bu mahalle olacak. Otuz küsur yıl sonra bile değişmeyecek. Ama seni değiştirecek.

GENÇ ADAM: Hiç sızlamıyor mu yüreğin?

YAŞLI ADAM: Yo, ayağım sızlıyor yalnızca. Ayağım. O da rutubetli havalarda. Biliyorum çok daha fazla acı veriyor seninki. Ama merak etme. Bir aya kalmadan geçecek. Küçük bir çatlak sadece.

GENÇ ADAM: Yüreğini soruyorum ayağını değil!

YAŞLI ADAM: Ama ben ayağımı daha çok önemsiyorum.

GENÇ ADAM: Geberesice! (Şaşırır) Kimsin sen?

YAŞLI ADAM: Tiyatroda çalışıyorum efendim. (Genç Adam başı ellerinin arasında, yere çöker.) Hatırladın mı?

GENÇ ADAM: (İnler gibi) Geberesice!

YAŞLI ADAM: Hadi. Kalk. Sen kendini oyna, ben de nüfus idaresindeki o suratsız kadını oynayayım.

GENÇ ADAM: (Yerde, elleri başının arasında) Binlerce kez oynadık onu.

YAŞLI ADAM: Bir kez daha. Lütfen. Hatırım için. (Suratsız bir kadın edası ile koltuğa oturur, kanepeyi önüne çeker) Ben hazırım. Hadi ama.

(Genç Adam kalkar, yaşlı adamın önüne gider, hayali bir kapıyı vuruyormuş gibi yaparak) Affedersiniz. Girebilir miyim? (Yaşlı Adam cevap vermez. Önündeki evraklarla ilgilenen aksi bir görevli kadın gibidir. Genç Adam yaklaşarak elindeki hayali kağıdı uzatır gibi yapar) Şuna bir bakabilir misiniz?

YAŞLI ADAM: (Alıp inceler gibi yapar) Nedir bu?

GENÇ ADAM: Dilekçe.

YAŞLI ADAM: Kör değiliz. Dilekçe olduğunu görüyoruz herhalde! Ne dilekçesi diye sordum.

GENÇ ADAM: Üzerinde yazıyor.

YAŞLI ADAM: Senin dilin yok mu?

GENÇ ADAM: Var efendim. Nüfus kağıdımı kaybettim de. Yeni-sini çıkartmak istiyorum.

YAŞLI ADAM: Nerede kaybettin?

GENÇ ADAM: Hatırlamıyorum. Sanırım düşürdüm.

YAŞLI ADAM: Nerede düşürdün?

GENÇ ADAM: Söyledim ya hatırlamıyorum?

YAŞLI ADAM: Neden? Aptal mısın sen?

GENÇ ADAM: Bakın.. eğer nerede düşürdüğümü hatırlasaydım kaybetmiş olmazdım. Öyle değil mi? Ayrıca konumuz benim zeka düzeyim değil hanımefendi. Nüfus kağıdım. (Oyundan çıkarak) Daha içeri adımımı atar atmaz uyuz etti beni kaltak.

YAŞLI ADAM: Ama sonradan verdiğin aksi cevaplar şu anda kimliksiz dolaşmana neden oldu.

GENÇ ADAM: Ama çok sinirlendirdi beni. Her şeye dil uzatabilir. Ama mesleğime asla.

(Oyuna girerek) Dilekçemin işleme konulabilmesi için sizin imzamız gerekiyormuş. Benim sizden ricam bu yalnızca. Küçük bir imza.

YAŞLI ADAM: Küçük bir imza mı? Koskoca nüfus müdürünün onayı küçük bir imza! Saygısız. Nerede çalışıyorsun bakayım sen?

GENÇ ADAM: Tiyatroda çalışıyorum efendim.

YAŞLI ADAM: Ne iş yapıyorsun tiyatrodada?

GENÇ ADAM: (Bir an şaşkın bakar) Anlayamadım?

YAŞLI ADAM: Ne iş yapıyorsun tiyatrodada diye sordum. Ayol bu hem aptal hem sağır.

GENÇ ADAM: Tiyatroda ne iş yapılır hanımefendi?

YAŞLI ADAM: Ne bileyim ben ayol? Ben de sana soruyorum işte. Deli mi ne! Nereden bileyim bilet mi kesiyorsun, teşrifatçı mısın? İnsanı deli eder bunlar.

GENÇ ADAM: Kimliğime kavuşabilmem için size tahammül etmek zorunda mıyım ben?

YAŞLI ADAM: Ne? Ne dedin?

GENÇ ADAM: Benimle kafa bulacağınıza önünüzdeki kağıda bir imza atsanız her şey hallolacak.

YAŞLI ADAM: Bir kere ağzını topla sen. Ne biçim konuşuyorsun bakayım sen bir devlet görevlisi ile? Provokatör müsün yoksa!

GENÇ ADAM: Hayır efendim. Aktörüm. Yani tiyatrocuyum. Ama

tiyatro deyince ilk aklınıza gelen üst yapı kurumları, biletçilik ve teşrifatçılık ne yazık ki. Ha, bir de gazozcular var tabii.

Onları unuttunuz. Şimdiii... Hangisinden başlayalım önce?

YAŞLI ADAM: (Şaşırılmış kadın edası ile bir an bakar) Neye?

GENÇ ADAM: Anlatmaya. Teşrifatçıların ve gazozcuların önemini, tarihçesini. Toplumun ve uygarlığın gelişmesindeki katkılarını. Felsefi ve işlevsel boyutlarını. Ha?

YAŞLI ADAM: (Şaşkın) Ha?

GENÇ ADAM: İsterseniz önce teşrifatçılardan başlayalım. Ne dersiniz? Öyle şaşkın şaşkın bakmayın suratıma! Hem ne bu hal böyle? Bu kılıkta mı gelinir ciddi bir devlet kurumuna! Saçlar kabarmış hindi gibi, kafada pabuç kadar bir toka, yanaklar yanık elma şekeri.. Gören deli saraylının anneanesi sanır!

YAŞLI ADAM: Aaa!

GENÇ ADAM: Aaa ya! Tiyatroda ne iş yapıyordum! İyi bildiniz, teşrifatçıyım! Ama önümüzdeki yıl seviye sınavlarını veririm gazozcu kadrosuna geçireceklermiş. Belediye başkan yardımcısının yazlık komşusunun kuzeni yakınım olur. Söz verdi bana. Büyük bir olasılıkla sınava bile almayacaklar. Oysa bana sorarsanız ben memnunum teşrifatçılıktan. Anlayacağınız bana kalsa hiç geçmem. Ama ayıp olur. Teşrifatçılık. Dünyanın en soylu mesleği hanımefendi. Özür dilerim. Meslek aşkı işte, n'aparsınız. Demek teşrifatçılığın tarihçesini bilmiyorsunuz siz! Biliyor musunuz yoksa? (Yaşlı Adam şaşkın, hayır anlamında kaşlarını kaldırır) İyi. Anlatayım o zaman. Teşrifatçılığın kökeni Eski Yunan'daki Dionizos ayinlerine kadar uzanır. Ya da şöyle diyelim isterseniz, insanlar yaşadıklarının bilincine vardıkları an, teşrifat denen o kutsal müessese de kendiliğinden teşekkül etmeye başlamıştır. Eski Yunan teşrifatçılarına Teşrifatos adı verilir. Teşrifatosların yer gösterebilmelerini sağlamak amacı ile, o devrin yazarları bazı oyunlar yazmak zorunda kalmışlardır. Tragedyalar. Peki

nerede yer gösterecekti Teşrifatoslar? Yaa! işte bu sorunu çözebilmek için dee, o devrin mimarları, geniii amfiteatrlar inşa etmişlerdir. Daha sonraki yüzyıllarda, İtalya'da romantik Teşrifatosları görürüz. Böööyle ellerinde kandilleri, bir yandan içli şarkılar söyleyerek ağlaşırlar, öte yandan da ellerindeki bilet numaralarına göre insanları doğru yerlere oturturlardı. Tiyatroda ne iş yapıyormuşum! Yol gösteriyorum ben, yol! Kutsal bir dürtüdür hanımefendi, görmek isteyenlere yol gösterebilmek. Yaşam denilen bu uçsuz bucaksız sahnenin kıyısında köşesinde bir yere ilişmelerine yardımcı olmak. Yaşama nedenidir. Yalnızca bu ruhu taşıyanlar için tabii. Ama sizler, sizin gibiler, yok ediyorsunuz bu ruhu. Tiyatro ne demektir bilir misiniz hanımefendi? Size soruyorum!

YAŞLI ADAM: Şey..

GENÇ ADAM: Sevişmek demektir.

YAŞLI ADAM: (Korkarak mırıldanır gibi) Sapık!

GENÇ ADAM: Paylaşmak demektir!

YAŞLI ADAM: Komünist!

GENÇ ADAM: Aktörüm hanımefendi aktör! Ne o? Benzete-mediniz mi? Niye? Sizce neye benzer aktörler? Ampule mi? (Telefon çalar. Ansızın oyunu kesip bakışlırlar. Bir kaç kez daha çalar telefon. Genç Adam hışımla telefonun telini kopartır, zil birden kesilir, sonra ahizeyi eline alır, bir an bakar, kulağına götürür. Ağlamaklı) Alo?.. Cevap ver! Konuş benimle! O kadar ihtiyacım var ki bir sese. Tanıdık bir sese.. çok.. çok ihtiyacım var. (Sanki biriyle konuşuyormuş gibi) Merhaba.. Hiç. Öylesine aramıştım. Saat kaç şimdi oralarda? Aydınlık mı hava? Ne güzel. Ben mi? Ben de çok iyiyim. Yemin ederim. Yalnızca hava. Evet. Hava karanlık buralarda. Çok karanlık hem de. Ama aydınlanır nasıl olsa. Evet. Bir kaç saate kadar aydınlanır. (Yaşlı Adam yerden günlüğü alır, sayfalarını karıştırmağa başlar.) Hava aydınlanınca gökyüzüne bakacağım.

Sen de öyle yap. Tam üç saat sonra gökyüzüne bak. Neden mi? Çünkü.. belki keşişir bakışlarımız evrenin bir noktasında. En azından bakışlarımız değer birbirine.

YAŞLI ADAM: (Günlükten okuyarak) Düşlerimi çaldılar bugün. (Sessizlik) Düşlerimi geri istiyorum. (Sayfayı çevirir) Kimse-nin hakkı yok beni eve hapsetmeye. Hiç kimsenin. Düşlerimi geri istiyorum. (Sayfayı çevirir) Yeşil gözlü, gamzeli kız. Tam üç gün oldu. (Sayfayı çevirir) Dördüncü gün. (Sayfayı çevirir) Beşinci gün. (Bir kaç sayfa çevirir) Tam on gün oldu. Tam on gün önce yok ettiler onları. (İki sayfa çevirir) Onikinci gün. Onu düşümde gördüm. İkinci kez. (Sayfayı çevirir) On üçüncü gün. Onu düşümde gördüm. Üçüncü kez. (Deferi elinden bırakır, mırıldanır gibi) On beşinci yıl. Düşümde gamzeli bir kız gördüm. Galiba oydu.. Yirminci yıl. Düşümde bir çift yeşil göz gördüm. Ama kimin gözleri olduğunu çıkartamadım pek. Yirmi beşinci yıl. Düşümde yeşil gözlü, gamzeli bir genç kız ve genç bir erkek gördüm. Kanlar içer-sindeydiler. Cansız, yatıyorlardı yerde boylu boyunca. Kimdi onlar acaba? Hiç. Kötü bir düştü sadece. Uyandım ve uyanır uyanmaz unuttum. Üzerinde bile durmadım. (Sessizlik. Vapur düdüğü. Sayıklar gibi) Uykumun derinliklerinde, renk cümbüşünde düşlerimin..vapur düdüklarini duymak.. belli belirsiz. Duyduğumu sanmak ya da. Ve vapur düdüklarinin peşi sıra, kanatlar takıştırıp uykumun derinliklerinde.. en güzel sahilinde umutlarımın.. hesapsız.. peşi sıra rüzgarın. dalgaların, yutmayan uçurumların.. Uçuşmak kar beyazı bulutlara doğru. Doludizgin, mışıl mışıl. Uçsuz bucaksız, türlü çeşit düşler, düşler.. Birbirinin içine geçmiş zaman dilimleri. Çocukluğum. şakacı kuklalarım, hesapsız saklambaçlarım, yakmayan yakan toplarım, çıkarsız köşe kapmacalarım. Uykumun derinliğinde çocukluğum. Uykumun derinliklerinde.. uykumun derinliklerinde.. uykumun..

GENÇ ADAM: Nedir bu?

YAŞLI ADAM: Küçük bir bölüm. Bir.. oyundan. Evet. Bir oyundan alınmış küçük bir bölüm.

GENÇ ADAM: Hangi oyundan?

YAŞLI ADAM: Bilmem. Hatırlamıyorum. Aslında çok uzun. Ben ancak bu kadarını hatırlayabiliyorum. Tamamı.. dedim ya çok uzun. Kime söylüyor adam, niçin söylüyor, onu da unuttum. Yanılmıyorsam tiradın sonuna doğru ağlamak istiyordu adam. Ama ağlayamıyordu.

GENÇ ADAM: Neden?

YAŞLI ADAM: Çünkü gülmüştü seyirci. Adamın bu duygusallığını izlerken katıla katıla gülmüşlerdi. Bir de, kötü oynanıyordu galiba oyun. Ve de yanlış yönetilmişti. Belki afişe de yanlış yazılmıştı, dram diye. Aslında komedydi belki. Ya da ağlanacak durumlara gülmek istemişti seyirci o gün. İçinden öyle gelmişti insanların. (Sessizlik) Biliyor musun, ben hep gelecekteki yıllarımı düşünürdüm çocukluğumda. Olgunluk yaşlarımın özlemine çekerdim. Bok varmış gibi. Hatta bir zaman makinesi olsa diye düşünürdüm...

GENÇ ADAM: (Devam eder) ...şöyle düğmesine dokunsam ve büyüyüversem ansızın. Bir anda yirmi yıl sonraki yaşlarıma kavuşsam. Özlemlerime.. Bok varmış gibi.. Her şeyimi yok ettiler. Düşlerimi bile! Çaldılar!

YAŞLI ADAM: Her şeyini çalabilirler. Ama düşlerini asla.

GENÇ ADAM: Çaldılar ama.. Soyup soğana çevirdiler uykularımı. Sonra da parmaklarının ucuna basarak, sırtlarında torbaları, torbaların içinde düşlerim, karanlıklara karıştılar..

YAŞLI ADAM: Her yurttaş dilediği düşü özgürce görme, dilediğince yorumlama, beğendiği düşü tekrar görebilme, beğenmediklerini gösterimden kaldırma hakkına sahiptir. Hiç kimse düşlerini değiştirmeye zorlanamaz. Hiç kimseden başkalarının belirlediği bir düşü görmesi istenemez. İmza: Düşişleri

Bakanlığı. Bu bir tasarı yalnızca. Kanun tasarısı. Henüz hayata geçirilmedi ama önümüzdeki yüzyıllarda uygulanma ihtimali oldukça kuvvetli.

GENÇ ADAM: Bana ne önümüzdeki yüzyıllardan. Ben şu anı yaşamak istiyorum. Huzurlu.. Dilediğimce.

YAŞLI ADAM: (Bir an perdenin aralığından bakar, döner, kendi kendine gülümser.) Sizce neye benzer aktörler? Ampule mi? (Güler) Keşke onlara da oynasaydık bu sahneyi. Nasıl da güllerlerdi. En çok da kız gülerdi, gamzesini çıkartarak. Neyse... Başka zaman anlatırız belki. Daha da süsleyerek. Yeni eklemeler yaparak.. (Gözleri dalar) Nasıl da farkında yanağındaki o minik çukurun kendisini daha da güzelleştirdiğinin. Yüzüne farklı bir anlam kazandırdığının. Onun için gülümsüyor sürekli.. Yeşil gözlü kız..

(Aşağıdan apartman dış kapısının açılıp kapanma sesi duyulur. Genç Adam kulak kesilir. Yaşlı adam tepkisizdir. Merdivenleri tırmanan bir çift ayak sesi duyulur.)

GENÇ ADAM: Geliyorlar işte!

(Dışarıdan kesik öksürük sesleri duyulur. Kapı vurulur. Genç Adam korkudan taş kesilmiş gibidir. Sonra yan daire sokak kapısının kilidi üç kez döner, yan dairenin gıcırdayarak açılan kapı sesi duyulur. Kapı gürültüyle kapanır.)

GENÇ ADAM: (Söylenerek) Her sabah aynı şey.

YAŞLI ADAM: Yan komşu. İsmi bilmediğimiz ihtiyar. Bay Bilinmeyen. Bütün zamanların gönüllü ahlak, nizam ve de intizam bekçisi.

GENÇ ADAM: (Fısıltıyla) Önce benim kapımı çalıyor. Biliyor evde olduğumu. Az sonra aşağıya inip onları getirecek. Onun dairesine yuvalanıyorlar. Beni yıpratmak için. İstiyorlar ki dayanamayacak bir noktaya geleyim ve kendi işimi kendim

halledeyim. Taktik bunlar. Yıldırma taktiği. (Yan daireden ayak sesleri gelir) Bak. Haksız mıyım? Gün aydınlanırken içeri dalacaklar.

(Arka duvara çarpan bir klozet kapağı sesi duyulur. İkisi de kulak kesilmiş dinlemektedirler. Sonra bir inleme sesi gelir. Hareketsiz beklerler. Bir kez daha inleme sesi gelir. Ardından uzun bir osuruk sesi duyulur.)

YAŞLI ADAM: Tuvaletini yapıyor. Günahlarından arındı, evine döndü. İçindeki kokuşmuş havayı boşaltıp uykuya dalacak yeniden. (Tekrar osurma sesi duyulur.) Radyo anonsu gibi. Zooorrt! Saat sıfır dört. Haberleri veriyoruz. Yapılan bir ihbarı değerlendiren ev sahibinin sadık köpeği Hırçın, merdiven altında uyuklayan iki masum sokak kedisini parçaladıktan sonra ölü olarak ele geçirilmiştir. Yapılan aramalarda çok sayıda gizlenmiş zeytin çekirdeği ve çürümeye yüz tutmuş pirezola kemikleri bulunmuştur.

GENÇ ADAM: (Kapının önünde duran şiltenin üzerine çöker, uzanır, gözlerini kapatır. Bir süre konuşmaz, sonra mırıldanır gibi.) Macbeth uykuyu öldürdü. Macbeth'e uyku yok artık.. Macbeth'in uykuyu öldürmek için bir nedeni vardı. Evet.. Bir nedeni vardı Macbeth'in uykuyu öldürmek için. Benimse.. (Gözlerini açar, dalgın, kendi kendine) Pek çok nedenim var.. Kızıl. Kıpkızıl. Her yer. Oysa ben ne özlüyorum biliyor musun? Aydınlık. Kızılın erişemediği bir aydınlık. Bizlerin, beş duyuya sahip saldırganların şu ana kadar duyumsayamadıkları bir aydınlık. Böyle bir aydınlık vardır evrende, öyle değil mi? Ama bizler göremediğimiz için, böyle bir şey üzerine kafa yormamışız hiç. Böyle bir şansımız olmamış. Çünkü dünya kurulalı beri bizler, omurgalı saldırganlar, güneş tayfındaki belirli renkleri görmek üzere yaratıldığımızı sanmışız. Hiç zorlamamışız kendimizi başka bir renk görebilmek için. Ve

sanıyoruz ki evrenin bize göstermek istediği renkler, aydınlık bu kadar.

YAŞLI ADAM: Belki de çok uzaklardaki kızıl ötesi aydınlık. Öylesine uzak ki, pırıltıları değil yeryüzüne, samanyoluna bile ulaşmamış henüz. Bu yüzden göremiyoruz onu. Ulaşamadığı için. (Genç Adam cevap vermez) Öyleyse böyle bir şey için şimdiden kafa yormaya gerek var mı?

GENÇ ADAM: (Alayla gülümser) Yok değil mi? (Kalkar, şilteyi eski yerine doğru sürüklerken) Elbette yok. Hayatta hiçbir şey için kafa yormaya gerek yok. (Yaşlı Adam paltosunu alır, giyer) Gidiyor musun?

YAŞLI ADAM: Vakit geldi. Az sonra gün ışımaya başlayacak.

GENÇ ADAM: Ne olur gitme. Çok yalnızım.

YAŞLI ADAM: Biliyorum. Bu mahallede nefret ettiğin milyonlarca şeyden biri de yalnızlık. Hazırla kendini. Söyledim ya, değişen pek bir şey olmayacak. Çok uzun bir süre her şey aynı kalacak. (Hafif alayla) 'Yüreğinde bir yerim varsa Horatio, geç git biraz gideceğim cennete. Biraz daha katlan bu kötü dünyamıza, benim hikayemi anlatmak için.' (Kapıyı açmaya yeltenir.)

GENÇ ADAM: (Kendi kendine) Hamlet! (Yaşlı adam durur, döner, Genç Adam'a bakar) İkinci perde ikinci sahne. Bu sahne yeni bir emre kadar değiştirilmiştir. Hamlet, parantez içi, yalnız değildir. Bütün saray ses kayıt cihazları ve gizli kameralarla donatılmıştır. Koltuk sayısı kadar muhbir vardır salonda. Kuliste ise oyuncu sayısı kadar cellat! Hamlet bir an boş bulunarak eskiden söylediği iki kelimeyi tekrarlar. Şimdi yalnızım. Sonra durur, düşünür bir an ve şöyle tamamlar cümlesini. Ama dört bir yanım sarılmış durumda. (Tabancasını çıkartır) Ve tabancasını çıkartır Hamlet. Şakağına dayar.. ve.. ateşler. (Tetiği çeker, tabanca ateş almaz, yalnızca 'klik' sesi duyulur. Dışarıdan vapur düdüğü gelir, ardından kahkahayı andıran martı sesleri giderek yükselir, odanın içinde yankılanır, sonra yavaşlar, kaybolur.) Ve.. martılar bile güler Hamlet'in beklen-

medik intiharına. Sonra perde kapanır. Sonra perde yeniden açılır. Salonu dolduran Bay ve Bayan Bilinmeyenler sahneye davet edilirler.. Ve cellat oyuncularla birlikte selam verirler tarihe.. dünyaya. Perde alkışsızlıklar arasında defalarca açılır, kapanır, açılır, kapanır... Ve açık kalır perde. Tek bir alkış sesi bile duyulmaz. Tüm gayretlerine karşın bir türlü alkışlatamazlar kendilerini sahnedekiler.. Salonun arkalarında, kuytu bir köşede, yeşil gözlü, gamzeli bir genç kız ve genç bir adam, el ele oturmuşlar, üzerlerinde onlarca kurşun deliği, sessizce bakmaktadırlar, sürekli selam verip alkış bekleyen katillerine. (Sessizlik) Her sabah el ele çıkarlardı evlerinden. El ele dönerlerdi evlerine akşamüzerleri.. Ekmek alırlardı bakkaldan. Yumurta, peynir, gazete... Öyle güzel gözleri vardı ki kızın.. İkisi yan yana.. şiir gibiydiler. (Odanın içersinde kızın ve oğlanın siluetleri belirir. Genç Adam olduğu yerde onlarla konuşur.)

KIZ: Günaydın.

GENÇ ADAM: Günaydın.

ERKEK: Nasılsınız?

GENÇ ADAM: Teşekkür ederim. Ya siz?

KIZ: Bugün sular kesilecek mi acaba?

GENÇ ADAM: Bilemiyorum. Kesilmemesi lazım ama bilirsiniz belli olmaz bu işler.

ERKEK: Şu kapıcı sorununu bir konuşsak ev sahibi ile. Böyle olmaz ki. Leş gibi apartman.

GENÇ ADAM: (Kendi kendine söylenir gibi) Doğru. Leş gibi apartman. Her yer leş gibi. Her yer. (Siluetler kaybolur. Sessizlik) Tam üç hafta önce.. Onlar delik deşik edilirken..ben..

YAŞLI ADAM: Pencereden atıverdini kendini. Yandaki evin çatısına. Silah seslerinden ürktüğün için.

GENÇ ADAM: Daha önce hiç silahlar patlamamıştı yaşadığım yerlerde. Sürüklenmemişti sokakta insanlar. Tanıdığım, sevdiğim insanlar..

YAŞLI ADAM: Seni hedef alan yoktu ki. Hayatın boyunca kim-senin hedefi olmadın sen. Korktun yalnızca. Saçma sapan bir evham. Ve boşu boşuna incittin ayağın.

GENÇ ADAM: Yalnız ayağım mıydı incinen? Biliyorum korkağın, ödleğin tekiyim ben. Herkes korkutuyor artık beni. Çevremdeki bütün insanlar.

YAŞLI ADAM: Osuruğundan bile korkuyorsun kapı komşunun.

GENÇ ADAM: Ne diyordu Bay Bilinmeyen? 'Bir şeyler döndürüyorlar zemin katta!' Şüphelenmiş pis bunak. Çünkü her akşam kocaman çantalarla giriyorlarmış evlerine. İhbar nedenine bak! Ellerinde kocaman çantalarla evlerine giriyorlar! Ne müthiş bir insanlık suçu!

YAŞLI ADAM: Sebep yalnızca ihtiyar bir bunağın kuşkusu olabilir mi hiç? Kim ciddiye alır onu?

GENÇ ADAM: Sebep önemli değil benim için. İki insan öldü yaşadığım yerde! Yaşadığım mahalle korkutuyor beni!

YAŞLI ADAM: Çağırmasaydın eğer, aklımın ucundan bile geçmezdi geçmişe dönmek. Gençliğimle oyunlar oynamak.

GENÇ ADAM: Gençliğin kafayı yemek üzere! Kilitledi kendini içeriye. Çaresiz. Nefret ediyor gençliğin yaşamaktan!

YAŞLI ADAM: Yazık ediyorsun kendine. Bana da tabii.

GENÇ ADAM: (Sayıklar gibi) Onlar.. Bu mahallenin insanları..

sanki bir boğa güreşi izlermişçesine, yanaklarında timsah göz yaşları, öylece baktılar. Asfaltta sürükleniyordu kız. Ve onlar yalnızca baktılar. Can çekişen dişi bir boğaya bakar gibi!

YAŞLI ADAM: Zamanla hepsi geçecek. Bir kaç ay içersinde hafifleyecek yüreğindeki acı. Sonra da bütün bu yaşananları unutmuş olacaksın.

GENÇ ADAM: En kötüsü de bu olacak. Unutmak. Hiçbir şey hissetmemek.

YAŞLI ADAM: Öyle deme. Mışıl mışıl uyuyacaksın yakında.

GENÇ ADAM: (Bir an Yaşlı Adam'a bakar. Dişlerinin arasından)

Hiçbir zaman var olmamalısın sen!

YAŞLI ADAM: (Bağırarak) Aptal! Ahmak! Herkesin kendine göre bir direnme gücü, bir direnme yöntemi vardır! Herkesin! Bütün canlıların!

GENÇ ADAM: (Sayıklar gibi) Bütün canlıların.

YAŞLI ADAM: Bir sirkesineğinin bile!

GENÇ ADAM: Bir sirkesineğinin bile.

YAŞLI ADAM: Bütün iş zamana bırakmakta.

GENÇ ADAM: Bütün iş zamana bırakmakta. Bütün iş.. zamana bırakmakta..

YAŞLI ADAM: (Sokak kapısına doğru döner.) Güneş tepededir şimdi.

GENÇ ADAM: Yaşamak. Tek arzum bu. Yaşamak. Kendimce. Bir maranta çiçeği gibi.

YAŞLI ADAM: Birazdan oyunlar oynamaya başlar belki çocuklar.. bir yerlerde.. Çok uzak bir yerde.. belki. Alabildiğince kumsal...

GENÇ ADAM: Yaşamak ve oyunlar oynamak. Tek arzum bu benim. Tanımasınlar hiç. Hiç alkışlamasınlar. Yüzüme bile bakmasınlar adam yerine koyup.

YAŞLI ADAM: Kumsalda oyunlarına başlar çocuklar az sonra. Cıvıl cıvıl çocuklar.

GENÇ ADAM: (Yaşlı Adam'a bakar bir an) Sen de git. Katıl onlara. Elinden gelirse.

YAŞLI ADAM: Kolay mı bulmak? Hadi buldum diyelim. Alırlar mı aralarına? O temizliğin, o saflığın içine buyur ederler mi? Cesaret edebilirler mi buna? Peki ya ben? Cesaret edebilir miyim o el değmemişliğin içinde yer almaya? Belki de başka bir oyuna katılırım. Nasıl olsa her yerde oynanıyor bir oyun. Dünyanın her köşesinde. Senin oyunun tek kişilik ne yazık ki. Koca şehirde, tek kişiye mahkum bir dram. Yo, hayır dram değil. Trajedi. Ya da şöyle demek daha doğru olur. Çağdaş bir tragedya! Kral, kraliçe, haberci, kurban, vicdan, önsezi, sağ-

duyu, zaman, mekan.. hepsi sensin artık. Hepsi senden ibaret. (Kilitleri açar) Çok yalnız kalacaksın.

GENÇ ADAM: Ne gelir ki elimden?

(Yaşlı Adam kapıyı açar, içeriye parlak, sapsarı bir ışık dolar. Çok uzaklardan belli belirsiz çocuk sesleri, çocuk kahkahaları gelir. Yaşlı adam sırtı dönük, bir süre ışığın ortasında durur, sonra dışarıya doğru yürür, durur, döner.)

YAŞLI ADAM: Sıkılırsan çağır beni. Yarın. Sabaha karşı. Gün ağarmadan. İki kabus arası, bir çay molası veririz kendimize.

(Tekrar döner, kapıyı kapatır, kaybolur.)

GENÇ ADAM: (Arkasından) İki kabus arası.. bir çay molası veririz kendimize.

(Bir an kapıya bakar, sonra gider kapıyı açar. Dışarıda yalnızca merdiven korkuluğu ve karşı dairenin kapısı görünmektedir. Bir süre bakar, sonra kapatır kapıyı. Bütün kilitleri, sürgüleri, zincirleri çeker, döner, bir an kararsız durur sonra yan odanın kapısına doğru gider, kapıyı aralayarak içeri seslenir.)

GENÇ ADAM: Orada mısın? (Yanıt bekler) Heey! Sana söylüyorum! Neredesin!

YAŞLI ADAM: (Yan odadan seslenerek) Kapat kapıyı. Dinleniyorum.

(Genç Adam odaya doğru nişan alır, tetiği çeker, silah patlar. Kapıyı kapatır. Mutfak bölümüne gider, bir şişe içki ile salona döner. Şişeden bir yudum alır. Pencere önündeki saksıya yaklaşır. Bir süre sevgi dolu, çiçeğe bakar.)

GENÇ ADAM: Ya sen Maranta? Sen tanıyor musun kendini? Doğru tanıyorsun. Üstelik adını bile bilmiyorsun. Ben biliyorum hiç olmazsa, bana yakıştırılan adları. Gene de sen daha şanslısın

benden.. Ne? Ne diyorsun? Seninkisi de yaşamak mı? Elbette yaşamak. Aptal. Asıl seninkisi yaşamak. içinden geldiği gibi yaşıyorsun sen. Aydınlığı görünce açıyorsun yapraklarını. Karanlıkta ise içine dönüyorsun. Güneşi seviyorsun sen. Gün ışığını seviyorsun. Kimse cezalandıramıyor seni ışığı sevdiğin için. Daha ne istiyorsun bu hayattan? (Şişeden bir yudum alır) Birileri gelip boğazına bir ilmik geçirseler ve şöyle deseler: ‘Şimdi bizi iyi dinle kahrolası Maranta! Perdeleri örteceğiz ve sen gün ışığını görmediğin halde dimdik duracaksın! Hiç kapatmayacaksın yapraklarını! Yoksa ayırırız o cılız gövdeni, köklerinden!’ (Bir an çiçeğe bakar, gülümser) Ne yaparsın? Ne dersin onlara?. Hiç değil mi? hiçbir şey yapmazsın. Yalnızca için için gülersin. Çünkü kimse bir şey yapamaz sana. Doğanın dışında hiçbir güç söz geçiremez. Sıkı mı? Marantaların davranışlarını belirleyen keyfi kurallar yoktur. Kişilik haklarını belirleyen yasalar da yoktur. Çünkü marantaların kişilik haklarını dilediğince çiğneyen başka marantalar da yoktur. Marantalar isim babalarının bir İtalyan olduğunu bilmeden, isimlerinin ne olduğuna bile aldırmadan, sicilsiz serpilirler. Güneşi görürlerse devam ederler yaşamaya. Görmezlerse, alınları ak, sicilleri temiz, mutlu bir biçimde kururlar, çözülürler ve doğaya karışırlar. (Perdeleri açar, elinde şişe ve silah, dışarıya bakar bir an. Işıkları söndürür. Birinci perde başındaki gibi yer yatağına uzanır.) Mutlu bir biçimde kururlar, çözülürler ve doğaya karışırlar. Bu kadar basit. Tek.. bir.. şiir.. kalacak.. geriye. Yemyeşil gözlü.. gamzeli... Eeh! Masal bunlar! Bol kimlikli, kişiliksiz ve nüfus kağıtsız zavallı bir sarhoşun gördüğü kabuslar! (Sessizlik) Kim bilir nerede şimdi.. yeşil.. yemyeşil...

(Uykuya dalmadan önce bir süre şarkı mırıldanır. Uzaklardan mandolin eşliğinde çocuk sesi gelir. Karanlık sürer bir süre. Yaşattan gün ağarır. Pencereden bir ışık huzmesi girerek çiçeğin

üstüne düşer. Çiçeğin yaprakları kımıldar, hafiften dirilmeğe başlar. Merdivenleri çıkan ayak sesleri duyulur. Sokak kapısı vurulur.)

KADIN: (Dışarıdan kapıyı vurarak) Heeey! Neredesin! Evdeysen açsana kapıyı! Günlerdir seni bekliyoruz! (Karşı dairenin kapısı gıcırdayarak açılır, dışarıda konuşmalar sürer.)

KOMŞU: Kimi aramıştınız?

KADIN: Bu dairede oturan arkadaş. Günlerdir onu arıyoruz.

KOMŞU: Seyahate çıktı herhalde. Çoktandır yok ortalıkta. Üç hafta kadar oldu. Hiç görmüyorum. Sabaha karşı bazı sesler duyar gibi oldum, çaldım kapısını ama açan olmadı. Yanıldım herhalde.

KADIN: Gene de görecek olursanız söyler misiniz lütfen. Yeni oyunda rolü var. Provalar başladı. Hemen uğrasın tiyatroya.

KOMŞU: Elbette söylerim evladım.

KADIN: Sağ olun. Rahatsız ettim.

KOMŞU: Estağfurullah.

KADIN: İyi günler.

KOMŞU: Size de iyi günler evladım.

(Komşunun kapısı gıcırdayarak kapanır. Merdivenleri inen ayak sesleri. Gün ışığı perdenin aralıklarından yavaşça odayı doldurmaktadır. Genç Adam yer yatağında, bir elinde tabanca, yanında şişe hareketsiz yatarken, mandolin ve çocuk sesleri duyulur. Işık çoğalırken çiçek giderek serpilir, serpilir. Sonra sessizlik..)

YAŞLI ADAM: (Salona girer, bir süre Genç Adam’a bakar, alayla) Uyu bakalım Genç Adam.Karanlık.)

Perde

*Onları hiç tanımadım..
Yalnızca resimlerini gördüm gazetelerde..
Cansız bedenlerinin fotoğrafları
bir şamar gibi çarptı suratıma,
apansız, bir sabah.
Bu oyunu o iki sevgilinin anısına sunmak istiyorum.
O iki genç insana.
Benim de bu mahallenin bir ferdi olduğumu göz ardı edip
kabul ederlerse tabii.*

C.C

NIOBE

(Oyun, 1 Perde)

KIŞILAR

Böbrek : 48'li yaşların başında.

Sekstet : 42 yaşında. Böbrek'in karısı.

Fermion : 24 yaşında

Bozon : 24 yaşında, Fermion'in erkek ikizi

Oly : 84 yaşında.

Stan : Kukla. Oly ile aynı yaşlarda.

Finalde Bozon yaşlarında.

Niobe : 72'li yaşlarda.

Supernova : Fermion'un sevgilisi. 18 yaşında.

Siluetler.

(Yaşlar, bizlerin kullandığı 10'lu sistem yerine

12'li sayı sistemine göre belirtilmiştir)

Mekanlar iç içe, panolarla ayrılmıştır. Bu panolara gerektiğinde insan silüetleri yansıtılacaktır. Sahne gerisini kaplayan bir fırın kapağı. Bu kapak ters çevrildiğinde, sahnenin fırın içi gibi kullanılmasına imkan verecek biçimde tasarlanmalıdır. Stan ayağa kalktığında ve koltuk değneklerini atıp dans ederken, iplerini Oly'nin yönettiği bir kukla gibi hareket etmektedir. Oly'nin tekerlekli sandalyesi iki oyuncuyu taşıyabilecek, özel tasarlanmış bir araçtır.

1.SAHNE

(Boşluk. lokal ışık. Fonda Bozon'un atonal senfonisi. Niobe aynaya bakar gibidir. Ellerini yüzünde dolaştırır. Altı parmağı belirginleşir. Parlak taşlı kolyesini alır, boynuna takar. Bir süre önünde bir ayna varmışçasına bakar, siyah gözlüklerini takar, bastonuna tutunarak ayağa kalkar. Boşluğa bakar. Oly ve Stan belirirler. Oly tekerlekli sandalyesindedir. Stan yanında, ayakta, koltuk değneklerine yaslanmış. Üzerlerinde mahkum kıyafeti, belli belirsiz seçilirler.)

OLY: Ben Oliver. Eski bir kürek mahkumu. Sakat. Beş parmaklı.

STAN: Ben Stan. Eski bir kürek mahkumunun sefil dostu. Hatalı bir kukla. Beş parmaklı.

NIÖBE: (Ellerini açarak parmaklarına sonra da boşluğa bakar)

Bu gece çok mühim bir gece. Bozon ve Fermion. Sevgili torunlarım. Bu gece tam yirmidört yaşına basıyorlar. Ve ben.. bu gece.. sonsuza kadar ışıdamaya başlayacağım.

(Karanlık. Müzik bir süre daha devam eder.)

2. SAHNE

(Boşluk. Sekstet'e lokal ışık verilir. Sere serpe uzanmış, çevresinde John, Jack ve Rousseau varmışçasına, erotik bir dansı çağrıştıran stilize hareketler yapmaktadır.)

SEKSTET: Öyle her önüme gelene anlatmam özel hayatımı. Ama sevdim sizi. John, Jack ve Rousseau. Özgürlük savaşçılarım. Kendime yakın buldum. Ne de olsa hepimiz altışar parmaklıyız. Tenimde dolaşan değişik boyda parmaklar. Tam otuzaltı adet. Yanlış anlamayın. Öyle herkesle yakınlaşacak kadın değilim ben. Bir anneyim. Boyunca ikizleri olan bir anne. Bu gece onların yirmi dördüncü doğum günü. Çok mutluyum. Müthiş bir kutlama olacak. Patlamalar, havai fişekler... Ama hepsi sadece kızım Fermion için. Çünkü Bozon sakat bir çocuk. Beş parmaklı. El ve ayaklarında yalnızca beşer parmakla doğdu Bozon. Hayatı boyunca arkadaşları, akranları, okul müdürü, apartman kapıcısı ve de altıncı derecedeki akrabaları tarafından sürekli dışlandı yavrucağı. Çok mutsuzum. Öyle mi? Demek hiç göstermiyorum yaşımı. Teşekkür ederim. Sizler de çok tatlısınız. Paylaşım ustalarım benim. Ne güzel paylaşıyorsunuz, paylaşıyorsunuz hayatı. Hadi aslanlarım. Teselli edin beni. (Böbrek'in haykırışı duyulur.)

BÖBREK: (Dışarıdan) İnanmıyorum. (Sekstet taş kesilir) Ellerimi çil basmış! (Karanlık. Müzik.)

3.SAHNE

Yatak Odası

(Böbrek aydınlanır. Üzerinde bornoz, ayağında terlik. Elleri diğerleri gibi altı parmaklıdır. Elinde tıraş makinesi.)

BÖBREK: Ellerimi çil basmış! Ellerimi çil basmış! İnanmıyorum!

SEKSTET: (Kapıdan başını uzatarak) Kaç dedin Bezelyem?

BÖBREK: Ellerimi çil basmış Sekstet!

SEKSTET: (Üzerinde pardösü ile girer. Hafif içkili) Aferin sana.

BÖBREK: Ne kaç dedim?

SEKSTET: Saat saat.

BÖBREK: (Ellerini göstererek) Galiba ihtiyarlıyorum ben.

SEKSTET: Ne hoş. Kocamış bir koca. Ama bilge. Yalamış yutmuş hayatı. Aman ne büyük marifet. (Çıkar. Dışarıdan) İşin yoksa uğraş dur! (Televizyondan gelen sesler duyulur. Sekstet kanal aramaktadır.)

BÖBREK: (Arkasından) Neredeydin sen?

SEKSTET: (Başını uzatarak) Boks ve seks şampiyonalarının olmadığı bir dünyada çilli bezelyem.

BÖBREK: İçki mi içtin?

SEKSTET: (Elinde kumanda aleti, içeri doğru yürür) İkinci karnalda. Ana haber bülteninde. İçki? Sadece iki kadeh Absinthe. Çok mu kilo aldım ben? Böbrek?

BÖBREK: Kırksekizli yaşlarıma yeni girdim sayılır...

SEKSTET: Hadi, ver bi ısırık...

BÖBREK: Ve de ellerimi çil basmış!

SEKSTET: (Bir an bakar) Geçiş hayvanı! (Hışımlla çıkar)

BÖBREK: (Arkasından) Ne dedin sen bana?

SEKSTET: (Dışarıdan seslenir) Nükleik asitler.

BÖBREK: Ne?

SEKSTET: (Girerken) Savaşlarımızın, cinayetlerimizin, aşklarımızın, tutkularımızın esas sorumlusu kimmiş biliyor musun Böbrek? Nükleik asitler. Kalıtsal bilgiyi taşıyan nükleik asitlerimizmiş vahşetimizin esas sorumlusu. Böyle söyledi John.

BÖBREK: Ben miyim geçiş hayvanı? John kim?

SEKSTET: Sonra Jack. Son olarak da Rousseau. Haberleri kaçırmayalım bu arada?

BÖBREK: (Sekstet çıkar. Arkasından bağırarak) Kim bu herifler Sekstet?

SEKSTET: (Dışarıdan bağırarak) Yavaş sesle bağır! (Kafasını uzatır, usulca) Haber saati.

BÖBREK: Saat altıya üç var. Sekiz yirmidörtte annemin yanında olmalıyız. Dokuz onikiye kadar hazırlıkları bitirip oradan da doğru kızımızın doğum günü partisine. Annemin hazırlanması, tıraşlanması, hediye paketine konulması falan epey zaman alacak. Fermion nerde?

SEKSTET: (Tekrar girerken) Garajda. Kız arkadaşıyla birlikte parmaklarına kutsal oje sürüyorlar.

BÖBREK: Ya Bozon?

SEKSTET: Nerede olabilir babası, Bozon?

BÖBREK: Tavan arasında. Odasında.

SEKSTET: Elbette.

BÖBREK: Üzgün mü?

SEKSTET: Elbette.

BÖBREK: Demin sözünü ettiğin herifler kim Sekstet? (Kadın cevap vermeden çıkar. Arkasından) Tasarımın doruğundaki bir türe, geçiş hayvanı diye hitap edemezsin sen! Nemfoman cadı!

SEKSTET: (Dışarıdan televizyonun tepesine pat pat vurma sesi gelir) Çalışsana uyuz! (Hışımla girer) Dünyada olup biteni tunç devrinden kalma üçüncü el bir tüplü televizyondan

öğreniyoruz! Neden çilli bezelyem?

BÖBREK: Çünkü bizler eski dünya organizmalarıyız. Stoklar bitmeden yenisini kullanmak günah.

SEKSTET: Kim söylüyor bunu?

BÖBREK: Kullanma kılavuzunda yazıyor. (Kahkaha atar)

SEKSTET: Aman ne ironik bir yaklaşım. Aynı anası. Hem cimri hem komik. Demek reklam panolarında kullanacaklarını annenin resmini. Ne güzel. Bu yaşta ünlü olacak desene. (Çıkarken) Ama ne yazık ki göremeyecek bunu.

BÖBREK: Ama insan ömründen daha uzun bir süre yaşayacak annem.

SEKSTET: Metro duraklarındaki reklam afişlerinde.

SEKSTET: Önünden geçen herkes hayran hayran ona bakacak. (Hıçkırır) Anneciğim gizlice göz kırpacak onlara.

SEKSTET: (Başını uzatır) Ay feci bir mutasyon bu bizimkisi. Mitomanlar ve onlara inanan ahmaklar. (Kaybolur)

BÖBREK: (Banyoya doğru çıkarken) Neredeyse ondokuzbin-yüzkırksekizlerce aday arasından annemi seçmeleri... Yani inanılır gibi değil.

SEKSTET: (Dışarıdan) Bugün alışveriş merkezinde yolumu kestiler.

BÖBREK: (Öbür girişten elinde losyon şişesiyle başını uzatır) Kimler?

SEKSTET: (Karşı girişten başını uzatır) Söyledim ya. John, Jack ve Rousseau. Uzak dünyaların haşarı gençleri. (İçeri doğru yürür) Bir televizyon programı için anket yapıyorlarmış. Tam on sekiz dakika uzattılar söyleşimizi. Hayvan gibi. İkinci kanalda. Onsekiz sıfır altıda. Ana haberde yani. Soru şu Böbrek. İyi dinle. (Böbrek elinde yüz kremiyle girer) Sizden sonrakilere nasıl bir dünya bırakmak isterdiniz? Benden gelen tarihi cevapsa şöyle. Boks ve seks şampiyonalarının olmadığı bir dünya. Nasıl ama? Bugün benim en mutlu günüm dedim

onlara. Bugün benim ikizlerim tam 24 yaşına basıyorlar diye çığlık attım. Ama ne çığlık. (Böbrek çıkar) Yani, sadece kızım Fermion kutlayabilecek yirmi dördüncü yaşını diyerek hıçkırıldım demek istiyorum. (Bağırarak) Keşke senin oğlun da herkesin oğlu gibi normal bir çocuk olsaydı!

BÖBREK: (Girerken) Oğlumuz normal bir çocuk Sekstet!

SEKSTET: Duymuyorum seni.

BÖBREK: Oğlumuz altı parmaklı!

SEKSTET: Hayır! Beş parmaklı! (Sessizlik) Yani ben öyle olmasını tercih ediyorum.

BÖBREK: Herkese söyledin bu yalanı. Tanıdık tanımadık herkese! Ve giderek kendin de inanmaya başladın.

SEKSTET: (Eliyle kulaklarını tıkar) Duymuyorum seni!

BÖBREK: Yıllarca sakladın onu. Üstelik beni de ortak ettin yalanlarına. Hem yasalara karşı geliyorsun hem tanrılara.

SEKSTET: Her şeyi annen başlattı unutma. Ne o, torunu Bozon bir dehaymış. Parmak boğumu kesilirse yazık olurmuş. Tanrının müziğini istediği gibi çalamazmış. Asıl günahkar annen. Belki beş parmaklılar bile girebilir cennete ama tapınağa karşı gelenler asla. Altı yaşından beri lanetli benim oğlum. Bu yüzden normal bir çocuk olmamalı. Eğer beşer parmakla yaratıldıysa bu tanrılarının sorumluluğundadır. Bu durumda yırtarız hepimiz. Ama isyankarsa...

BÖBREK: Yırtıp yırtmayacağımızı bilmiyoruz henüz.

SEKSTET: Ama bilinmezlerimiz çoğaldıkça korkum artıyor benim Böbrek. Bu nedenle de uydurduklarımızla yetiniyorum. Bile bile ahmaklığı kabullenmek. Sırf korku. Saçmalıyorum değil mi? Olsun. Hepimiz saçmalıyoruz ara sıra. (Böbrek çıkar, arkasından yüksek sesle) Hayata anlam katmak için. (Mırıldanarak) Üstelik, genel geçer hükümleri bir tarafa bırakırsak eğer, benim en kudretli horoz tarafından yumurtlatılmak gibi genetik bir misyonum var. Bu da epey zaman alıyor. En

kudretli hangisi? Denemeden bilemezsin ki. Başta denemedik gördük günümüzü. (Böbrek üzerinde uzun paça külotla girer, kapıda durur. Ayakları çıplak ve altı parmağı belirgindir) Ha, şeyi de söyledim tabii. Bazı beş parmaklı zengin çocuklarının sosyal ve hukuksal yaptırımlardan korunmak amacıyla tanesine tam yüz kırkört Asura doları vererek protez parmak taktırdıklarını da söyledim hayatım. Ama benim oğlum yapmaz öyle bir şey. Tanrıları ve onların kurduğu ilahi sistemi kandırmaya teşebbüs etmez benim oğlum. (Böbrek kaybolur) Kızım Fermion'a gelince. Onun yedinci boğumu kesilmedi elbet dedim. Kesilemez. Çünkü dişilerin cennete yedinci boğumlarıyla birlikte girmeleri günah değil dedim. Bu nedenle de ne kadar istese de erkekler gibi yüzük takamayacak. Elmas bir kolye ile yetinmek zorunda kalacak biricik kızım. Onun iyi örgü örmesi lazım. Solucan parmağı yedi boğumlu olmayan bir kız nasıl çeyiz işleyebilir? Nasıl koca bulabilir? Fermion'un kişisel tercihlerinden söz etmedim elbette. Kızımın içinde bir erkek ruhu barındırdığını söylemedim. Özel durumlarımız yabancıları ilgilendirmez. Bu gece babaannesi kızıma yirmi dördüncü yaş anısı olarak elmas bir... (Bir an susar) Kolye hediye edecek. Ama Bozon' cuk... (Hıçkırır) O hiç bir zaman elmas bir yüzüğe sahip olamayacak. Çünkü o eksik. Beş parmaklı. Ve bu nedenle de hiç kız arkadaşı yok. Çünkü kızlar hakir görüyor benim oğlumu. Anlıyorsunuz değil mi? Triafon diye bir müzik aleti duydunuz mu siz? Duyamazsınız. Çünkü oğlum icat etti. (Ağlamaya başlar. Ansızın susar) Lise yıllarında üflemelilerle ilgilendiğimi söyledim onlara. Grubumuz bile vardı dedim. Üflemeli ve vurmali çalgılar altılısı. "Karizmatik evrim yosmaları Sekstet!". Her Cumartesi. Yirmibir sıfıraltı ile yirmidört kırksekiz arası. (Böbrek gömleğini giymiş, altında külotu ile girer. Sekstet bir an adama bakar) Yüzün çok mu kırıştı senin? (Böbrek telaşlanır, elleriyle yüzüne dokunur)

4. SAHNE

Burnun da hokka gibi oldu. Yıllar önce öptüğüm yakışıklı prens inanılmaz bir biçimde kurbağaya dönüşüyor. Gelişim yasalarına göre insan önce kurbağa olur, sonra prene döner. Tanrının oynamamızı istediği peri masalına ters düşüyor bu yakışiksız davranışın. Kaç demiştin saat?

BÖBREK: Maddenin dönüşümüyle ilgili öyle bilir bilmez fikir yürütemezsin sen!

SEKSTET: (Çığlık atar gibi) Bağırma bana!

BÖBREK: (Bir an sessizlikten sonra) Özür dilerim.

SEKSTET: (Aşırı sakın) Asıl ben özür dilerim. (Çıkar, adam arkasından bakar. Kısa bir an sonra tekrar başını uzatır, göz göze gelirler) Bütün suç nükleik asitlerimiz. (Kısa bir sessizlik) Hemoroid pomadını sürdün mü?

BÖBREK: Dönünce süreceğim.

SEKSTET: Sen acı çekme de... Her ne kadar ilahi tasarımın doruk noktasındaki bir tür olmasan bile.. Seviyorum seni. (Solucan parmağını dudaklarına götürerek dişlerinin arasından hırlamaya benzer bir ses çıkartır. Bu, öpücük yollamak gibi bir harekettir. Böbrek de aynı biçimde karşılık verir. Sekstet çıkar.)

BÖBREK: (Arkasından bakar, söylenerek) Bir kere kurbağaları cadılar değil prensesler öper. Kaltak!

SEKSTET: (Dışarıdan) Orospu çocukları! (Kulisten bir patlama sesi gelir)

BÖBREK: Sekstet? (Daha şiddetli bir patlama duyulur. Odadan dumanlar çıkar) Sekstet! (Bir süre sonra Sekstet girer. Saçı başı dağılmış, üstü yırtık. Işıklar söner.)

Klinik. Niobe'in odası.

(Küçük bir masa, yatak, fonda Michaelangelo'nun 'Yaratılış' adlı tablosunun altı parmaklı bir benzeri. Sahne başlarken Niobe'nin sadece altı parmaklı, mektup tutan elleri belirgindir. Üzerinde şık bir tuvalet, gözünde siyah gözlükleri, parmaklarıyla mektup okumakta. Köşede bir yerde kapağı açık, içi eşyalarla dolu bir bavul. Oly, Stan'le birlikte kadının yakınında bir yerlerde oturmakta. Abajur yanana kadar Oly ve Stan'i belirgin olarak görmeyiz.)

NİOBE: (Karanlıkta) İşte böyle sevgili anneciğim. Netice itibariyle öyle alelacele büyüüvermiş ki uzay, sonuç belirlenmiş bile, onu belirleyen neden henüz oluşmadan. Yıldızlar boşluktaki yerlerini almışlar, henüz toz dumanı bile değilken, anneciğim. Ve yıldızlar yerlerini aldıklarında, aslında çoktan büyümesini tamamlamış kainat. Hatta küçülmesini bile. Her şey eski hiçliğine bürünüvermiş, eskisi gibi, gökyüzünde yıldızlar hala bizim için parıldarken. Bu nedenle de hiçbir şeyi kafana takma anneciğim. Seni çok seven oğlun. (Mektubu buruşturur. Oly purosunu yakar yüzü bir süreliğine aydınlanır. Mırıldanarak) Ne hoş, ne erdemli yalanlar uyduruyorsun anneciğine. Evet! Üçüncü soruyu soruyorum! Hazır mısınız? Oly? Stan?

STAN: Ben hazırım.

NİOBE: Vicdan diyorum Stan. Vicdan, evrim sürecinin hangi evresinde devreye girmiştir acaba?

STAN: (Oly'e döner) Sen söyle.

OLY: (Oly abajuru yakar) Soruyu alabilir miyim lütfen?

STAN: (Niobe'ye döner) Kaybettik. Başka soru sor.

OLY: Ha, anladım. Vicdan. Eski kayıtlarda olması lazım bütün bunların. (Cebinden küçük not defterini çıkartır, karıştırır, sıkılır) Amaaan! Kim uğraşacak bu saate!

STAN: Oly... Yanlış anlamazsan... Ellerini fazla kullanmasan diyorum.

OLY: (Parmaklarını saklayarak) Özür dilerim sevgili bayan.

NİOBE: Önemli değil Oly. Rahatına bak. Parmak sayısı ile ilgilenmiyorum artık. Artık çok huzurluyum. Bu gece müthiş bir gece olacak. Neyse. Cevabı ben veriyorum. Vicdan diyorduk. Belki sudan bile çıkmamıştık henüz. Belki de ilk atalarımızdan biri, bir diğerini hiç nedensiz parçaladı ve bunu niçin yaptığını düşündü kısa bir süre.

STAN: Yüce Asura!

NİOBE: Sonra da unuttu gitti. Yoluna koyuldu yeniden, salına salına.

STAN: Aptal şey!

NİOBE: Ama o bir anlık duyguyu sevmiş olmalı ki, bir yerlere kaydetti ve büyüttü onu minicik içinin derinliklerinde. (Mırıldanır gibi) ‘Yüce Asura. Ben ne yaptım?’ (Sessizlik)

OLY: O vadiye demiryolları döşenmemişti henüz. İhtiyar babaanne primat torununun beş minik parmağını kendi nasırlı parmaklarına kenetlemiş, yürüyorlardı birlikte, upuzun vahşet çağı boyunca. Ve o vadiye demiryolları döşenmemişti henüz. Yavru primat merakla sordu ihtiyara. Aslında sadece tuhaf, anlaşılmasız hırıltılar çıkardı. Ama anlamıştı ihtiyar primat onun neyi merak ettiğini. Tecrübeliydi hayat konusunda. Neredeyse primat sarrafı olmuştu, yaşadığı onikilerce yıl boyunca. ‘Daha çok yürüyecek miyiz babaanne?’ diye soruyordu yavrucak. (Sessizlik) O sabah bütün ailesi gözlerinin önünde parçalanmıştı, altı parmaklı düşman bir primat ordusu tarafından. Annesi, babası, kardeşleri, kuzenleri, yengesi, halası...

Yalnızca ikisi kalakalmışlardı, bu her karışı tuzaklarla, öcülerle dolu şizoid gezegende.

STAN: ‘Sık dişini güzel yavrum.’

NİOBE: Böyle mi söyledi torununa?

OLY: Tam böyle değil. Aynı anlama gelen tuhaf, hırıltılı bir ses çıkardı babaanne primat, meraklı torununu kirli beyaz kıllarla kaplı ama sıcacık göğsüne doğru bastırarak.

STAN: ‘Dinozorlardan zarar gelmez. Sarı sakallıları bir atlattık mı ulaşırsız suya.’

NİOBE: (Kendi kendine mırıldanır) Sarı sakallıları bir atlattık mı ulaşırsız suya. Oly? Adı neydi küçük kızın?

OLY: Adını bulamadım eski kayıtlarda. ‘Yabani hayvanlar tarafından parçalanmış yüz kırkdörlerce dişi primat yavrusundan biri’ diye geçiyor.

NİOBE: Tarif etsene.

OLY: Neyi?

NİOBE: O kız çocuğunu.

OLY: Uçları kırmızı kurdelelerle bağlanmış altın rengi bukleleri yoktu yavru primatın. Dantelli çorapları, fırfırlı eteği, ağlayan oyuncak bebeği de yoktu. Kıllarla kaplıydı bacakları. Ayakları kabuklu ve çıplak, saçları böcekli ve de saç telleri yağdan birbirine yapışmıştı. Dişleri kırık, dudakları sümüklü, gözleri ise... Evet. Şimdi hatırladım. Ağlıyordu. Onu diğerlerinden ayıran yegane özelliği buydu işte. Gözyaşları. Dünya tarihinde ağlayan ilk canlı. Ürkek bir dişi primat. Henüz ergenlik sivilceleri bile çıkmamış. Gelgelelim, gözbebeklerini esir alan vahşet virüsünün üstesinden gelebilmesi için, daha çok uzun bir zaman dilimine ihtiyacı olacaktı.

NİOBE: (Kendi kendine mırıldanır) Evren toz bulutu oluncaya kadar.

OLY: Aylarca yürüdüler suya ulaşmak için, şu an demiryolunun uzayıp gittiği ıssızlık boyunca. İhtiyar primat ve torunu.

Aylarca. Yol boyunca korktu babaanne. Ve ne yazık ki tanrısından da yardım isteyemedi bu konuda. Çünkü henüz tanışmamışlardı tanrısıyla. Tanrısı içinin derinliklerinde bir yerlerdeydi. Ama nerede?..

NİOBE: Ulaştılar mı suya?

OLY: Altıncı haftanın sonunda sol elinin dört parmağını yedirmişti büyükanne primat, açlıktan mecalsiz kalan küçük torununa. Teker teker. Beşinci parmağını, ise kendine saklamıştı. Torununun gözyaşlarını silebilmek için. Ve de... İşin tuhafı acı da duymamıştı onları taşla parçalayıp elinden ayırırken. Hatta tuhaf bir sevinç kaplamıştı içini. Torunu iştahla sıyrıyordu parmak derilerini. Küçük ve kırık dişleriyle kemiklerini öğütüyor, sonra da yutuyordu. Nedenini bilmediği bir coşku taşmıştı içinden babaanne primatın; dışarı, hayata doğru, bu sahneyi izlediğinde. Ve şöyle geçirmişti içinden.

STAN: 'Torunum hayatta kalacak!'

NİOBE: (Mırıldanır) Şükürler olsun.

OLY: Yedinci haftanın ilk günü gene acıktı yavrucak. Çocuk işte. Tek bir ot bile yok çevrelerinde. İki yorgun primat. Müstakbel demiryolunun yalnız yolcuları. Çocuk sümüklerini çeke çeke ağlamaya başladı bir süre sonra. Hastalandı. Ateşlendi, kuru kuru öksürdü... Sinekler kaçıştı burun deliklerinden her öksürüğünde. Babaanne primat şaşkın, sancılı ama sabırlı... Bembeyaz kıllarla kaplı göğsünde uyuttu onu son gece. Ve o sabah kahvaltısını bitirdiğinde, bundan böyle yolu tek başına yürümesi gerektiğini anlamıştı çocuk primat. Yapayalnız. Şöyle söylemişti babaanesi, sağ elinde kalan tek parmağı ile göğsünü boydan boya yarıp, sol eliyle yüreğini kavrayarak biricik torununa ikram etmeden önce.

NİOBE: (Mırıldanır) Hemen bitirme yüreğini.

OLY: Yavaş yavaş.

STAN: Kanımı yavaş yavaş iç.

OLY: Suya kadar idare et. Yavaş yavaş. Ve yürüdü tek başına, ismi nüfus kütüklerine ve tarih sayfalarına geçmeyen, beş parmaklı küçük yavru primat, suya doğru. Vahşet çağı boyunca. Bir uçtan bir uca. Evrim kadar yavaş. Babaannesini sindire sindire yürüdü.

NİOBE: Sonra?

OLY: Sonrasını bilemiyoruz.

STAN: Çok sıkıcısın Oly.

OLY: Sen de öyle Stan.

STAN: Yapma Oly. Hitler ne kadar yaşam severse ben de o kadar sıkıcıyım.

OLY: Hitler mi? O da kim?

STAN: Yapma Oly. Çok ünlü bir ilk çağ diktatörü.

OLY: Çıkartamadım Stan. Hangi dönem?

STAN: Gamalı taş devri.

OLY: (Bulmuş gibi sevinçle) Adolf!

STAN: Ta kendisi. Fevri ve ani jestleri nedeniyle ressamalara poz veremediğinden, mağara duvarlarında diğer etobur kuzenleriyle birlikte çizilmiş resimlerine pek rastlayamadığımız çok ünlü bir asker ve de diplomat primat. Bir aktör. Eşi bulunmaz bir siyahî komedyâ ustası.

OLY: Taş devri biteli yılar oldu Stan. Elmas devrindeyiz artık. Bunu kabul et. Daha çağdaş bir örnek vermeliydin. Korkuyor musun yoksa?

STAN: O sümüklü maymun kız suya ulaşmamış olsaydı eğer, belki de sizler burada olmayacaktınız Oly.

OLY: Doğru Stan. Hatta sen bile burada olmayacaktın sevgili el yapımı dostum. Dedim ya çok karmaşık. Kayıtlar toz toprak içersinde. Belgeler birbirine karışmış durumda. Tasnif etmek çok uzun... Çok meşakkatli... En az evrenin başlangıç noktasına gitmek kadar zor.

STAN: O kadar zamanımız olduğunu sanmıyorum.

OLY: (Kendi kendine mırıldanır gibi) Kalemler.

NİOBE: Kalemlerimiz vardı bizim.

OLY: Hediyelik kurşunkalemler..

NİOBE: Genelde birinci satırı yazarken ikincisini yaşırdık.

Sonra onu da yazardık. Teker teker.. Bütün yaşananları.

Merak ediyorum Oly. Mürekkep damlacıkları, parmak izleri, kokular. Ne oldu acaba onlara?

OLY: Kayıtlarda vardır hepsi.

NİOBE: Genç adam sevdiği kızın peşinden baktı. Ve o an, gökyüzünde uçuşan bir kar taneciği konuverdi göz kapağının kenarına genç adamın. Ve orada eriyiverdi... Ve de bir gözyaşı gibi süzüldü yanaklarından, o kar tanesi, genç adamın. Böyle miydi?

OLY: Çok etkileyici bir sahneydi. Uzun süre çıkmamıştı aklımdan.

NİOBE: Peki o kar taneciğinin, çok uzun bir zaman önce, hakikaten bir başkasının gözünden akmış olabileceğini düşünmüş müydün?

OLY: Günlüğüme bakmam lazım.

NİOBE: Hiç tanımadığımız bir canlı. Başka bir zaman diliminde. Zerreciklerine o anki acılarını ya da sevinçlerini yükleyerek akıtıverdi onu gözpınarından. Yerçekiminin ilahi iradesine doğru bırakıverdi. Sonra da kainatın bitmek bilmeyen hareketliliğine ayak uydurup çeşitli kılıklara girdi o tanımadığımız kişinin gözünden boşalan, derken günün birinde bir anlığına bile olsa bir kar taneciği kostümü giyen, sıradan ama sıra dışı damlacık. Bu cümbüşünün içinde, eminim çok eğleniyordur.

OLY: Kim?

NİOBE: Kar taneciği. Ya da vapur düdüğü.

OLY: Romantizm ve realite.

NİOBE: Yan yana pek de yakışmıyorlar öyle değil mi? (Eliyle bastonunu arar, tutar, doğrularak) Hadi bakalım. Daha çok işimiz var. (El yordamıyla kalan eşyalarını bavula koyarken) Ya Melankoli ve realite? Onlar yan yana yakışıyorlar mı?

OLY: Şimdi... hadise şu. Galiba realite kendinden başka kimseyle ilgilenmiyor pek.

NİOBE: Olsun. Ben gene de ara sıra ağlamanın güzel bir şey olduğunu düşünüyorum sevgili komik yol arkadaşım.

STAN: Peki ya gülmek?

NİOBE: Ona vakit bulamıyorum pek.

OLY: (Ansızın) Biz karşılaşmıştık seninle.

NİOBE: Ne zaman?

OLY: En az kırksekiz küsur yıl olmuştur sanırım. Şimdi daha net hatırlıyorum. Büyük savaş öncesiydi.

STAN: Genel af sonrası.

OLY: İstasyondaydık. Senin üzerinde vizon bir kürk vardı.

NİOBE: Upuzun.

OLY: Upuzun.

NİOBE: Gri.

OLY: Ve de... bir çift göz. Loş.

NİOBE: Loş?

STAN: Birini uğurluyordun.

NİOBE: Yol arkadaşım.

OLY: Savaşa gidiyordu sanırım.

NİOBE: Hangisiydi acaba?

OLY: Dedim ya büyük savaş. Ben yanınızdan geçmiştim o an.

STAN: Ben de.

NİOBE: Hatırlamıyorum.

STAN: (Dudak büker) Ben de.

OLY: Uzun uzun öpüştünüz.

STAN: Deliler gibi.

OLY: Ağlıyordun.

NİOBE: Sahi mi?

OLY: Ben bavullarını taşıyordum o anki sahibimin. Stan ise sakat bir balerinin tekerlekli iskemlesini itiyordu çarpık bacaklarını taşlara sürte sürte.

STAN: Balerin değildi o. Yalancının biriydi.

NİOBE: Yok canım. Ağlamamıştım.

OLY: Küçük kız çocuğu geçmişti o an yanımızdan. Koşarak.

NİOBE: Hatırlamıyorum.

OLY: Mavi bir ponponu vardı beresinde hani.

NİOBE: Hatırlamıyorum.

OLY: Hani göz göze gelmişsiniz? Ve gülümsemiştiniz birbirinize.

NİOBE: Kırmızı başlıklı kız.

STAN: Hayır. O başka yalan.

NİOBE: Pollyanna?

STAN: Biz kendi masalımızı yazıyoruz sevgili bayan.

OLY: Mavi bir ponponu vardı beresinde hani.

NİOBE: Fermion?

OLY: Fermion doğmamıştı henüz. (Sessizlik)

NİOBE: Doğmamış olabilir. Ama oydu.

OLY: Sonra da bana bakmıştınız. Sadece bir an. Küçük bir zaman parçası boyunca, farkında bile olmadan, kesişmişti bakışlarımız. Sonra devam etmiştik yolumuza.

NİOBE: Hatırlamıyorum.

OLY: Bir daha hiç karşılaşmadık. Ne mavi ponponlu kız, ne sen, ne ben...

NİOBE: Hatırlamıyorum.

STAN: Ben de.

OLY: Ben de. (Sessizlik) Eski kayıtlar incelense bulunabilir belki öyle bir an. Ama nasıl tarif edeceğiz ki? Belki de istasyon değildi. Başka bir gezegen. Elmas parçacıkları parlıyordu toprakta. Sonra kemik kırıntıları. Aramak lazım. Uzun iş.

Çok uzun.

(Sessizlik)

NİOBE: Evrim sürecinin hangi evresinde devreden çıktı acaba?

OLY: (Dalgın) Ne?

NİOBE: Vicdan diyorduk.

(Karanlık)

5. SAHNE

Yatak Odası

BÖBREK: (Tedirgin, hareketsiz) O patlama neydi Sekstet?

SEKSTET: Büyük patlama! Big Bang! Uzun bir bekleyişten sonra, sevgili minik çekirdek nihayet az önce infilak etti ve de uzayımız son hızla büyümeye başladı. Yolumuz açık olsun.

BÖBREK: (Saatine bakar) Saat tam onsekiz yirmiüç. Ve biz hala hazır değiliz!

SEKSTET: (Mırıldanır) Orospu çocukları. Bana kamerayı kapattık demişlerdi. (Sakin) Neye hazır değiliz bezelyem? Yaratılışa mı?

BÖBREK: Annem bizi bekliyor, sen hala yok yaradılış, yok büyük patlama...

SEKSTET: Tüp patladı tüp!

BÖBREK: Tüp mü? Ne tüpü?

SEKSTET: Duvara fırlattım eski nesil, iki boyutlu köhnemiş tüplü televizyonumuzu. Moralim çok bozuk Böbrek. Bombeli ekran kalçalarımı iri gösteriyor. Sağ ol aşkım, az önce beni merak edip "Ne oldu?" diye seslendiğin için.

BÖBREK: Önemli değil birtanem. Merak etmeseydim vicdan azabı çekerdim.

SEKSTET: Çillim benim. (Sekstet parmağı ile kendilerine has öpücüğü yollar. Böbrek tıraş makinesini çalıştırır. Ses giderek yükselir, tizleşir)

SEKSTET: (Bağırarak) Kaç demiştin saat?

BÖBREK: (Bağırarak) Şu an onsekiz yirmidokuz.

SEKSTET: (Bağırarak) Kaçtıydı ilk tören?

BÖBREK: (Bağırarak) Yirmiiki otuzda. Önce basın mensupları falan alınacakmış içeri. Annem fırına girmeden önce bir konuşma yapacakmış ailenin en büyüğü olarak. Gece yarısı da...

SEKSTET: Kapat şunu! (Böbrek tıraş makinesini susturur) Şu gerdan meselesini de konuşmamız lazım seninle Böbrek.

BÖBREK: Gerdan meselesi mi?

SEKSTET: Artık gerdan mı parmak mı bilemem.

BÖBREK: Ne saçmalıyorsun sen?

SEKSTET: Ben beceremeyeceğim. Gelip kendi söylesin. (Ağlamaya başlar)

BÖBREK: Neyi kendi söylesin?

SEKSTET: Kusura bakma bezelyem. Dengesiz ve de fevri davranışlar sergilediğimin farkındayım. Bir duygu şöleni yaşıyorum beynimde, damarlarımda, sol böbreğimde, karaciğerimde, idrar yollarımda... (Ağlamaya başlar)

BÖBREK: (Yanına gider, bir robot gibi mekanik hareketlerle kadının başını okşar) Hadi ama. Suçlama kendini elmas gözlü solucanım. Çağın dengesizliği bu. Çağımızın halüsinasyonları. Ve de sen çağın dengesizliği ile inanılmaz bir uyum içersindesin. Ve de sizin bu ortak dengesizliğiniz, çok yakında farklı bir dengenin temellerini atabilir Sekstet.

SEKSTET: (Ansızın ağlamasını keser, ciddi) Beni ikna edeceğini biliyordum. Canım benim. Kör tarotçum. Şakacı kahinim. Nasıl da sorgularmış kainatı o hassas parmaklarıyla.

BÖBREK: Kusura bakma karıcığım. Dengesiz ve de fevri davranışlar sergilediğimin farkındayım. Bir duygu şöleni yaşıyorum beynimde, damarlarımda, sol böbreğimde, karaciğerimde, idrar yollarımda... (Hiçkırır) Canım annem benim. (Hiçkırır) Aslında ben... Nefret ediyorum Thebai kralı olmaktan!

SEKSTET: (Bir robot gibi mekanik hareketlerle adamın başını okşar) Değilsin aşkım. Kör bir tarotçu olabilirsin. Ama kesinlikle Oidipusvari bir retina parçalanması değil seninkisi Böbrek. Kutsal, mütevazı bir kahin kataraktı. Bırak duygulanmayı artık. Kainatta gözyaşı dökmeyi gerektirecek bir travma yaşanmadı henüz. Herkes görevini yapıyor. Bütün elementler. Ve aslında her şey koca bir hiç.

BÖBREK: (Ağlamayı keser) Beni ikna edeceğini biliyordum.

SEKSTET: Şu sutyeni versene oradan. (Adam askıdaki üç gözlü sutyene uzanır, kadına uzatır) Teşekkür ederim. (Ansızın Fermion dalar içeri. Üzerinde jartiyer, üç göğüslü baby doll, saçları dağınık.)

FERMİON: Ne patladı az önce?

SEKSTET: Hiç.

FERMİON: Hiç mi? Hiçten mi çıktı o müthiş gümbürtü?

SEKSTET: Ben de onu söylüyorum işte.

BÖBREK: Elmas kolye de çok yakışacak yavrumun yılan gibi gerdanına.

FERMİON: Kolye değil baba. Yüzük. Ben yüzük istiyorum. Bak baba, şimdiden söyleyeyim, eğer kabul etmeyecek olursan rezalet çıkartırım.

BÖBREK: Babaannene çok ayıp olur ama. Bir kız çocuğu olarak onu parmağında taşıman hiç yakışık almaz.

FERMİON: Sen söylemezsen haberi bile olmaz.

BÖBREK: Ben bir aile başkanı olarak, yirmidördüncü yaşında bir kız çocuğunun parmağına yüzük takmaya kalkarsam aforoz edilirim. Bir kız çocuğu solucan parmağına elmas yüzük takmaz.

FERMİON: Dış görünüşümle bir kız çocuğunu andırabilirim belki. Ama ruhum öyle söylemiyor bana.

BÖBREK: Ruhları karıştırma.

FERMİON: Şeytan diyor ki git kes parmağını.

SEKSTET: Tövbe ateş.

FERMİON: Yakarım kendimi!

BÖBREK: Yak o zaman.

SEKSTET: Tövbe ateş.

BÖBREK: Kolye ucu dar günde daha kolay elden çıkartılır. İşin bir de bu yönünü düşün.

FERMİON: Lütfen baba.

SEKSTET: Lütfen Böbrek. Durumu hoşgörülle ve benim belir-

lediğim mantık çerçevesinde tekrar muhakeme et ve kişisel kararını ver artık.

FERMİON: Biliyorsun ki ben kararlı bir yapıya sahibim baba. Ayrıca ben bu gece kız arkadaşım Supernova ile nişanlanmak istiyorum.

BÖBREK: Anlamadım?

FERMİON: Kutlamayla ilgili şamatanın ardından, babaanne yadigarı yüzüğümü çatal tüfek tetikçisi solucan parmağıma takıp Supernova ile nişanlanmak istiyorum.

BÖBREK: (Böbreğini tutarak) Ah!

FERMİON: Baba?

SEKSTET: Böbrek?

BÖBREK: Böbreğime inecek sizin yüzünüzden..

SEKSTET: Sakin ol hayatım. Biliyorsun, tapınağa da sorduk. Çocukları bir tür şey... Sosyal mutasyon.

BÖBREK: Peki ya öbür dünya?

SEKSTET: Ne olmuş öbür dünyaya?

BÖBREK: Büyük ateş?

FERMİON: Ben kimseyi aldatmıyorum ki. Ne büyük ateşi?

SEKSTET: Üstelik yavrucaklar o kadar iyi anlaşıyorlar ki. Çağın dengesizliği ile inanılmaz bir uyum halindedir. Ve de onların bu ortak dengesizliği, çok yakında farklı bir dengeyi temellerini atabilir Böbrek.

FERMİON: Gelelim esas konuya. Bütün asil ruhlular erkekler gibi, yedinci boğumumu kestirmek istiyorum.

SEKSTET VE BÖBREK: Ne!

SEKSTET: (Fermion'u kucaklayarak) Oğlum!

(Yukarıdan ani bir trio fon sesi gelir. Bozon tuşlara vurmuştur. Hepsini bir anda susar. Karanlık)

6. SAHNE

Tavan arası

(Lokal ışık. Arkada fırın kapağının ters bölümü. Ortada karmaşık, klavyesi S biçiminde bir müzik aleti. Bozon tek başına yarı çıplak, sandalyesine bağlanmıştır. Yumruğu ile birkaç kez daha tuşlara vurur.)

BOZON: Susun dedim size! (Altı parmağına bakarak) Benim ellerim güzel mi? (Parmaklarını oynatarak, ilahi okur gibi) Ve babaanne atomlar çok üzülecek buna. (Parmakların belirgin bir biçimde gökyüzüne doğru açarak) Evvel zaman içinde, belirsiz bir yıldızdan yayılan kuark parçacıklarından bazıları, kendilerince çeşitli maceralar geçirdikten sonra, belirli bir süre için, bir ışık sepeti halinde babaannemi oluşturmuşlar. Bazıları da beni oluşturmuş, babaannemden bir zaman sonra. Ben. Babaannem ve ben.. Babaannemi oluşturan kuark sepeti, büyük bir sevgiyle bağlanmış kendisinden sonra oluşan ve kendisine oldukça benzeyen diğer zerreciklere. Torunum Bozon diye adlandırmış onu. Bozon'u oluşturan ışık zerreciklerinin uzunca bir süre uyumlu bir birliktelik içerisinde ışıması, kendi varlık nedeni haline gelmiş babaanne kuarkların. Bozon'u cennette göremeyince çok ama çok üzülecek. (Annesini taklit ederek) "Benim oğlum beş parmaklı." Erkekler altı yaşını bitirdiklerinde, sağ ellerinin altıncı parmağının yedinci boğumu törenle kesilir ve kutsanır. Uğursuzluklardan uzak dursun, soyları bereketli olsun, iyi tetik çeksinler diye. Yirmidört yaşına gelince de kutsanan solucan parmağına aile reisi tarafından bir şeref yüzüğü takılır. Şöyle der yüzüğü takan aile reisi. Sen bundan böyle tam altı boğumlu, tetikçi,

tahrikçi, tehditkar, madikçi ve de tırnaksız bir solucan parmağına sahipsin. Bunun değerini iyi bil. Artık bir kahraman gibi parmaklarını o iğrenç düşmanın boynuna geçirip, nefessiz kalana kadar sıkabilirsin. Hatta tek sıkışta ayırabilirsin bile o iğrenç düşmanın kafasını vücudundan. (Sessizlik) Bozon altı yaşına geldiğinde, parmak boğumu kesilmesin, daha farklı ve daha kıvrak çalsın diye saklamıştı babaannesini torununu tavan arasında. Çünkü Bozon bir dahiydi. Ve de babaannesinden başka kimse inanmak istemiyordu buna. (Sesini değiştirir. Parmaklarını konuşur gibi oynatır) Bozon'un parmakları bir türlü tutamayacak cennetin kutsal anahtarını. Ve cennet kilitli kalacak. Annesi saklıyor etraftan, Bozon'un ruhunu triafonu farklı çalabilmek uğruna ruhunu şeytana sattığını. Annesi yalan söylüyor. (Annesi gibi) 'Oğlum kadersiz. Oğlum beş parmaklı. Ama oğlum günahkar değil!' Oğlunu ölünceye kadar tavan arasında saklamaya bile razı, kendi cennetine ulaşabilmek için. Triofon çalarım ben de meleklere. Belki hoşlarına gider. Belki de beşer parmaklıdır melekler. Farklı çalabilmek. Ve bu uğurda cenneti feda etmek. Bozon gibiler sonsuza kadar triofon çalar, ateşler içersinde. Sonsuza kadar. Babaanne atomlar çok üzülecek buna. (Karanlık.)

7. SAHNE

Niobe'nin odası.

(Fonda ışılıtlı bir şehir panoraması. Masada üzerinde tek mum olan pasta. Şarap şişesi, üç kadeh, biri küçük. Oly tekerlekli sandalyede. Stan yere çökmüş.)

OLY: Babam öldükten sonra, bir nikotin fabrikasına verdi beni üvey babam. İşçi olarak. Mahkumiyet yaşım gelmemişti henüz. Akranlarım dakikada onikilerce sigara sararken, ben eksik parmaklarım yüzünden sadece bir tane sarabiliyordum. Sürekli alay ederlerdi benimle.

STAN: (Alay ederek) Aptal Oly, beş parmak Oly... Aptal Oly, beş parmak Oly...

OLY: Bir keresinde iş çıkışı birlik olup öldüresiye dövmüşlerdi beni, altı parmaklı işçi çocuklar. Sonra da üstüme işemişlerdi. Bunu yapmalarını nedeni beceriksizliğim değildi. Gerçi diğer işçi çocuklar kadar seri değildim, doğru. Ama özeldim ben. Oly'nin sardığı sigaralar özeldi. Özel insanlara gönderilirdi, Oly'nin eksik parmaklarıyla özene bezene sardığı zehirler. Armağan olarak. O özel insanlar, özel soslarla terbiye edilmiş primat beyinlerini iştahla mideye indirdikten sonra, paketlerinde altın harflerle isimlerinin yazılı olduğu özel sigaralarını tütürürlerdi, lüks restoranların bütün şehri kuşbakışı gören özel bölmelerinde. İşte sırf bu nedenle işe almışlardı zehir tacirleri, küçük Oly'i. Ben.. ömrüm boyunca yalvara yalvara yaşamaya çalıştım. Ve giderek alıştım buna.

STAN: Tecavüzü de anlatsana Oly.

OLY: Sen önce kışındaki çivi deliklerini göster. (Stan bozulur, susar) Bozulma hemen. Hadi, gel kucağıma. (Stan bir kukla

gibi hareket ederek doğrulur, Oly'nin kucağına oturur) Babaannesesi Fermion'un boynuna ufacık bir mücevher takacak Stan. Fındık tanesi kadar. İpek bir zincirin ucunda parlayan, fındık kadar küçük, kibirsiz, alaycı bir elmas parçası.

STAN: (Ağlamaklı) Ne asil bir davranış.

NİOBE: Hediye mi torunumun yirmidördüncü yaş gününe hazır edebilmek için iki ayımı feda ettim. Ömrümden koparılmış iki uzun ay. Şirket yakılma işlemi için mart ayı ortalarına gün vermişti. Olmaz dedim. Yirmibir aralık gecesine yetiştiremezseniz olmaz. (Sırayla ayları sayar) Temmuz, eylül, şubat, perşembe, ocak, aralık. Torunlarımın yirmidördüncü doğum günü. Kabul ettiler eksik olmasınlar. Çok anlamlı bir hediye olacak. Fermion hayatı boyunca unutmayacak sevgili babaannesini. Ama Bozon... (Hıçkırır) Bozon... hak etmiyor bunu. (Sessizlik) Sen hiç hediye aldın mı Oly?

OLY: Sadece bir kere. Beş yaşında bir çocuktum. "Bak Oly", dedi babam. "Sana bir arkadaşı getirdim. Senin gibi beş parmaklı. Senin gibi komik mi komik. Adı Stan olsun. Oly ve Stan." Ve kucağıma bırakıverdi. Konuşmasını bile bilmiyordu henüz. Her şeyi benimle öğrendi. Ağlamasını bile.

STAN: Ağlamasını bile.

OLY: Benim yayını kesiyorlar bu gece Stan. Sabaha karşı. Sonrası sessizlik. İçimdeki gizli pencereden dışarı doğru baktığımda şunu fark ettim. Tam seksendört yıl. Ben ve her şey. Bir ben vardım koca boşlukta, bir de her şey. Şimdiyse ben dediğim kütle, her şeye karışmak üzere. Artık eskiden olduğu gibi ellerin çenende, aklın özgürlüklerde, dışarı bakıp dalga geçemeyeceksin sevgili Olyciğinle. Her şeye karışmak üzereyiz dostum. Ya da herhangi bir şeye. Kalmak isterdim uzunca bir süre daha. Hatta süresiz. Ucu açık. Ama atomlarımızı geri vermemiz icap ediyormuş. Bir kısmını olsa neyse. Alışmışız. Üstelik hepsini birden istiyorlarmış. Artık kainatın gözüyle

bakmaya başlayacağız kainata. Parmaklıksız pencerelerden.
(Stan güler gibi omuzlarını oynatır) Neden gülüyorsun?

STAN: Yıldızlara bakarken birdenbire yıldız gözü olacağız.

OLY: Her şey çok komik şu kainatta. Her şey. Hepimiz. Düşün-
senize iki göktaşı çarpışıyor ve buna tanık olan üçüncüsü bu
işe çok gülüyor. Salaklar diyor içinden. Oysa onlar kafalarına
göre gitmiyorlardı ki? Of, kafam karışıyor.

NİOBE: Kafamız hep karışıyor. Arap saçına dönüyoruz. Sonra da
kayboluyoruz yarattığımız anlamın içinde. Kafamız karışık-
ça başkalarına saldırıyoruz. Birbirimizi yok edip bitiriyoruz
hayatı yavaş yavaş. Sonuç. Ölü bir toprak.

OLY: Başka türlü bir final yok galiba. Sonlar soluksuzdurlar.
Her zaman.

NİOBE: Aslında sorulacak tek bir soru var. Neden?

OLY: (Cebinden not defterini çıkartır, heceleyerek okumaya
başlar) Bence hayat dediğimiz şey, bazı atomların sistemli
bir biçimde organize olarak kainata meydan okumasından
ibarettir.

NİOBE: Bu ne?

OLY: Zaman zaman düşüncelerimi kaleme alırım. İleriki nesiller
için yani. Yani faydalı bulduğum düşüncelerimi...

STAN: Ama atomlar zaten kainatın malı değil mi Oly? Kim kime
meydan okuyor?

OLY: Sen sus. Karıştırma kafamı.

STAN: (Yalandan öfkelenmiş gibi yapar) Nerede benim parmak-
larım! Çabuk geri verin eksik parmaklarımı! Çok çabuk!

OLY: Öyle meydan okumak değil sersem. Bir kere atomlarını
geri vermem gerektiğini kimsecikler söylemedi bana. Ben
hissettim. Bilemiyorum. Belki de söylemişlerdir. Ama ben
hissettim. Ayrıca bunadım ben. Her saniye yeni bir anlam
yükliyorum patlamalara. Bu yüzden istiyorlar işte atomlarımı
sevgili dostum. Bunadığım için başka işlerde kullanacaklar.

(İnleyen kuklayı omuzuna yaslatır) Hadi. Kes artık. Başka
frekansa olduğumuzu farz et dostum. Başka bir istasyonda.
Tanışmadığım ama tanıdığım dostlarımla. (Stan güçlkle
doğrulur, kalkar ve ipleri bırakılmış bir kukla gibi olduğu
yere yığılır.)

NİOBE: Sanırım bunu düşünmek istemiyor.

OLY: Çok geç. Düşünmüştür bile. Düşünmek güzel. Ben şahsen
çok özleyeceğim düşünmeyi. Bir sürü başıboş atom var sağ-
da solda. Benimkiler mi lazım illa ki... Alın o halde! Çözün
hepsini şimdiden! Burun kıllarıma kadar sizin olsun! Şapşal
şapşal dönüp dur sen de sadece! Ne bilirsin ki başka? Ben
hiç olmazsa komik buluyorum seni. Ya sen? Farkında bile
değilsin bunun.

NİOBE: (Uyarır) Şşt. Ateş. (Sessizlik)

OLY: Hayır. Cehennem dememişlerdi. Başka şeyler için lazımmiş
atomlarım. Evet. Şimdi hatırladım. Grafit sanayinin taze mala
ihtiyacı var. Atomlarımı nostaljik kurşunkalem üretiminde
kullanacaklarmış. Hediyelik eşya olacağız Stan. Turistler
için. Geçici bir süre. Çocuklar tüketip çöpe atıncaya kadar.
Sonrası... Sonrası? Neydi sonrası?

STAN: (Başını kaldırır) Bunadın sen Bay Oly.

OLY: Sadece zaman kapaklarımı kapattım dostum. Anlık dalga-
lara bıraktım kendimi. Kayalıklar arasında salınarak dolanan
ve her saniye yeniden doğan kanadı kırık bir kırlangıç. Ne
diyordum?

NİOBE: Realite.

OLY: Ana vericinin ve ana sistemin nasıl çalıştığını bilmiyorum
henüz. Doğru ya. Belki de öyle olur. Farklı bir istasyon. Ben
kendimi kısa dalga dramalarda ararken bir de bakmışım uza-
mışım.. Upuzun bi komiklik olmuşum. Uzun dalga. (Stan
omuzlarını sallayarak hıçkırır. Oly Niobe'ye döner, usulca)
Çok uçkağıtçı. Sürekli ağlıyor. İhtiyarladı artık. Pili bitmek

üzere. (Kuklayı tekrar omuzuna yaslar. Normal tonla) Biliyor musun, yüzü estetikli bunun. Trenin geçmesini bekliyorduk rayların kenarında, ıssızlığın orta duraklarından birinde. Tren önümüzden geçip gittikten sonra da karşı tarafa geçecektik. Uzayıp giden demirden yola bakıyordu bizimki. Sonra bir düdüğü sesi duyuldu. Tren geliyordu. Ama öbür yönden. Bizim sağır kukla, trenin geldiği yöne değil de ters tarafa doğru bakıyordu. Derken bir düdüğü sesi daha duyuldu. Giderek yaklaşıyordu düdüğü sesi. Dikkat et diye bağırmanın kalmadan çevirdi kafasını salak, trenin geldiği yöne. Yanağı lokomotif yapıştı.

NİOBE: Ne diyorsun!

OLY: İşin kötüsü tren de durmadı. Aldı Stan'ın yanağını, bastı gitti düdüğünü çala çala. İşin daha da kötüsü o olaydan sonra bir daha hiç yürüyemedi. Daha doğrusu yürümek istemedi. Ne zaman 'Hadi yürü' desem, düdüğü sesi dinlemeye koyuldu. Gelme ihtimali olan başka lokomotiflerin düdüğü seslerini... Ve zamanla unuttu yürümesini. Dile kolay. Tam seksendört-dördüncü yaşını kutluyor bu gece. Protez bir yanak ve kırık bir yürekle yaşanmış tam seksendört sene. Öyle demiş satan adam babama. En fazla seksendört sene çalışabilir. (Kuklaya bakar. Sırtını okşayarak) İyi misin Stan? Biliyorsun değil mi?.. Bir süreliğine de olsa... Sen ve ben...

NİOBE: (Keserek) Oly.

OLY: Efendim.

NİOBE: Hala ışıltıyoruz.

OLY: Yetmiyor ama.

NİOBE: Ama balıklar... Kırık kanatlı kırlangıçlar.

(Sessizlik. Stan başını kaldırır, dinler.)

OLY: Belirsiz bir zamanda, benzeri görülmemiş bir savaş yaşanmış. İnsanlarla insansılar arasında.

NİOBE: Sonuç?

STAN: Sonucu söylesene serser şey. Sonucu söyle.

OLY: Denilen o ki, insanlar kazanmış.

NİOBE: Sonrası?

OLY: Sonrası katliam. Eşi benzeri görülmemiş bir primat katliamı.

NİOBE: Bu bir insanlık suçu ama.

STAN: Herkese adalet! Herkese adalet!

OLY: Kime karşı? İnsan olmayanlara karşı mı? Derken ikinci bir savaş daha yaşanmış. Geçenlerde. Bin yıl kadar önce. Ya da otuz bin. Çoğunlukla azınlıklar arasında.

NİOBE: Sebep?

STAN: Buzdağları.

NİOBE: Buzdağları mı?

OLY: Ve elmas yüzük.

NİOBE: Sonuç?

OLY: Soykırım. Eşi benzeri görülmemiş bir beş parmaklı katliamı. Sayısız beş parmaklı el. Kılıçla kesilmiş. Ve onun yarısı kadar kesik insan başı. Dünya nüfusunun tam yüz kırkdörtte kırksekizi. O zamanki nüfusun yani.

NİOBE: Hemen suç duyurusunda bulunmalı.

OLY: Kim yargılayacak? Bütün adalet heykelcikleri altışar parmaklı.

STAN: Ben acıktım.

OLY: Sırası değil.

STAN: Zeytin istiyorum.

OLY: Saçmalama.

STAN: Ellidokuz yıl önce Oly. Hatırlasana.

OLY: Kes sesini.

NİOBE: Ne oldu ellidokuz yıl önce Oly?

OLY: Bilmiyorum. Büyük ihtimal kendi de bilmiyordur. Sallıyor öylesine. En fazla ellidokuza kadar sayabilir. Altmış sonsuz-

luktur onun için. Öyle değil mi aptal karga?

STAN: Bir, üç, altı, dokuz...

NİOBE: Adalet diyorduk.

OLY: Adalet diyorduk. Aslında türlerin suç tarihi çok eskilere dayanıyor. İlk suçu işleyen basit bir tek hücreli organizma.

NİOBE: Ne yapmış?

OLY: Dişisini yemiş. O dişi aynı zamanda türünün dünyadaki son dişisiymiş. Böylelikle de kurutmuş soyunu hain. Ama onu yargılayacak mahkeme yok kainatta. Çünkü onu yargılayacak kendi türünden tek bir canlı dahi kalmamış. O halde suçsuz. Neyse. İyi ki de yok onlar. Onlar olsaydı biz olmazdık belki de. O halde onları yok edenler tanrıların askerleri miydi? İlahi bir görev mi ifa ediyorlardı katliamları gerçekleştirirken? Peki o primatların da bizler gibi yalvarış nidaları yok muydu? Duyuramadılar mı seslerini kimseciklere? Aslında daha eski suçlar da var. Çok eski. Bir hidrojen atomunun başka bir atomu yutmaya çalışması gibi. Zamanında suç sayılmayanlar. Ya da zaman aşımından yırtanlar. (Niobe'e bakar) Nasıl buldun masalımızı?

NİOBE: Kaç kaç olduk?

OLY: Hatırlamıyorum.

STAN: Tanrılar üzülmüş müdür acaba o primatlara?

OLY: Çok ileri gittin sen mankafa.

STAN: Herkese adalet! Herkese tövbe! Herkese ateş! (Sirenler çalar. Stan Oly'ye sarılır) Korum beni Oly. Ceza almak istemiyorum.

OLY: (Yüksek sesle) Tövbe! Ateş! Tövbe!

(Sirenler susar. Sessizlik)

NİOBE: Peki yalan? (Sessizlik) Yalan diyorum Oly. Evrim sürecinin hangi evresinde devreye girdi acaba?

STAN: (Oly'nin taklidini yaparak) Babaanne kuarklar çok üzülecek, küçük Bozon'u cennette göremeyince.

NİOBE: Peki son soru. Karşınıza iki kapı çıktı ve ikisinden de aynı anda girmek zorundasınız...

STAN: Bütün uzakların ötesinde elmas bir gezegen varmış.

NİOBE: Nerede?

STAN: Söyledim ya ötesinde.

NİOBE: Neyin ötesinde?

STAN: Bütün uzakların.

OLY: Senin cevabın nedir Niobe?

NİOBE: Ne cevabı?

STAN: Kapı diyordun...

NİOBE: Önce yalan.

OLY: Hani şu o son dişisini yiyen akılsız var ya. Şöyle düşünmüş dişisini dışkı olarak dışarı bırakırken: Bunu benden tanrı istedi.

STAN: Neden böyle düşünmüş peki?

OLY: Vicdan.

STAN: Vicdan yoktu ki o zamanlar.

OLY: Yalan ve vicdan. Doğum tarihleri aşağı yukarı aynı. Ama vicdan, yalana nazaran daha güdük kalmış.

NİOBE: Bu gece Fermion'un doğum günü. (Sessizlik. Oly ve Stan pürdikkat kadına bakmaktalar) Ve ben... bu gece henüz bitmeden... güneş kadar sıcak bir fırının içinde kavrulacağım. Kor haline gelinceye kadar. Sonra bir taş parçası olacağım. Ve ben... bu gece henüz bitmeden... torunumun gerdanında... parlamaya başlayacağım. Niobe. Küçük bi taş. Minicik bir elmas tanesi.

(Karanlık.)

8. SAHNE

Niobe'nin odası.

(Niobe tekerlekli sandalyesinde, Sekstet ve Böbrek kadının başında, ayakta. Oly ve Stan ise sahnenin henüz karanlıkta kalan farklı bölümündedir.)

NİOBE: Çok uzun bir süre dönecek olan bir dönme dolabın rüzgarına salıveriyoruz çöğlüklerimizi, damlacıklar halinde. Gözyaşları. Onlar günün birinde bulunmasını ümit ettiğimiz ufak tefek not kağıtları aslında. Kainatın bizlere yaşattıklarını su damlacıklarına yazarak boşaltıyoruz gerisin geriye. Kainata.

SEKSTET: (Usulca) Böbrek.

BÖBREK: (Usulca) Ne var?

SEKSTET: Geç kalıyoruz.

BÖBREK: Anneciğim.

NİOBE: Efendim yavrum?

BÖBREK: Çok uzun ve karmaşık cümleler kuruyorsun. Bu karmaşada yorumlayamıyorum.

NİOBE: Ne yapabilirim yavrum? Durum bu. Uzun ve karmaşık. Ağlamayı alışkanlık haline getirebilirsen, acı çekmezsin. Giderek haz duymaya başlarılmış gözyaşı pınarlarını sürekli tazeleyenler. Suçlu ve gizemli bir mutluluk.

SEKSTET: (Usulca) Böbrek.

BÖBREK: Tamam hayatım. Oniki salise.

SEKSTET: Onu demiyorum. Yüzük meselesi.

BÖBREK: Dur şimdi. Anneciğim, biz şu belgelerin fotokopileri için idari binaya gitmek zorundayız. Yakım onayı, elmas sertifikası, nüfus cüzdanı, ehliyet... Biliyorsunuz daha kızın töreni var. Ona yetiştirecekler sizi kısmetse.

SEKSTET: (Usulca) Böbrek yüzük!

BÖBREK: Bırak şimdi yüzüğü gerdanlığı. Bilmeyecek ki...

NİOBE: Önce yüzük yaptıracaksınız.

SEKSTET: Ben de onu söylüyordum.

NİOBE: Bir de gerdanlık. Yüzük sevgili torunum Bozon için elbette.

BÖBREK VE SEKSTET: Bozon için mi?

SEKSTET: Ama o yüzük takamaz. Yasak. Bozon...

BÖBREK: Evet anne. Bozon...

NİOBE: (Umursamadan) Sonuç olarak iki parça halinde tıraşlanmak istiyorum. Bir yüzük, bir gerdanlık. (Telefon sesi. Telefonla konuşur gibi ama boşluğa seslenerek) Alo? (Kısa bir sessizlik) Kimi aramıştınız? (Farklı bir köşede Fermion ve Supernova belirir.)

FERMİON: Benim babaanne. Fermion. Bağışla gelemediğim için. Seni hiç unutmayacağım. Her zaman benimle olacaksın. Işıl ışıl. Sonsuza kadar parlayacaksın babaanneciğim. İyi yolculuklar, teşekkürler, sevgiler, öpücükler, öpücükler, öpücükler. (Fermion ve Supernova'nın ışığı alınır.)

SEKSTET: Hadi Böbrek. Son bir kez kokla annenin gıdısını.

BÖBREK: Fırın da yeterinde ısınmıştır zaten. Neyse ki sizden önce sırada sadece bir kişi var. (Sarılmaya yeltenir) Hadi anneciğim...

NİOBE: (Sarılmasına engel olarak) Bir değil. İki kişi var sırada. İki dostumla birlikte çıkıyoruz yola. Art arda.

BÖBREK: Kim onlar anne?

NİOBE: Hiç. Sadece birer.. kurşunkalem.

(Karanlık)

9. SAHNE

Fırın Önü

(Arka ortada koca bir fırın kapağı. Oly sandalyesinde, kucağında Stan. Stan ayakta, koltuk desteklerine yaslanmış, başı yana düşmüş, uyur gibidir. Niobe battaniyesine iyice sarınmıştır. Sahne boyunca üçü de giderek üşür.)

OLY: Yıllar önceydi. Gençtik. Birlikte kafa çekiyorduk sahilde, salaş bir beş parmak meyhanesinde. Çok içmişti Stan. İyice bulmuştu kafayı. (Kuklaya bakar. Stan tepkisizdir) Sonra çiş geldi garibimin. İzin istedi benden yolun karşısına geçip çöp bidonlarının arasında işini görmek için. Genelde izin vermem yalnız dolaşmasına ama ben de sarhoştum. Kalkacak halim yoktu. Peki dedim. Sallanmadan çabucak geç karşıya ve yap çişini. Döndüğünde kravatında kocaman bir kan lekesi vardı.

STAN: (Uyanır) “Ben ünlü komedyen Stan Laurel'im. İstersen bir dilim ekmek karşılığı kravatını imzalayabilirim. İlerde çok para edebilir. Sadece bir dilim ekmek.”

OLY: Büyük ihtimal delinin biriydi. Karanlıkta belirivermiş ansızın. Evsiz barksız bir meczup. Sonra elindeki bıçakla bileğini kesmiş. Sonra da zavallı Stan'i tutmuş kravatından, kendine doğru çekmiş...

STAN: Öldürecek sandım önce. Ama o bileğinden fişkırان kanı kravatıma bulaştırdı ve yığıldı yere.

NİOBE: Öldü mü?

OLY: Orasını bilmiyoruz. Ama bizimki çok bozulmuştu bu tanışma işine. Çünkü yeryüzündeki yegane Stan Laurel'in kendisi olduğunu düşünüyordu.

NİOBE: Kaloriferler yanmıyor mu?

OLY: Gaz kısıntısı. Fırına yüklenince böyle oluyormuş.

STAN: İsterseniz avucunuza imza atabilirim sayın bayan. Para da istemem bunun için. Beni sevmeniz yeterli.

NİOBE: Peki sen seviyor musun bizleri?

STAN: Stan insanları sevmiyor. Stan insanlığı seviyor.

NİOBE: Oly! (Sessizlik) Çok üşüdüm ben. (Karanlık)

10. SAHNE

Klinik

(Lokal ışık farklı bölüm aydınlanır. Fonda fırın. Davetlileri çağrıştıran insan silüetleri.)

SEKSTET: Hepsini aldın değil mi? Cep telefonunu, saatini, yüzüğünü...

BÖBREK: Aldım. Cebimde hepsi.

SEKSTET: İyi. İç ederdi yoksa hademeler odayı boşaltırken. Kaç demiştin saat?

BÖBREK: Ben bir şey demedim.

SEKSTET: Kızın partisine gecikmesek bari.

BÖBREK: Bu gece mi kestirecekmiş yedinci boğumunu?

SEKSTET: Ayrı tören istemiyor merak etme.

BÖBREK: Parmak ucu kesilmiş bir kız çocuğu. Yeleli bir dişi aslan. Rezil olacağız el aleme.

SEKSTET: Bana bak, sakın vicdanına uyup iki yüzük yaptırayım deme.

BÖBREK: Merak etme tek parça halinde tıraşlanacak.

(Elinde tepsiyle garson silüeti belirir, sesi gelir)

1. SES: İçecek bir şey alır mıydınız? (Silüet kaybolur)

BÖBREK: Hayır. Teşekkür ederiz.

SEKSTET: Unutma siyah fiyonklu.

BÖBREK: Ne?

SEKSTET: Hediye paketi diyorum.

BÖBREK: Anladım.

SEKSTET: Koyu siyah.

BÖBREK: Peki.

SEKSTET: Neden beş parmaklı kürek mahkumlarıyla aynı fırında yakıyorlar annemizi anlayamadım Böbrek.

BÖBREK: Şirket yeni. İşi oturtup kendi tesislerini kuruncaya kadar kiralamışlar burayı Adalet bakanlığından.

SEKSTET: Kimler?

BÖBREK: Yabancı sermaye.

SEKSTET: Delikanlılar yani.

BÖBREK: Kimler?

SEKSTET: Hiç canım. Ne güzel. Bir taşla iki kuş. Hem adalet hem ticaret.

BÖBREK: Bozon'un yemeğini vermiş mi bakıcısı?

SEKSTET: Uyumuş bile. Bana bak. Sinirli miydi biraz? Yoksa bana mı öyle geldi?

BÖBREK: Kim? Bozon mu?

SEKSTET: Hayır annen.

BÖBREK: Sanmıyorum. Olsaydı anlardım. Ama ufak da olsa heyecan vardı tabii.

SEKSTET: (Mırıldanarak) Tuvalet de pek yakışmış haspaya. Ne kadar sürer elimize geçmesi?

BÖBREK: Konuşması biter bitmez fırına alacaklar. Önce grafiti dönüştürülecek. Sonra grafiti elmas haline getirecekler. Kalan külleri de havai fişekler eşliğinde gökyüzüne savuracaklar.

SEKSTET: Kaç gram?

BÖBREK: Ne kaç gram?

SEKSTET: Annen. Yani kül. Elmas yani.

BÖBREK: Geriye kalacak olan külün toplamı... İkiyüzkırkı geçmez sanırım.

SEKSTET: Gram mı?

BÖBREK: Bilemedin ikiyüzelliiki. Ne çıkarsa artık.

SEKSTET: Tartılırken başlarında dur. Dikkat et, oğlan nezleli gibiydi.

BÖBREK: Kim?

SEKSTET: Şu yakışıklı laboratuvar görevlisi. Aksırmaya falan kalkarsa uçup gider canım küller, tövbe ateş. Unutma Böbrek, yetmişyedi yetmişaltı.

BÖBREK: Ne yetmişyedi yetmişaltı?

SEKSTET: Kızın parmak ölçüsü.

BÖBREK: Halka tamam. Biz sadece taşı bekliyoruz. Hele bir yapсын konuşmasını...

SEKSTET: Ateş de geçmese bari bu arada.

(Sırayla, elinde tepsiyle üç garson silueti belirir, sesleri gelir)

2. SES: Sıcak sosis?

SEKSTET: Sosis mi? (Bir an düşünür) Yok. Şimdi olmaz. Belki daha sonra.

3. SES: Yağlı böbrek?

BÖBREK: Ben mi?

3. SES: Alır mıydınız?

BÖBREK: Ne?

3. SES: Yağlı koyun böbreği.

BÖBREK: İstemez.

2. SES: Sıcak sosis?

BÖBREK: İstemez dedim!

1. SES: (İçki tepsisiyle belirir) İçki?

BÖBREK: İstemez! (Siluetler kaybolur) Ahmak herifler!

(Patlamalar duyulur)

SEKSTET: Başladı tören.

(Işık hafiften alınır. Havai fişeklerin ışıkları saçılır)

BÖBREK: Mutlu karanlıklar aşkım.

SEKSTET: Mutlu karanlıklar çilli bezelyem! (Öpüşürler. Karanlık)

11. SAHNE

Fırın Önü

(Kapağın yanında biri iri diğeri küçücük iki bavul. Stan Oly'nin yanında, ayakta. İkisi de atkılara sarınmışlar. Başlarında bereler.)

OLY: Ben hayatın anlamını çözmüştüm. Ama aynı yıl unutkanlık başladı. Galiba şu sonuca varmıştım hastalanmadan önce. Her şeyin en az iki açıklaması vardır. Üç müydü yoksa? Yok. Üç değil. Daha fazla. Hay aksi. Senin son görüşlerin nedir Stan, yaşayıp bitirdiğimiz hayatla ilgili?

STAN: Bitirmeden söyleyemem Oly. Henüz yaşamadığım dakikalara haksızlık olur.

OLY: Genel bir görüş bildir.

STAN: (Yüksek sesle) Sevgili Oly ve sevgili Stan! Karakalem sektörüne yapmış olduğunuz katkılardan dolayı teşekkürlerimizi sunarız! Alkışlar, alkışlar...

OLY: (Elinde tuttuğu kurdeleyle sarılı kağıdı gösterir) Teşekkür belgemiz.

STAN: Adalet bakanlığı, grafit sanayi ve de kurşunkalem sektörü bizlerle gurur duyuyor. Niobe'ye de, yurt dışında satılamaz ibaresi vuracaklarmış.

STAN: Ben de! Ben de aynı ibareden vurdurmak istiyorum! Ben de yurtseverim!

OLY: Sen kalem olacaksın. Ülkemizi ziyarete gelenler satın alacak bizi. Çocukları için. Sonra da başka ülkelere götürecekler. Ve de bizimle yazacaklar kendi tarih kitaplarını. Bizim küllerimizle. Bu nedenle de sana yurt dışında satılamaz ibaresi vuramazlar dostum. Anladın mı? Beş yaşında bir çocuktum seni

tanıdığım. Ve sen yegane dostu oldun, o eksik parmakları değil silah, çatal bile tutmasını beceremeyen tombul çocuğun. Sen benim altıncı parmağım oldun. Hayata haykırın sesim. Beynimin öbür yarısı. Derinliğim, sonsuzluğum... (Kukla Oly'nin boynuna sarılır) Yunuslar beyinlerinin yarısıyla uyurlarmış. Bir yarı uykuya daldığında, diğeri sürekli çevreyi kollarmış. Biz de becerebiliyoruz bunu öyle değil mi? Tanıştığımız günden beri. Ve biz o günden beri hiç mi hiç uyumuyoruz. Ve de yeni gelen turistler pek bir düşkün hediyelik eşyalara. Kurşunkalemler, parıltılı taşlar, altı parmaklı otantik bebekler, yakut gözlü otantik canavarlar... Yasa böyle Stan. Oniki dünya yılını yedi kez yaşayan kürk mahkumlarına uyguluyorlar bunu. Yani bizim gibilere. Seksendört yaşını dolduran tüm beş parmaklı vatandaşlar, hediyelik eşya sektöründe kullanılmak üzere işleme tabi tutularak sanayi ürünlerine dönüştürülür. Ve biz çok geciktik Stan. Şimdiye kadar hep sen bana uydun ahbap. Canlı rolü yaptın beni yalnız bırakmamak için. Dostluk paylaşımsa eğer, biraz da ben sana uymalıyım. Öyle değil mi?

ANONS: Beş ve altı numaralı beş parmaklılar için son dörtbuçuk dakika.

OLY: Hadi bakalım. Uyku vakti.

STAN: Karakalem Ev Kadınları Derneği Stan ve Oly'e teşekkürlerini sunar.

OLY: Sonsuzluğun girdabında bir insan parçacığı ve onun parça parça olmuş hayalleri. Tepki gösteriyoruz kainatımıza, bizi bu derece önemsiz ama son derece karmaşık yarattığı için. Kaile bile almadığı tesadüfi oluşumları, onlar için çok mühim duygu ağlarıyla sarmalayarak boşluğa fırlattığı için kızıyoruz, giderayak. Sahipsizlik. Sürekli bir sahip arayışı. Ve şöyle diyoruz gözyaşlarımızı akıtırken. Madem umursamadın beni, bari al da mektuplarımı sakla, ikinci bir hiçliğe kadar. Yoksa ben yanılmış mıydım? Yoksa bütün bu kozmik karga-

şanın, sayısız müsvedde ve temize çekmelerle geçen upuzun evrim sürecinin esas nedeni Oly'i oluşturmak değil miydi? Ha Stan? Eski kayıtlara göz atma fırsatı bulabilseydim eğer, kanıtlayabilirdim bunu. Belli ki yaratılmadan önce üzerimde çok çalışılmış. Çuvallar dolusu taslak.

STAN: Evren şöleninde sürekli dans eder durular. Fermionlar, bozonlar...

(Fırının kapağı açılır. Fırından dışarı alevler taşar)

OLY: Korkulur mu hiç sizden? Bazen ben olursunuz, bazen de içimdeki totem. Hadi Stan. Yürüyebilirsin artık. Korkulacak bir şey kalmadı. (Stan fırına yaklaşır, koltuk değneklerini fırının içine atar, döner, bir an Oly'ye bakar, sanki ipler Oly'nin elindeymişçesine step yapmaya başlar. Oly de kalkar, ona katılır)

OLY: Ölüme geçiş ışık hızıyla olacak. Öyle çabuk gebereceğiz ki, neler olup bittiğini anlamayacağız bile. Bir fotoğraf karesine hapsolmuş zaman kadar. Ölüme yaklaşırken çekilen bütün acılar, korkular, ölüm tarafına değil hayat safına dahildir. Ölüm yalındır Stan. Ölüm tek başınadır.

ANONS: Beş parmaklı mahkum için son yetmişiki saniye.

OLY: Gecikiyoruz. Sicilimize işleyecekler. Hadi ortak. Yürüyebilirsin artık. Bundan böyle hiç tren geçmeyecek önümüzden. Hiçbir lokomotif çarpamayacak suratına. Beynini allak bullak edemeyecek bundan böyle, zamanın tokatları. Al şu bavulunu. Sonra da başla saymaya. Ellidokuza kadar saysan yeterli olur sanırım. Sonrası sonsuzluk. Hadi. Bir... İki... Üç... Dört, beş, altı...

STAN: Yedi, sekiz, beş, dokuz, onbir, oniki... (Susar)

OLY: Sonra?

STAN: Bir, iki, üç...

OLY: Hayır. Onikiden sonra onüç.

STAN: Özür dilerim. Onüç, oniki, iki, üç, dört...

OLY: Başa dönüyorsun!

STAN: Biliyorum!

OLY: O halde ben sayıyorum. Bir, iki, üç... (Oly susar, kalbini tutar)

STAN: Oly? İlaçlarını almış mıydın?

OLY: İlaçlar?

STAN: İyi. Otuzüç, otuzdört, otuziki, otuzbeş. Bavul anahtarı?

OLY: Cebimde.

STAN: İyi. Otuz, onaltı, otuzyedı, onsekiz, otuzdokuz, elliiki...

OLY: Bir bütündük seninle biz Stan. Dört kol, tek beyin ve tek parmak izi.

STAN: Kırksekiz, ellidört... Çok mutlu ettin beni Oly. Ellibeş, ellialtı... Dört kol, iki beyin ve tek parmak izi. Elliyedi, ellisekiz... (Ağlamaya başlar) Gerçekten, çok mutlu ettin.. Ellisekiz, ellidokuz... Çok mutlu ettin. (Ellerini birleştirir) Şükran sana yüce Asura! Bizleri yarattığın için!

ANONS: Beş parmaklı mahkum için son otuzaltı saniye.

STAN: (El sallar) Elveda Niobe. (Niobe belirir. Tedirgin bir biçimde el sallar. Oly önce iskemlesini sonra bavulları atar fırına, ardından Stan'ın kaşkolünü düzeltir) Sıkı sıkı sar kulaklarını. Az sonra foton kuşağına gireceğiz. Manyetik fırtınalar orta kulak iltihabına neden oluyormuş. Hah şöyle. Aferin. Gel öpeyim seni. (Sarılırlar) Bugün yirmibir aralık. Doğum günün kutlu olsun.

STAN: Senin de Oly. Çok hayret verici bir evrende yaşadık Oly. Tam seksendört yıl. Ya da bana öyle geldi.

OLY: Sana öyle gelmiştir. Hadi. (Stan'ın elini tutar, fırına doğru ufak bir hamle yapar, durur, döner, Niobe'ye bakar, cebinden defterini çıkartır, Niobe'ye uzatır) Bunu benim için... (Bir an durur) Ya da boş ver. (Defteri tekrar cebine sokar)

NİOBE: Hoşçakal Oly. Sana ait parçaların ışıltılarını hayal etmeye

çalışacağım az sonra, gökyüzünün farklı köşelerine bakarak. Keşke çok daha önce rastlaşsaydık. Mesela ayçiçeği olduğumuz günlerde. Yan yana. Toprakta. Güneşe bakan iki semazen. Ben hiç sevmedim bu evrimin sonucunu Oly. Belirsiz bir noktada, bir bilgi geçişi engellenmiş olmalı. Hepimizde. Bir şeylerin yoksunluğundan mütevellit cehalet ve vahşet belirtileri. Kayıt tutucular olabilecekleri değil, sadece olanları kayıt altına almışlar. Oysa olmayanların arasından muhteşem neticeler çıkarabilirdik. Güneşe bakan iki semazen. Sapsarı yapraklar... Güle güle Oly. (Oly ve Stan tekrar fırına doğru dönerler, el ele içeri doğru yürürler. Fırının içindeki alevler büyür, karanlık. Sadece alevler.)

12. SAHNE

Fırın Önü

(Niobe görevliler tarafından taşınan tahtirevanda, çevrede siluet halinde davetliler, dans etmekte.)

NİOBE: Sürekli genişliyorlar. Ne güzel. Oysa ben çocukken sabitti uzay. Biz dört duvarlı bir kainatta büyüdük. Bu nedenle de katlanamıyoruz her şeye. Fermion'un babaannesi elmasa dönüşüyor. Tam altı parmaklıkları bir hücreden bakıyormuşuz hayata, tutsak beynimizle. Öyle söyledi sevgili Stan. Ellerimizde yüz kırk dörtlerce parmağımız bile olsa, böyleymiş bu. Altı parmaklı bir hücreye yansıyan ışık kadar. Bir de gölgeler. Altı adet gölge. Ne tuhaf. Ansızın susayıveriyor insan burada. (Birileri varmışçasına boşluğa) Bakar mısınız?.. Su lütfen. Hayır. Bardak değil. Bardak değil... Su. (Sessizlik) Bilmiyorum ne sayıkladığımı. Suyun neresi olduğunu ve benim için ne ifade ettiğini... Ama gitmek istiyorum. Suya ulaşmak. Ve yeniden başlamak. Burada var olamadım ben. Hiçbir zaman. Ve eğer birileri, tufanlardan önce, torunu için acı çeken kesik parmaklı bir primatın derdine ortak olup da onu teselli ettiyse eğer, beni ve Bozon'u da unutmaz sanırım. Ya da başka bir nedeni var bunların. Ya da... Belki de... Neden aramak için hiç bir neden yok aslında. Hala anlamaya çalışıyorum. Son saniyede bile. Ne komik bir dram. Umarım her ikimizin atomlarıyla sonsuz zamanlar içersinde sayısız şaheserler yaratan tapınak sahibi, belirli bir süreliğine kainat tuvaline damlatıp sonra da umursamadan sildiği beni ve Bozon'u ve bütün sevdiklerimi.. her zaman .. sevgiyle hatırlar. Elveda içimdeki kainat. Esirim ben. Sonsuzum. Ama hurafeyim. Dört duvarlıyım. Bu nedenle de

eski dünyaya aidim ve daha fazla genişleyemem. (Haykırarak) Güle güle kullanın dünyanızı! (Bir görevli fırının kapağını açar. Flaşlar patlar, müzik, havai fişekler. Alevler dışarı taşar. Seslenerek) Oly! (Cevap bekler) Oly neredesin! (Sessizlik)

OLY: (Fırının içinden sesi yankılanır) İkinci kapıyı hayal et. (Işık alınırken lokal ışık başka bir köşeyi aydınlatır. Böbrek ve Sekstet, geride diğerleri, coşkuyla alkışlar)

Sesler: Bravo! Güle güle! Kendine iyi bak! (Islıklar, el sallamalar. Karanlıkla birlikte)

Niobe'nin sesi duyulur ve diğer sesler azalarak kesilir)

NİOBE: (Sesi yankılanır) Hadi. Bir an önce tanrımın omuzuna yaslanıp doyasıya ağlamak istiyorum. (Havai fişek atılır. Işığı saçılır dört yana) Bir kar taneciği. Bu sıcakta bir kar taneciği düştü yanağıma.

(Karanlık)

13. SAHNE

Fermion'un Partisi

(Alevlerle birlikte farklı bir bölüm aydınlatılır. Fonda havai fişek görüntüleri. Siluet halinde davetliler. Fermion ve Supernova, ışık oyunları ile ellerini ve parmaklarını temas ettirerek karşılıklı dans etmektedir.)

FERMION: Öyle her aklına esen elmasa dönüşemiyor. Bir gram grafitin ilahi borsa tarafından belirlenmiş bir karşılığı var. Buna ruh bedeli deniyor. Böylelikle elmasın bölümü tapınağa kalıyor. Bu bedeli ödeyen her babaanne, cennete gitmeden önce elmasa dönüşebilir. Fermion'un babaannesi ödedi bu bedeli. Sırf torunu mutlu olsun diye.

SUPERNOVA: Mutlu musun Fermion?

FERMION: Yakında daha da mutlu olacağım. Tamı tamına altı boğumlu bir solucan parmağım olacak sevgilim. (Supernova histerik bir çığlık atar) Tetikçi. (Supernova histerik bir çığlık atar) Tahrikçi. (Supernova çığlık atar) Tehditkar. (Supernova histerik bir çığlık daha atar) Ve de tırnaksız bir parmak. Annesi Fermion'a yüzük takabilmek için çok uğraştı çok. Avuç dolusu para ödedi. Tapınak cezası. Fermion annesini de razı edebilirse, ilerde tam iki yüzüğümüz olacak. Babaanne ve anne külleri. Ve de ileride doğacak olan torunlarıma, kendi küllerimle birlikte tam üç elmas bırakmış olacağım. Ama şu an.. istiyorum ki hep ışıldasın babaannem. (Parmaklarına bakar) Avuçlarımin arasında hep sürdürsün varlığını.. Ne güzel parlıyor. Buzdağları gibi. (Altıncı parmağındaki yüzük belirginleşir. Karanlık Fonda havai fişekler.)

14. SAHNE

(Karanlıkta Niobe belirir. Boynundaki parlak kolyeyi tutmaktadır. Bir süre sonra koparır kolyeyi, elinde tutar, bakar.)

NİOBE: Külleri eşelediklerinde ilkin bunu bulacaklar. Ve zavallı Fermion bu taş parçasını babaannesi sanacak.

15. SAHNE

Fırın

(Lokal ışık. Stan ve Oly ateşin ortasındalar.)

STAN: Bu istasyona geleceğimizi biliyordun değil mi Oly? Hayatın boyunca göstermiş olduğun her türlü çaba, hakikatte bir an önce buraya ulaşmak içindi. Bütün öteki hedeflerin aslında önemsiz ara istasyonlardı sevgili Oly. Ara istasyonlar. Önemsiz. Bekleme süresi boyunca peronlarında amaçsızca dolanıp vakit öldürmeye çalıştığımız yabancı yerler. Asıl hedefin burasıydı senin. Kaybolacağını düşünüp ürktüğün yer.

OLY: Yanlışlıkla bindiğimi sandığım tren hayatımın yegane treniydi aslında. Tek doğru tren oydu. Ve de sen biliyordun bunu. Ta baştan beri. Ama gizliyordun benden.

STAN: Başka çarem yoktu.

OLY: Biz hayatı tek parmakla kaçırdık Stanny. Kusursuz insan olmayı tek parmakla kaçırdık. Bu nedenle de hep duvar kenarlarından baktık kendi türümüze. Hatalı olmanın tek avantajı bu işte. Kendi türümüze dışarıdan bakmak. Sezdirmeden. Hafif bulanık bile olsa, fotoğrafı içerdekenden daha net görüyorsun. Beş parmaklı olmayı ben seçmedim. Oysa senin altı parmağın vardı Stan. Seni oyuncakçı vitrininde ilk gördüğüm günü hatırlıyorum. Çok iyi hatırlıyorum hem de. Sen altı parmaklı olarak imal edilmiştin.

STAN: (Çocuk Oly gibi) 'Bak baba. Ne güzel bir kukla.'

OLY: Ellerinde ve ayaklarında altışar parmak vardı Stan. Çok iyi hatırlıyorum. Sen altı parmaklıydın.

STAN: Şöyle dedi baba, oyuncak satıcısına beni göstererek. 'Bunun beş parmaklısı yok mu acaba?' Satıcı beni ensemden

kavradı, vitrinden çıkardı, tezgaha yatırdı ve şöyle cevap verdi babaya. 'Önemli değil. Keseriz.' (Sessizlik) Eski kayıtlara göz atarsan vardır hepsi.

OLY: (Mırıldanarak) Doğru söylüyorsun. Senin görevin daha ağırdı.

STAN: Çaresizdim.

OLY: Elmas devrindeydik

STAN: Yüreğim unufaktı.

OLY: İnsanlık elmas devrinin altın çağını yaşıyordu Stan. Kolay iş değildi bu. Uygar dünya için çok ağır bir sorumluluktuk.

STAN: Terliyordun Oly. Sürekli. Sonra da üşüyordun. Sabah akşam. Kan, ter ve gözyaşı.

OLY: Sense güldürüyordun beni. Sürekli. Sabah akşam. Alaylar, şakalar, kahkahalar...

STAN: İş bölümü Oly. Gülmek esaretimizi hafifletiyordu.

OLY: Yıldızlara bak diyordun. Yıldızlara bak ve güzel şeyler düşün.

STAN: Düşüncelerin sen yok olduğunda bile burada olacaktır.

OLY: Evet. Mütemediyen bunu söylüyordun. Ben taş kırıyordum, sense zoru başarmaya çalışıyordun. En zor olanı. Ağlama duvarlarında seksek oynuyordun Stan. Ağlama duvarında seksek oynuyordun. (Stan sekerek dans etmeye başlar. Sanki onu Oly idare etmektedir. Sonra Oly de dansa katılır. Sirenler bandı geriye sararcasına çalmaya başlar. Oly ve Stan alevlerin arasında kaybolur. Bir süre sonra sirenler aniden kesilir. Sessizlik. Karanlık)

16. SAHNE

Tavan arası

(Hafiften müzik duyulur. Fırının kapağı açık. Lokal ışık Bozon'un yüzünü aydınlatır.)

BOZON: Babaannesi göremedi Bozon'u, gözleri açılıp da cennete şöyle bir göz attığında. Belki duyururum ümidiyle uzun uzun seslendi, birinci kapının ardından.

NIÖBE: (Uzaktan sesi yankılanır) Neredesin?..

(Sessizlik. Bozon dinler gibi sabit bir noktaya bakmaktadır)

NIÖBE: (Hafiften sesi yankılanır) Bozon, nerede ışıldıyorsun?

BOZON: (Mırıldanır gibi) Buradayım babaanne. Düşündüğün yerdeyim.

(Karanlıkta Niobe'nin yüzü belirir)

NIÖBE: (Hafiften sesi yankılanır) Mutlu yıllar yavrum. Arada bir düşün babaanneni. Görmek istersen parmağına bak.

BOZON: Seni hiç unutmayacağım babaanne. Her zaman benimle olacaksın. Işıl ışıl. Sonsuza kadar parlayacaksın.. yüreğimde.. babaanneciğim.

NIÖBE: (Sesi yankılanır) Birinci kapıdan girecek olursanız eğer, ikinciyi hayal edin. Zamanla hangi kapıdan girdiğinizi unutacaksınız. Derken bir de bakmışsınız... (Niobe kaybolur. Stan aydınlanır. Bozon'un karşısında durmaktadır. Bozon yaşlarında, üzerinde farklı bir kostüm, koltuk değnekleri yoktur)

STAN: Derken bir de bakmışız, ikinci kapının önündeyiz.

BOZON: Hoşgeldin dünyama.

STAN: Ben hep buradaydım.

BOZON: Adın ne senin?

STAN: Bilmem?

BOZON: Stan. Senin adın Stan olsun.

STAN: Benim adım Stan.

BOZON: Cehenneme gelir misin benimle?

STAN: Gelmez miyim? Cennetin kapısına rastlayana kadar yürürüz birlikte, alevlerin arasında. (Elinde tuttuğu elmas yüzüğü uzatır) Al bunu. Babaannen yolladı.

BOZON: (Bozon yüzüğü alır, takar, öper, Stan'e döner) Hoş geldin dünyama Stan. Derinliğim... açamadığım kapılarım, karanlık koridorlarım... ışığım... sonsuzluğum...

STAN: (İpleri Bozon oynatır gibi hareket etmeye başlar) Ben geçtiğimiz perşembe hayatın anlamını çözmüştüm. Ve de galiba şu sonuca varmıştım. Her şeyin en az bir açıklaması olmalıdır. Yok bir değil. Daha az olmalı. Hay aksi. (Bozon kıkırdar) Artık istediğimiz kadar dalga geçebiliriz. Şarkılar söyleriz birlikte. Şimdiye kadar hiç duyulmamış melodiler.

BOZON: Şimdiye kadar hiç duyulmamış melodiler. Artık istediğimiz kadar dalga geçebiliriz. (Kıkırdaması giderek kahkahaya dönüşür) Artık istediğimiz kadar dalga geçebiliriz Stan. İsteddiğimiz kadar.

(Bozon müzik aletine döner, bağlı ellerini tuşlara vurmaya başlar. Stan dans eder. Işık alınır, yalnızca fırının ateşi içeri, sahneye yansımaktadır. Bir de Bozon ve Stan'in silüetleri.)

Perde

CİVAN CANOVA
Mart 2005 Nisan 2012